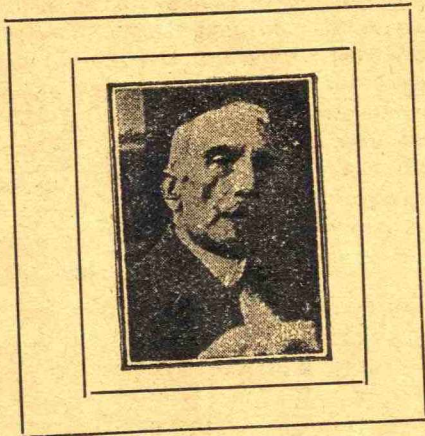

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΤΟΣ Α'

30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1924

ΑΡΙΘΜΟΣ 6

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

[Ἀντὶ πάσης ἄλλης νεκρολογίης διὰ τὸν ἀρτίως ἀποθανόντα πολῦτιμον ἡμῶν φίλον καὶ συνεργάτην, ἡ αἰφνίδιος στέρξις τοῦ ὁποίου τόσον βαθέως καὶ τόσον εὐκρινῶς κατέβληψε σύμπασαν τὴν ἑλληνικὴν κοινωνίαν, τὴν περιβάλλουσαν μετὰ τὴν εὐκρινῆ ἀγάπην καὶ τὴν ἐκτίμησίν της τὸν λιγύφθογον καὶ περιπαθέστατον ποιητὴν, τὸν γινώσκοντα νὰ κατανίσῃ αὐτὴν μετὰ τοὺς ἑναρμονίους φθόγγους τῆς λύρας του, δημοσιεύομεν ἄδε ἀπόσπασμα τῆς ἀναγνωσθείσης ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐκθέσεως τῆς Κριτικῆς Ἐπιτροπῆς κατὰ τὴν γενομένην τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1918 πανηγυρικὴν ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τελετῇ, ὅτε ἀπενεμήθη εἰς τὸν ποιητὴν τὸ Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον τῶν Γραμμάτων διὰ τὴν ποιητικὴν αὐ-

τοῦ συλλογῆν, τὴν φέρουσαν τὸν τίτλον «Σπασμένα Μάρμαρα».

Ἡ Ἐπιτροπὴ ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν κεκτημένων ἤδη τότε τῷ Ἀριστῶν ἐπὶ λογοτεχνίᾳ Ἀγγέλου Βλάχου, ὡς προέδρου, Γεωργίου Σουρῆ, Μπάμπη Ἀννίνου, εἰσηγητοῦ, Γεωργίου Δροσίνη, γραμματέως καὶ τῶν συμπληρωματικῶν μελῶν Γεωργίου Χατζηπόδακι καὶ Σπυριδωνοῦ Σακελλαροπούλου, καθηγητῶν τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου].

... Κατὰ τὴν γενομένην ἐφέτος κρίσιν ὑπὸ τῆς οἰκειᾶς Ἐπιτροπῆς διὰ τὰ ἐκδοθέντα ἐντὸς τῆς διετίας 1916—1917 ἔργα λογοτεχνίας, μόνον παρεμπιπτόντως ἐλήφθη ὑπ' ὄψει ἡ τοῦ νόμου διάταξις περὶ προγενεστέρας τῶν διαγωνιζομένων ἐργασίας. Καθὼς τὸ ἔργον, ὅπερ ἐκρίθη ὑπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς ὡς προσέχον τῶν ἄλλων, ἢ ὑπὸ τὸν τίτλον «Σπασμένα Μάρμαρα» συλλογῆ λυρικῶν ποιημάτων τοῦ κ. Ἰωάννου Πιλέμη, ἐθεωρήθη αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ὡς δόκιμον καὶ προσέχον, κατὰ πάντα δὲ ἀπαιτοκρινόμενον εἰς τοὺς τεταγμένους παρὰ τοῦ νόμου ὅρους, ἀνεξαρετήτως τῆς προηγουμένης τοῦ ποιητοῦ ἐργασίας. Κατὰ τοῦτο δὲ μόνον σχετίζεται ἡ περίπτωσις αὐτῆς πρὸς τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν, ὅτι ἐντείνεται ἐξ αὐτῆς τὸ εὐχάριστον συναίσθημα τῶν κοινῶν, καθὼς καὶ πάντων τῶν ἐραστῶν τῶν γραμμάτων, διότι ὁ ποιητὴς, ὁ διανύσας ἤδη ἱκανῶς μακρὸν σιάδιον χρόνου ἐν τῇ θεραπείᾳ τῶν Μουσῶν, ἀποκτήσας δὲ δικαίαν φήμην καὶ ζήλευτὴν παρὰ τῷ ἑλληνικῷ κοινῷ ἐκτίμησιν διὰ τῶν ποιητικῶν του ἔργων, διατηροῦν ἀκμὴν καὶ θάλλος ἐμπνεύσεως καὶ φαντασίας καὶ αἰσθητικῆς καὶ τέχνης, ὥστε νὰ προσδοκῶμεν πεποιδότως πολλοὺς ἀκόμη καρποὺς ἀγλαοὺς ἐκ τοῦ γονίμου αὐτοῦ ποιητικοῦ χαρίσματος.

Χώρα δασώδης και ὄρε νῆ παρὰ τὸ 'Αραράτ.
Μεσονύκτιον

ΙΡΑΔ

Μὴ καταθλίβῃσαι τόσον ! Τί ὠφελεῖ νὰ περιφέρῃς ὡς πλάνης τὰ βήματά σου, νὰ προσθέτῃς τὴν σιωπὴν σου εἰς τὴν σιγὴν τῆς νυκτὸς καὶ ν' ἀνυψώῃς πρὸς τὰ ἄστρα τὰ μάτια σου γεμάτα δάκρυα ; Τίποτε δὲν ἤμποροῦν νὰ κάμουν διὰ σὲ αὐτὰ.

ΙΑΦΕΘ

'Η θεὰ των ὄμως μ' εὐχαριστεῖ. 'Ισως αὐτὴν τὴν ὄραν τὰ κυττάζει καὶ ἐκείνη ὅπως ἐγώ. Μοῦ φαίνεται ὅτι ἓνα τόσον ὠραῖον ἀντικείμενον γίνεται ἀκόμη ὠραιότερον, ὅταν προσηλωθοῦν τὰ βλέμματα ἐκείνης ἐπάνω εἰς τὴν εὐμορφίαν του, τὴν αἰωνίαν εὐμορφίαν τῶν πραγμάτων ὅπου εἶνε ἀθάνατα. "Ω, "Αννα !

ΙΡΑΔ

Μὰ αὐτὴ δὲν σὲ ἀγαπᾷ.

ΙΑΦΕΘ

Ναί, δυστυχῶς !...

ΙΡΑΔ

Καὶ ἡ ὑπερήφανη 'Αουλιθάμα ἐπίσης καὶ αὐτὴ δὲν μὲ καταδέχεται !

ΙΑΦΕΘ

Δι' αὐτὸ σὲ συμπονῶ καὶ ἐγώ.

ΙΡΑΔ

"Ἄς τὴν κρατήσῃ τὴν ὑπερηφάνειάν της ! Καὶ ἡ ἰδική μου ὑπερηφάνεια μοῦ ἔδωκε τὴν δύναμιν νὰ ὑπομένω τὴν περιφρόνησίν της. 'Ισως τὸ μέλλον ἐπιφυλάσσει νὰ μὲ ἀποζημιώσῃ.

ΙΑΦΕΘ

'Ἡμπορεῖς νὰ χαίρεσαι μὲ μίαν τέτοιαν σκέψιν ;

ΙΡΑΔ

Δὲν αἰσθάνομαι οὔτε χαράν, οὔτε λύπην. Τὴν ἀγαποῦσα εἰλικρινῶς, καὶ θὰ τὴν ἀγαποῦσα ἀκόμη περισσότερο, ἐὰν μοῦ ἀνταπέδιδε τὸ αἰσθημά μου. Τώρα τὴν ἀφίνω εἰς τὴν τύχην της τὴν καλλιτέραν, ἐὰν τὴν νομίζῃ αὐτὴ καλλιτέραν.

ΙΑΦΕΘ

Ποῖαν τύχην ;

ΙΡΑΔ

"Ἐχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἀγαπᾷ ἄλλον.

ΙΑΦΕΘ

'Η "Αννα ;

ΙΡΑΔ

"Οχι, ἡ ἀδελφὴ της.

ΙΑΦΕΘ

Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ ἄλλος ;

ΙΡΑΔ

Δὲν ἤξεύρω· ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ὕφος της, ἂν ὄχι ἀπὸ τοὺς λόγους της, συμπεραίνω πῶς ἀγαπᾷ κάποιον ἄλλον.

ΙΑΦΕΘ

Ναί· ἀλλὰ δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὴν "Ανναν. Αὐτὴ δὲν ἀγαπᾷ παρὰ μόνον τὸν Θεόν.

ΙΡΑΔ

Τί σὲ μέλλει ποῖον ἀγαπᾷ, ἀφοῦ δὲν ἀγαπᾷ ἐσέ ;

ΙΑΦΕΘ

Καλὰ λέγεις· ἀλλὰ ἐγὼ ἀγαπῶ.

ΙΡΑΔ

Καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἀγαποῦσα.

ΙΑΦΕΘ

Καὶ τώρα ὅπου δὲν ἀγαπᾷς πλέον, ἢ νομίζεις πῶς δὲν ἀγαπᾷς, εἶσαι εὐτυχέστερος διὰ τοῦτο ;

ΙΡΑΔ

Ναί.

ΙΑΦΕΘ

Σὲ οἰκτείρω !

ΙΡΑΔ

'Ἐμέ ; Καὶ διατί ;

ΙΑΦΕΘ

Διότι εἶσαι εὐτυχὴς ἐπειδὴ ἐστερήθης ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἰς ἐμὲ ἀποτελεῖ τὴν βάσανόν μου.

ΙΡΑΔ

'Αποδίδω τὴν πικρίαν τῶν λόγων σου εἰς τὴν ψυχὴν σου ὅπου πάσχει. Καὶ δὲν θὰ ἤθελα νὰ σκέπτομαι ὅπως σὺ, καὶ ἂν ἀκόμη μοῦ ἔδιδαν ὅλον τὸ χρυσάφι ὅπου ἀξίζουν τὰ ποίμνια τῶν γονέων μας, ἐὰν ἤθελαν νὰ τ' ἀνταλλάξουν μὲ τὸ μέταλλον τῶν παιδιῶν τοῦ Κάνιν, μὲ τὴν κίτρινην αὐτὴν σκόνην, ὅπου προσπαθοῦν νὰ μᾶς δώσουν ὡς ἀντάλλαγμα, ὡσὰν νὰ ἤμποροῦσε νὰ θεωρηθῇ αὐτὴ ἡ ἀχρηστος καὶ ξεθωριασμένη ὕλη, αὐτὸ τὸ σκύβαλον τῆς γῆς, ὅτι ἔχει τὴν ἰδίαν ἀξίαν μὲ τὸ γάλα, μὲ τὸ μαλλί, μὲ τὸ κρέας, μὲ τοὺς καρπούς, μὲ ὅλα τὰ παραγούν τὰ ποίμνιά μας καὶ αἱ ἐκτάσεις τῆς ἐρήμου. Σύρε, 'Ιάφεθ, σύρε νὰ φωνάξῃς τὰ παράπονά σου εἰς τ' ἀστέρια, ὅπως φωνάζουν οἱ λύκοι, οἱ ὠρυόμενοι εἰς τὴν σελήνην. 'Ἐγὼ πηγαίνω ν' ἀναπαυθῶ.

ΙΑΦΕΘ

Καὶ ἐγὼ θὰ ἔκαμνα τὸ ἴδιον, ἂν ἤμποροῦσα ν' ἀναπαυθῶ.

ΙΡΑΔ

Δὲν θὰ ἔλθῃς εἰς τὰς σκηνάς μας ;

ΙΑΦΕΘ

"Οχι, 'Ιράδ· θὰ ὑπάγω εἰς τὸ σπήλαιον, τὸ ὁποῖον συγκοινωνεῖ, ὡς λέγουν, μὲ τὸν ὑπόγειον κόσμον, καὶ περνοῦν ἀπ' αὐτὸ τὰ ἐνδότερα πνεύματα τῆς γῆς, ὅταν θέλουν νὰ ἐξέλθουν καὶ νὰ τριγυρίζουν εἰς τὴν ἐπιφάνειάν της.

ΙΡΑΔ

Καὶ διατί τὸ κάμνεις αὐτό ;... τί δουλειὸν ἔχεις ἐσὺ ἐκεῖ ;

ΙΑΦΕΘ

Θὰ προσπαθῆσω νὰ εὔρω μέσα εἰς τὴν σκοτεινὴν θλίψιν ἐκείνου τοῦ τόπου κάποιαν παρηγορίαν εἰς τὴν θλίψιν τὴν ἰδικήν μου· τὸ πένθος του συμφωνεῖ μὲ τὸ πένθος τῆς ψυχῆς μου.

ΙΡΑΔ

'Υπάρχουν ὄμως κίνδυνοι ἐκεῖ. Κάτι κρότοι μυστηριώδεις καὶ ἀλλόκοτοι ἐμφανίσαις, ὅπου γίνονται ἐκεῖ μέσα, προξενοῦν τρόμον. Θὰ ἔλθω νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΙΑΦΕΘ

"Οχι· δὲν θέλω οὔτε τὸ ἓνα, οὔτε τὸ ἄλλο· θέλω νὰ δὲν φοβοῦμαι κανένα κακόν.

ΙΡΑΔ

'Ἀλλὰ ὅσον ὀλιγωτέρα εἶνε ἡ σχέσις σου μὲ τὰ κακοποιὰ πνεύματα, τόσον περισσότερο θὰ σὲ ἐχθρεύονται. Πήγαινε εἰς κανένα ἄλλο μέρος, εἰδεμὴ ἀφῆσέ με νὰ σὲ συνοδεύσω.

ΙΑΦΕΘ

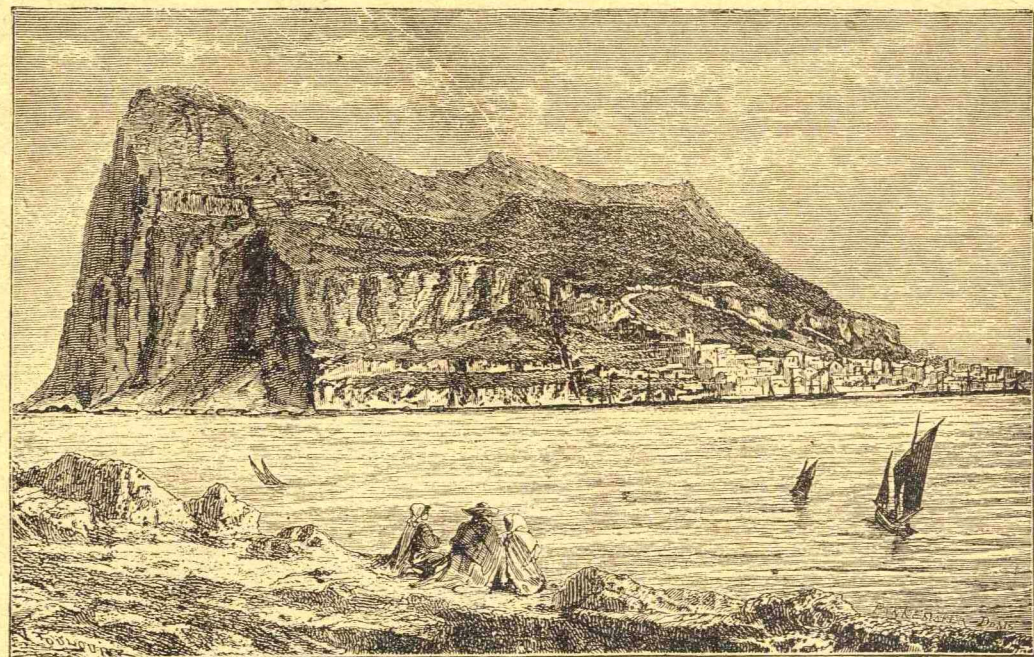
"Οχι· δὲν θέλω οὔτε τὸ ἓνα οὔτε τὸ ἄλλο· θέλω νὰ ὑπάγω μόνος μου.

ΙΡΑΔ

Τότε πήγαινε ἐν εἰρήνῃ.
(Ὁ 'Ιράδ ἀπομακρύνεται).

ΙΑΦΕΘ

'Ἐν εἰρήνῃ !... Τὴν ἐζήτησα τὴν εἰρήνην ἐκεῖ ὅπου ἔπρεπε νὰ εὐρίσκειται, εἰς τὸν ἔρωτα — καὶ εἰς ἓνα ἔρωτα μάλιστα, ὁ ὁποῖος ἤξιζε νὰ τὴν ἀπολαύσῃ. 'Αντὶ τούτου ὄμως τί ἀπέκτησα ; μίαν καρδίαν κουρασμένην, μίαν ψυχὴν ἀποθαρρηνμένην, ἡμέρας γεμάτας μονοτονίαν, νύκτας ὅπου ἀνηλεῶς ἀποδιώκουν τὸν γλυκὺν ὕπνον... 'Ἡ εἰρήνη !... Τί εἰρήνη εἶνε αὐτή ; ἡ γαλήνη τῆς ἀπελπισίας, ἡ σιγὴ τοῦ μυστηριώδους δάσους, τὴν ὁποῖαν διακόπτει μόνον ἡ πνοὴ τῆς τοικυμίας, ἡ ὁποῖα κάμνει νὰ στενάζουν οἱ κλώνοι τῶν δένδρων. 'Ἡ γῆ ἔγεινε ἀμαρτωλὴ· πολλὰ σημεῖα καὶ οἰωνοὶ ἀναγγέλλουν ὅτι κάποια μεταβολὴ ποσοεγγίζει. κάποια καταστροφὴ σοβερὰ ἀπειλεῖ τὰ πλάσματα ὅπου ὑπόκεινται εἰς θορᾶν. "Ω, "Αννα μου ! ὅταν ἔλθῃ ἡ τοουερὰ στιγμή, ὅταν ἀνοίξουν αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου, θὰ ἤμποροῦσες ν' ἀνεύρης καταφύγιον εἰς τὴν καρδίαν μου ! Αὐτὴ θὰ σ' ἐπροστάτευε ἀπὸ τὴν ὀργὴν τῶν στοιχείων. αὐτὴ ἡ καρδιά, ἡ ὁποῖα ματαίως πάλλει διὰ σέ, καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ πάλλῃ ἀκόμη περισσότερο ματαίως, ἐνῶ ἡ ἰδική σου !... "Ω, Θεέ μου !... ἡ ὀργὴ σου ἄς σεισθῇ ἐκείνης... ἐκείνης τοῦλάχιστον !... Αὐτὴ εἶνε ἀγνή ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀμαρτωλῶν, ὅπως ὁ ἀστέρας ἐν τῷ μέσῳ τῶν συννέφων, τὰ ὁποῖα σκεπάζουν ἐπὶ τινὰ καιρὸν τὴν λάμψιν του, ἀλλὰ δὲν ἤμποροῦν νὰ τὴν σβύσουν. "Αννα μου ! πῶς θὰ σ' ἐλάτρευα· ἀλλὰ σὺ δὲν ἠθέλησες ! Καὶ ἐν τούτοις θὰ ἤθελα νὰ σὲ ἰδῶ ζῶσαν ἀκόμη, ἀφοῦ ὁ 'Ωκεανὸς γείνη ὁ τάφος τῆς γῆς, ὅτε μὴ συναντῶν πλέον βράγους σταματῶντας αὐτόν, ὁ Λεβιάθαν, ὁ ἀναξ τῆς θαλάσσης ὅπου δὲν ἔχει παράλια καὶ

Γιβραλτάρ. Ὁ βράχος τοῦ Γιβραλτάρ πρὸς τὴν θάλασσαν ἔχει ὕψος 430 μέτρων. Ὁλόκληρος ἡ ὄψις τοῦ ἀποκρήνου αὐτοῦ ὄγκου εἶναι κατελιγμένη ἀπὸ φοβερὰς κανονιοστοιχίας τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης κρυμμένας εἰς ὄχυράματα, τὰ ὁποῖα εἶναι σκαλισμένα μέσα εἰς τὸν βράχον. Κάθε γωνία κρύπτει βαρὺ πυροβόλον εἰς τρόπον ὥστε τὸ Γιβραλτάρ εἶναι τὸ ἰσχυρότερον φρούριον τοῦ κόσμου. Τῷ 1779, ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἰσπανία ἠνώθησαν ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐπολιόρκησαν τὸ Γιβραλτάρ. Τρεῖς ἔτη μετὰ τὴν ἐναρξίν τῆς πολιορκίας, εἰ ἠνωμένοι στόλοι τῆς Γαλλίας καὶ Ἰσπανίας ἐπετέθησαν, ἀλλ' ἐνίκηθησαν κατὰ κράτος ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς φρουρᾶς τοῦ Γιβραλτάρ· ἡλόκληρος δὲ ὁ Ἰσπανικὸς στόλος κατεστράφη ὑπὸ πυρκαϊᾶς.

ΧΟΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

"Ας ευφρανθώμεν! η ανθρωπίνη φωνή δεν θ' αντηχίση πλέον εις τους αιθέρας, δια να διακόψη την χάραν μας με τας προσευχάς των ανθρώπων. Καί ημείς όπου επαύσαμεν πρό αιώνων να λατρεύωμεν τον Κύριον, οστις επιτακτικώς απαιτεί την προσευχήν, και θεωρεί την παράλειψιν μιᾶς θυσίας ως ἐγκλημα. θά ἴδωμεν να ἐξαπολύονται τὰ πικρά νάματα τῆς ἀβύσσου, ἕως ὅτου ἐν υἰόνον ἐκ τῶν στοιχείων ἀντικαταστήσῃ τὴν δροσιν ὄλων τῶν ἄλλων· θά ἴδωμεν ν' ἀποθάνουν τὰ πλάσματα αὐτά, τὰ ἐπαιρόμενα διὰ τὸν εὐθραυστον πηλόν. ἐξ οὗ εἶνε πλασμένα, καὶ τὰ λευκάζοντα ὅσα τῶν θά διασκοπισθῶν εἰς τὰ σπήλαια καὶ τὰ ἄντροα καὶ τὰς ρωγμάς τῶν ὀρέων, ὅπου ἡ θάλασσα θά τους καταδιώξῃ μέγροι τῶν τελευταίων αὐτῶν κατασυρίων· καὶ αὐτὰ τὰ ζῶα ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τῶν θά παύσουν νὰ ἐπιτίθενται κατὰ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ μάχωνται ἀναμεταξύ των· καὶ ἡ τίγρις θά πλησιάζῃ διὰ ν' ἀποθάνῃ πλησίον τοῦ ἀνρίου, ὡς νὰ ἦτο αὐτὸ ἀδελφός της· τὰ πάντα δὲ θά ξαναγείνουν ἑ.τι ἦσαν, ἄσωνα καὶ ἀπλαστα. πλὴν τοῦ οὐρανοῦ. θά γείνη ὑμόνον ἀνακωχῆ βρανεῖα με τὸν θάνατον· θά συγκατατεθῇ αὐτὸς νὰ φεισθῇ τῶν ἀσθενῶν λειψάνων τῆς ποστέρως πλάσεως. ὑπὸ τὸν ὄσον νὰ γεννηθῶν νέα ἔθνη πρὸς νοῆσιν αὐτοῦ· αὐτὰ τὰ λείψανα θά ἐπιπλέουν ἐπὶ τῶν ὑδάτων τοῦ κατακλυσοῦ, καὶ ὅταν ταῦτα ἀποσυροθῶν, ὅταν ἡ θεουότης τοῦ ἡλίου ψήσῃ καὶ στερεώσῃ τὸ ἀκόμη καπνίζον ἕδαρος, νέα θά γεννηθῶν ὄντα· καὶ θά ἐπανέλθουν τότε τὰ ἔτη, αἱ νόσοι, αἱ ἀλγηδόνες, με τὴν ἀκολουθίαν αὐτῶν τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ μίσους, μέχρι τῆς ἡμέρας ὅτε...

ΙΑΦΕΘ

(Διακόπτων αὐτόν.) "Ὅτε ἡ αἰώνιος θέλησις θά εὐδοκίησῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ὄναρ αὐτὸ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ πονηροῦ, ν' ἀνακαλέσῃ πρὸς αὐτὴν πάντα τὸν χρόνον καὶ πάντα τὰ πράγματα νὰ τὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τὰς ρωμαλέας αὐτῆς πτέρυγας, νὰ καταργήσῃ τὸν Ἄδην, καὶ ἀποδίδουσα εἰς τὴν ἀναγεννηθείσαν γῆν τὸ πότερον κάλλος, ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν Ἑδέμ με ἕνα παράδεισον ἀτελεύτερον, ὅπου ὁ ἄνθρωπος δὲν θά δυνηθῇ πλέον νὰ ὑποκύβῃ εἰς τὴν ἁμαρτίαν, ὅπως πυνέθη ἄλλοτε, καὶ ὅπου καὶ οἱ δαίμονες αὐτοὶ θά εἶνε δίκαιοι!

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Καὶ πότε θά πληρωθῇ αὐτὴ ἡ θαυμαστὴ προφητεία:

ΙΑΦΕΘ

"Ὅταν θά ἔλθῃ ὁ Λυτρωτής, κατὰ πρῶτον με τὰ πάθη του καὶ ὕστερον με τὴν δόξαν του.

ΕΝ ΠΝΕΥΜΑ

"Ἐως τότε ἐξακολούθησατε νὰ σπαίρετε ὑπὸ τὴν θανάσιμον ἄλυσίν σας, μέχρις ὅτου γηράσῃ ἡ γῆ· διεξάγετε πόλεμον μάταιον καὶ κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ σας καὶ κατὰ τοῦ Ἄδου καὶ κατὰ τοῦ οὐρανοῦ, ἕως ὅτου τὰ σύννεφα κοκκινίσουν ἀπὸ τοὺς ἀτμούς τοὺς ἀναδιδόμενους ἀπὸ τὰ αίματα τῶν πεδίων τῶν μαχῶν. θά ἔλθουν νέοι καιροί, νέα κλίματα, νέα τέχνη, νέοι ἄνθρωποι· ἀλλ' ὅμως τὰ παλαιὰ δάκρυα, τὰ παλαιὰ ἐγκλήματα, τὰ παλαιὰ δεινὰ τῶν προηγούμενων καιρῶν θά ἐξακολουθήσουν νὰ γίνωνται μεταξύ σας ὑπὸ διαφορετικὰς

μορφάς· αἱ αὐταὶ ἠθικαὶ τρικυμίας θά καταπνίξουν τὸ μέλλον, ὅπως τὰ κύματα μετ' ὀλίγας ὥρας θά πνίξουν τοὺς τάφους τῶν περιδόξων γιγάντων. (3)

ΧΟΡΟΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

'Ἀδελφοί, ἄς χαρῶμεν! Ἐνητέ, χαίρε! 'Ακούσατε!... ἀκούσατε!... νὰ ὅπου διακρίνεται ἀπὸ τώρα ἡ πένθιμος φωνὴ τοῦ Ὠκεανοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξογκοῦται καὶ μυκάται· οἱ ἄνεμοι ἤδη ἐκτείνου καὶ κινουὺν τὰς ταγείας τῶν πτέρυγας, τὰ νέφη ἐγέμισαν σχεδὸν με νερόν τὰς ἀποθήκας τῶν· αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου εἶνε ἐτοιμαὶ νὰ ἐκχυθῶν καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ν' ἀνοιχθῶν (4) Καὶ ὥστῳσον οἱ ἄνθρωποι βλέπουν τὰ φοβερά αὐτὰ προμηνύματα χωρὶς ν' ἀνησυχοῦν, ἡ τύφλωσις τῶν ἐξακολουθεῖ ὅπως καὶ κατὰ τὸ παρελθόν! 'Ἡμεῖς ἀκούομεν τοὺς κρότους ὅπου αὐτοὶ δὲν ἠμποροῦν ν' ἀκούσων· ἡ ἀπειλητικὴ στρατιὰ τῶν βροντῶν καὶ τῶν κεραυνῶν συναθροίζεται· ἀλλ' ἡ ἀφιξίς της ἀναβάλλεται ἀκόμη ἐπὶ μερικὰς ὥρας· αἱ σημαῖαι λάμπουν ἤδη εἰς τὸ στερέωμα, ἀλλὰ δὲν ἠνοίγησαν καὶ δὲν ἀνεπτύχθησαν ἀκόμη καὶ μόνον τὸ ὀξυδερκὲς βλέμμα τῶν πνευμάτων δύναται νὰ τὰς διακρίνῃ. Ὁλόλυξε, ὀλόλυξε, ὦ Γῆ! εὐρίσκεισαι πολὺ πλησιέστερον τοῦ θανάτου παρὰ τοῦ προσφάτου λίκνου σου! Τρέμετε, ὄρη, τὰ ὁποῖα μέλλετε μετ' ὀλίγον νὰ ἐξαφανισθῆτε ἀπὸ τὰ ἐκχειρίζοντα ὕδατα· τὰ κύματα θά ἔλθουν μετ' ὀλίγον νὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν κορυφῶν τῶν βράχων σας, καὶ αἱ κογχύλαι, τὰ μικρὰ κογχύλια, οἱ μηδαμινώτεροι κἀτοικοὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, θ' ἀποτεθῶν ἐκεῖ ὅπου τώρα ὁ ἀετὸς ἐκκολλάπτει τοὺς νεοσσούς του. Ποίους κρωγμούς θά ἐκπέμψῃ πλανώμενος ἄνωθεν τῆς ἀνγλεοῦς θαλάσσης. Εἰς μάτην θά προσκαλῇ πλησίον του τὴν νεοσιάν του! μόνον τὸ κύμα τὸ κατακλύζον θά τοῦ ἀπαντᾷ· ματαίως δὲ ὁ ἄνθρωπος θά τὸν φθονῇ διὰ τὰς πλατείας του πτέρυγας, αἵτινες δὲν θά τὸν σώσουν· ποῦ τάχα θά δυνηθῇ ν' ἀναπαυθῇ μετὰ τὴν πτήσιν του, ἀφοῦ εἰς ὄλον τὸ διάστημα τῆς ἐπιφανείας δὲν θά βλεπῇ παρὰ τὸν Ὠκεανόν, ὅστις θά εἶνε ὁ τάφος του;

'Ἀδελφοί, ἄς χαρῶμεν! ἄς ἀντηχίσων ὑψηλὰ οἱ τόνοι τῆς ὑπερανθρώπου φωνῆς μας! Τὰ πάντα θ' ἀποθάνουν, ἐκτὸς ἀσημάντου ὑπολείμματος, τῶν ἀπογόνων τοῦ Σὴθ—τῆς γενεᾶς τοῦ Σὴθ, ἧτις ἐξηρέθη ἀπὸ τοῦ θανάτου, καὶ εἶνε προωρισμένη νὰ δοκιμάσῃ νέας ὀδύνας. 'Ἀλλ' ἐκ τῶν γόνων τοῦ Κάιν οὐδεὶς θά ἐπιζήσῃ καὶ ὄλαι αὐτοῦ αἱ θυγατέρες, αἱ τόσον ὠραῖαι, θά καταποθῶν ὑπὸ τῶν καταστρεπτικῶν κυμάτων, ἢ πλεύουσαι εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῶν, με τὴν μακράν των κόμην ἀπλωμένην ἐπὶ τῶν ὑδάτων, θά κατηγορήσουν τὴν ὠμότητα τοῦ οὐρανοῦ, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ φεισθῇ τῶν πλασμάτων αὐτῶν, τῶν τόσον θελκτικῶν καὶ μέχρι τοῦ θανάτου των. 'Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη· ὄλοι μέλλουν ν' ἀ-

(3) «Οἱ δὲ γίγαντες ἦσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ μετ' ἐκεῖνο, ὡς ἂν εἰσπορευόντο οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐγεννώσαν ἑαυτοῖς, ἐκεῖνοι ἦσαν οἱ γίγαντες οἱ ἀπ' αἰῶνος, οἱ ἄνθρωποι οἱ ὀνομαστοί.»

ΓΕΝΕΣΙΣ, κεφ. 6', ἐδ. 4.

(4) «Ἐοράγησαν πᾶσαι αἱ πηγαὶ τῆς ἀβύσσου καὶ οἱ καταρράκται τοῦ οὐρανοῦ ἠνεώθησαν.»

ΓΕΝΕΣΙΣ, κεφ. 7', ἐδ. 11.

ποθάνουν! καὶ μετὰ τὸν παγκόσμιον θόρυβον τῶν ἀνθρώπων ὑπάρξουν θά ἐπακολουθήσῃ ἡ παγκόσμιος σιγή! "Ἀς φύγωμεν, ἀδελφοί, ἄς φύγωμεν! ἀλλ' ἄς χαρῶμεν· ἐπέσαμεν ἡμεῖς, ἰδοὺ, πίπτουν τώρα καὶ αὐτοὶ! Τοιουτοτρόπως ἀπόλλυνται ὄλοι αὐτοὶ οἱ εὐτελεῖς ἐχθροὶ τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ἀποστρεφόμενοι τὸν Ἄδην!

(Τὰ Πνεύματα πειοῦν καὶ ἐξαφανίζονται).

ΙΑΦΕΘ

'Ὁ Θεὸς ἐξέδωκε τὴν καταδίκην τῆς γῆς. Ἡ κίβωτός τῆς σωτηρίας τοῦ πατρός μου τὴν ἀναγγέλλει· καὶ αὐτοὶ οἱ δαίμονες τὴν φωνάζουν ἀπὸ τὰ ἄντρα των. Ἡ βίβλος τοῦ Ἐνώχ (5) τὴν προεῖπε πρὸ πολλοῦ καιροῦ εἰς τὰς ἀφώνους ἐκείνας σελίδας, ἔνθα ἡ σιωπὴ λέγει περισσότερα εἰς τὸν νοῦν παρ' ὅσα ὁ κεραυνὸς εἰς τὴν ἀκοήν. Καὶ ἐν τούτοις οἱ ἄνθρωποι δὲν ἤκουσαν καὶ δὲν ἀκούουν ἀκόμη, ἀλλὰ βαδίζουν τυφλῶς πρὸς τὸ πεπρωμένον των, τὸ ὁποῖον, ἂν καὶ εὐρίσκειται ἔσον σιμά, δὲν συγκινεῖ τὴν ἡλίθιον αὐτῶν δυσπιστίαν, ὅπως αἱ τελευταῖαι κραυγαὶ των δὲν θά κλονίσων τὴν θέλησιν τοῦ Ὑψίστου, ἢ τὸν εὐπειθῆ καὶ κωφὸν Ὠκεανόν, ὅστις θά ἐκτελέσῃ αὐτὴν. Κανὲν σημεῖον δὲν ἀναπετάννυται ἀκόμη εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀγγέλλον τὸ θέλημά του· τὰ νέφη εἶνε ὀλίγα καὶ ἔχουν τὸ συνηθισμένον των σχῆμα· ὁ ἥλιος θ' ἀνατείλῃ τὴν τελευταίαν ἡμέραν τῆς γῆς, ὅπως ἀνέτειλε τὴν τετάρτην ἡμέραν τῆς δημιουργίας, ὅτε ὁ Θεὸς τὸν διέταξε νὰ λάμψῃ, καὶ ἐδειξεν αὐτὸς τὴν πρῶτην του φαινήν αὐγῆν. Τότε τὸ φῶς του τὸ νεο-

(5) Τὸ βιβλίον τοῦ Ἐνώχ, τὸ ὁποῖον διασώζεται κατεχόμενον ὑπὸ τῶν Αἰθίοπων, εἶνε, καθὰ λέγεται, ἀρχαιότερον τοῦ Κατακλυσοῦ.

'Αγέλη βουασσῶν.

νά λάβουν σχῆμα διαφορετικὸν ἀπὸ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς
καὶ οἱ πατέρες μας τὰ εἶδαν νὰ παρουσιάζουν κατὰ τὴν
αἰώνιον αὐτῶν ὑπαρξίν; Ποῖος ἤμπορεῖ νὰ κάμη αὐτό;

ΙΑΦΕΘ

Ἐκεῖνος ὁποῦ τὰ ἔπλασε μὲ μίαν του λέξιν.

ΑΟΛΙΒΑΜΑ

Καὶ ποῖος τὴν ἤκουσεν αὐτὴν τὴν λέξιν;

ΙΑΦΕΘ

Τὸ σύμπαν, τὸ ὁποῖον μὲ αὐτὴν τὴν λέξιν ἀμέσως ἐ-
γεννήθη. Ἄ!... μειδιᾷς πάλιν μὲ περιφρόνησιν!...
Ἄλλὰ ἐρώτησε τὰ σερραφεῖμ σου· ἐὰν αὐτὰ δὲν τὸ ὁμο-
λογήσουν, ὁ τίτλος των δὲν τοὺς ἀνήκει πλέον.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ

Ἄολιβάμα! ὁμολόγησε τὴν πίστιν σου πρὸς τὸν
Θεόν σου!

ΑΟΛΙΒΑΜΑ

Πάντοτε ἐγνώρισα καὶ ἐπίστευσα εἰς ἐκεῖνον, τοῦ ὁ-
ποίου εἴμεθα πλάσματα, τὸν Πλάστην τὸν ἰδικόν σου
καὶ τὸν ἰδικόν μου. Εἶνε αὐτὸς ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ
ἔχει τῆς δόξης.

ΙΑΦΕΘ

Ἄλλοίμονον!... Καὶ τί ἄλλο εἶνε ἡ ἀγάπη παρὰ
δόξην; Καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ὅστις ἔπλασε τὴν γῆν μὲ τὴν
ἀγάπην του, ἐδοκίμασε λύπην ἀπὸ τοὺς πρώτους, τοὺς
πλέον ἐκλεκτοὺς κατοίκους τῆς.

ΑΟΛΙΒΑΜΑ

Αὐτὰ εἶνε λόγια.

ΙΑΦΕΘ

Εἶνε ἡ ἀλήθεια.

(Ἐρχονται ὁ ΝΩΕ καὶ ὁ ΣΗΜ).

ΝΩΕ

Ἰάφεθ! τί κάμνεις ἐσὺ ἐδῶ μὲ τὰ τέκνα τῶν
ἀμαρτωλῶν; Δὲν φοβεῖσαι μήπως συμμερισθῆς τὴν τι-
μωρίαν των, τῆς ὁποίας ἡ στιγμή πλησιάζει;

ΙΑΦΕΘ

Πατέρα μου, δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε ἀμαρτία ἡ προσπά-
θεια ὁποῦ καταβάλλει κανεὶς διὰ νὰ σώσῃ ἓνα τέκνον
τῆς γῆς· κύτταξε, αὐτὰ δὲν ἤμποροῦν νὰ εἶνε ἄνομοι,
ἀφοῦ ἔχουν ἀγγέλους ὡς συντρόφους των.

ΝΩΕ

Αὐτοὶ λοιπὸν εἶνε ἐκεῖνοι ὁποῦ λιποτακτοῦν ἀπὸ τὸν
θρόνον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἐκλέξουν γυναῖκας ἐκ τῆς γε-
νεᾶς τοῦ Κάν! αὐτὰ εἶνε τὰ τέκνα τοῦ οὐρανοῦ, ὁποῦ
ἐπιζητοῦν τὰς θυγατέρας τῆς γῆς διὰ τὸ κάλλος των!

ΑΖΑΡΙΗΛ

Ναί, πατριάρχα· αὐτὸ ποῦ λέγεις εἶνε.

ΝΩΕ

Συμφορά, συμφορά καὶ κατάρα εἰς τοὺς τοιοῦτους
δεσμούς! Ὁ Θεὸς δὲν ἔθεσε τάχα φραγμοὺς μεταξὺ
τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς καὶ δὲν περιώρισε κάθε ὄν εἰς
τὸ εἶδος του;

ΣΑΜΙΑΖΑΣ

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐπλάσθη κατ' εἰκόνα τοῦ Ἰεχωβά;
Ὁ Θεὸς δὲν ἀγαπᾷ τὰ ἔργα του; Τί ἄλλο κάμνομεν
ἡμεῖς παρὰ νὰ μιμούμεθα τὴν ἀγάπην του πρὸς τὰ ὄντα
τὰ ὁποῖα αὐτὸς ἔπλασε;

ΝΩΕ

Ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος καὶ δὲν ἀπόκειται εἰς ἐμὲ νὰ
κρίνω τοὺς ἀθρώπους καὶ ἀκόμη ὀλιγώτερον τὰ τέκνα
τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ Θεὸς ηὔδοκῆσε νὰ ἐπικοινων-
νήσῃ μαζί μου καὶ νὰ μοῦ ἀποκαλύψῃ τὰς ἀποφάσεις
του, ἀπαντῶ ὅτι ἡ πράξις τῶν σερραφεῖμ, ὁποῦ κατέρχον-
ται ἀπὸ τὴν αἰώνιον αὐτῶν χώραν εἰς ἓνα κόσμον
φθαρτὸν καὶ μελλοθάνατον, δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε
ἀγαθὴ.

ΑΖΑΡΙΗΛ

Καὶ ἂν ἡ πράξις μας ἔγεινε μὲ τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ
σώσωμεν ἄλλους;

ΝΩΕ

Σεῖς, μὲ ὄλην σας τὴν ἐνδοξὸν θέσιν, δὲν ἤμπορεῖτε
νὰ σώσετε ὅσους κατεδίκασεν ἐκεῖνος, ὅστις σᾶς ἐχά-
ρισεν αὐτὴν τὴν δόξαν. Ἐὰν ἡ ἀποστολή σας ἀπέβλε-
πεν εἰς σωτηρίαν, θὰ ἦτο γενικὴ καὶ δὲν θὰ περιωρί-
ζετο εἰς δύο πλάσματα, ὅσον ὠραία καὶ ἂν ἦσαν. Εἶνε
ὠραία πράγματι αὐτὰ τὰ πλάσματα, ἀλλ' ὅμως εἶνε
καταδικασμένα.

ΙΑΦΕΘ

ὦ, πατέρα μου!... μὴ τὸ λέγεις αὐτό!...

ΝΩΕ

Τέκνον μου!... τέκνον μου!... Ἐὰν θέλῃς ν' ἀ-
ποφύγῃς καὶ σὺ τὴν ἰδικὴν των τιμωρίαν, λησμόνησε
ὅτι ὑπάρχουν. Μετ' ὀλίγον αὐτὰ θὰ παύσουν νὰ ζοῦν,
ἐνῶ σὺ θὰ γείνης ὁ γενάρχης, ὁ πατὴρ νέου κόσμου καὶ
καλλιτέρου.

ΙΑΦΕΘ

Ἄς ἀποθάνω καλλίτερα μὲ αὐτὸν τὸν κόσμον καὶ
μὲ αὐτὰς μαζί!

ΝΩΕ

Θὰ ἦσουν ἄξιοι τῆς τοιαύτης τιμωρίας μόνον δι' αὐ-
τὴν σου τὴν σκέψιν· ἀλλὰ δὲν θὰ συμβῇ αὐτό. Σὺ θὰ
σωθῆς ἀπὸ ἐκεῖνον, ὅστις ἔχει τὴν δύναμιν νὰ σὲ σώσῃ.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ

Καὶ διατί θὰ σωθῆτε σὺ καὶ αὐτὸς καὶ ἔχει ἐκεῖνοι ὁ-
ποῦ ὁ υἱὸς σου προτιμᾷ καὶ ἀπὸ τοὺς δύο σας;

ΝΩΕ

Ἐρώτησε ἐκεῖνον ὁποῦ σ' ἔκαμεν ἀνώτερον καὶ ἀπὸ
ἐμὲ καὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς μου, ἀλλὰ εἰς τοῦ ὁποίου τὴν
παντοδυναμίαν ὑπόκεισαι καὶ σὺ ὅπως καὶ ἡμεῖς. Ἄλλὰ

ΡΑΦΑΗΛ

βλέπω νὰ ἔρχεται ὁ ἡμερώτερος τῶν ἀπεσταλμένων
του, ὁ ὀλιγώτερον ὑποκείμενος εἰς τὸν πειρασμόν.
(Ἐμφανίζεται ὁ Ἀρχάγγελος ΡΑΦΑΗΛ) (6).

ΡΑΦΑΗΛ

Πνεύματα, σεῖς, τῶν ὁποίων ἡ θέσις σας εἶνε νὰ εὐ-
ρίσκεσθε πλησίον τοῦ θρόνου, τί κάμνετε ἐδῶ; Τσιου-
τοτρόπως ἐκτελεῖτε τὸ καθήκον σας ὡς σερραφεῖμ, τῶ-
ρα ὅτε πλησιάζει ἡ στιγμή ὁποῦ ἡ γῆ μέλλει νὰ ἐγκα-
ταλειφθῇ εἰς τὴν τύχην τῆς; Ἐπιστρέψετε διὰ νὰ
προσφέρετε μαζί μὲ τοὺς ἑπτὰ ἐκλεκτοὺς τὴν ὑπερτά-
την τιμὴν τοῦ προσκυνήματος καὶ τοῦ θυμιάματός σας...
Ἡ θέσις σας εἶνε εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

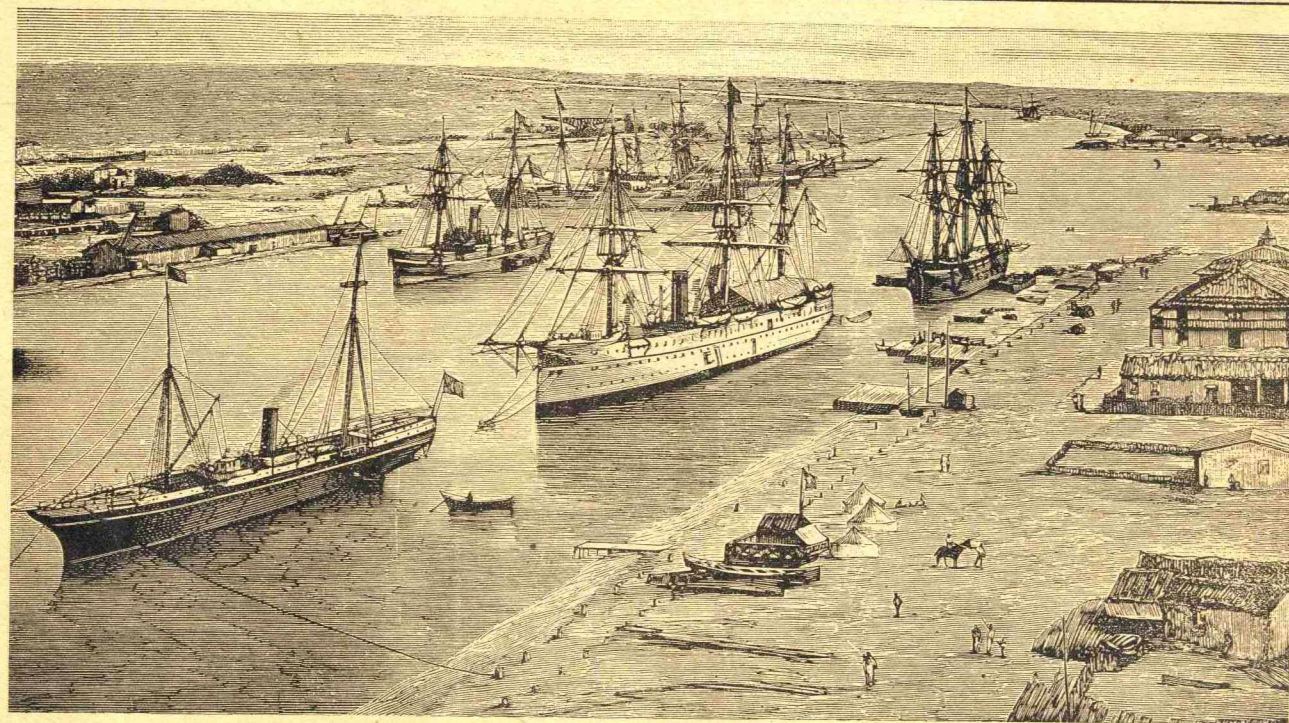
ΣΑΜΙΑΖΑΣ

Ραφαήλ, εἶπέ μας, σὺ τὸ πρῶτον καὶ τὸ λαμπρότερον
τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ πότε εἶνε ἀπηγορευμένον εἰς
τοὺς ἀγγέλους νὰ πατοῦν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶδε
πολλάκις καὶ αὐτὸν τὸν Ἰεχωβά ν' ἀποτυπώνῃ τὰ ἴχνη
τῶν ποδῶν του ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς; Ἠγάπησεν αὐτὸν
τὸν κόσμον καὶ τὸν ἔπλασε διὰ ν' ἀγαπᾷ. Προσάκις μὲ
πτήσιν φαιδρὰν δὲν ἐφέραμεν ἐδῶ τὰ μηνύματά του,
λατρεύοντες αὐτὸν καὶ εἰς τὰ ἐλάχιστα τῶν ἔργων
του, ἐφορευόντες ἐπὶ τοῦ πλανήτου τούτου, τοῦ νεωτέ-
ρου τῶν ἀστέρων τοῦ κράτους του, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ
διατηροῦμεν ἄξιον τοῦ κυρίου μας τὸ τελευταῖον τοῦτο
ἔργον, τὸ δημιουργηθὲν διὰ μόνου τοῦ σεπτοῦ του λό-
γου. Διατί μᾶς κυττάζεις μὲ αὐστηρὸν πρόσωπον καὶ
διατί μᾶς ὀμιλεῖς περὶ ἐπικειμένης καταστροφῆς;

ΑΖΑΡΙΗΛ

Καὶ σὺ, ἀφοῦ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς διαμονὴ εἶνε ἀπηγορευ-
μένη διὰ τῆς προσταγῆς, τὴν ὁποῖαν ἡμεῖς μέχρις αὐ-

(6) Εἰς τὸ πρωτότυπον χειρόγραφον λέγεται Μιχαήλ·
γράφει δὲ ὁ συγγραφεὺς πρὸς τὸν Μώρραϊ: «Ἐμετρίασα
πάν ὅτι ὁ κ. Γκίφορντ ἐθεώρησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ μετριάσθῃ·
ἀντικατέστησα δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Μιχαήλ διὰ τοῦ ὀνόματος
τοῦ Ραφαήλ, ὅστις ἦτο ἄγγελος ἡπιώτερος.»

Ἡ διώρυξ τοῦ Σουέζ. Ἡ διώρυξ αὕτη ἀρχομένη παρὰ τὸ Πόρτ. Σαῖδ καὶ καταλήγουσα εἰς τὸ Σουέζ (ἐρυθρὰ θάλασσα) ἔχει
ὀλιγὸν μῆκος 162 χιλίωμ. Διευκολύνεται ὑπὸ τῶν ἐν τῇ μεταξὺ λιμνῶν (Μενζόλεξ—Ἰσμαίλιας). Τὸ πλάτος τῆς ποικίλει
ἀπὸ 58—100 μ. Διαπλέεται ὑπὸ τῶν μεγαλυτέρων σκαφῶν, βάθος ἔχουσα 8 μ. Πλέον τῶν 30.000 ἐργατῶν ἐργάσθησαν διὰ
τὴν διώρυξίν τῆς ἐπὶ 10 ἔτη, αἱ δὲ δι' αὐτὴν δαπάναι ἀνήλθον εἰς 450 ἑκατομ. φράγκα χρυσᾶ. Τὸ ἔργον ἔφερον εἰς πέρας
ὁ μέγας γάλλος μηχανικὸς Λεσσέψ (1859—1869). Ἡ πόλις Σουέζ κεῖται εἰς τὴν Α. ἀκτὴν τῆς εἰς τὴν ἐρυθρὰν ἐξόδου τῆς
διώρυγος ἐπὶ τοῦ ὁμωνύμου κόλπου. Ἐχει ἀκμαῖον ἐμπόριον διαμετακομίσεως μετὰ τῆς Ἀραβίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν
κ. 22.000 ὧν πολλοὶ Ἕλληνες.

ΝΩΕ

'Απόθανε λοιπόν μαζί των !... Τολμᾶς σὺ νὰ ἐγείρης τὸ βλέμμα σου πρὸς τὸν οὐρανὸν αὐτὸν τὸν προφητικὸν καὶ νὰ προσπαθῆς νὰ σώσης ὅ,τι ἔλα μαζί ἐνώνεται διὰ νὰ τὸ καταδικάσουν μὲ συμφωνίαν ἀδιάσειστον, ὑπακούουσαν εἰς τὴν δικαίαν ὀργὴν τοῦ 'Ιεχωβά ;

ΙΑΦΕΘ

'Ἡ ὀργὴ καὶ ἡ δικαιοσύνη πῶς ἤμποροῦν νὰ συμβαδίζουσι ;

ΝΩΕ

Βλάβησθε ! τολμᾶς νὰ γογγύζης εἰς παρομοίαν στιγμὴν ;

ΡΑΦΑΗΛ

Πατριάρχα ! φανὸς ἀκόμη πατήρ ἄς πρᾶυνθῆ τὸ μέτωπόν σου· παρὰ τὴν ἀφροσύνην τοῦ υἱοῦ σου θὰ σωθῆ. Δὲν συναισθάνεται τί λέγει· ἐν τούτοις δὲν θὰ πῆ με λυγμοὺς καταπινομένους τὸν πικρὸν ἀφρόν τῶν ἐξογκουμένων κυμάτων. Ἄφου ὅμως πρᾶυνθῆ ἡ ἔξαψίς σου, θὰ εἶνε σώφρων ὅπως καὶ σὺ δὲν θ' ἀπολεσθῆ, ὅπως τὰ τέκνα ἐκείνα τοῦ οὐρανοῦ, μαζί με τὰς θυγατέρας τῶν ἀνθρώπων.

ΑΟΛΙΒΑΜΑ

'Ἡ θύελλα πλησιάζει· ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἐνώνονται διὰ νὰ ἐξολοθρεύσουν πᾶσαν ζωὴν. Μεταξὺ τῶν ἰδικῶν μας δυνάμεων καὶ τῆς αἰωνίου ἰσχύος ὁ ἀγὼν εἶνε ἄνισος.

ΣΑΜΙΑΖΑΣ

'Ἡ ἰδική μας ὅμως δύναμις εἶνε μαζί σου· θὰ σᾶς μεταφέρωμεν εἰς κάποιον εἰρηνικὸν ἀστέρα, ὅπου ἡ "Ἄννα καὶ σὺ θὰ συμμερισθῆτε τὴν τύχην μας. Καὶ ἂν σὺ δὲν θὰ ἐνθυμῆσαι μὲ λύπην τὴν γῆν, καὶ ἡμεῖς θὰ λησμονήσωμεν τὴν ἀπώλειαν τοῦ οὐρανοῦ.

ANNA

'Ὡ σκηνώματα τοῦ πατρός μου !... ὦ κοιτὶς τῆς γεννήσεώς μου ! ὦ ὄρη καὶ κοιλάδες καὶ δάση ! ὅταν εἶς δὲν θὰ ὑπάρχετε πλέον, ποῖος θὰ μὲ παρηγορήσῃ ; ποῖος θ' ἀπομάξῃ τὰ δάκρυά μου ;

ΑΖΑΡΙΗΛ

'Ὁ ἄγγελος ὁ σύζυγός σου. Μὴ φοβῆσαι ποσῶς ἂν καὶ εἴμεθα ἐξόριστοι τοῦ οὐρανοῦ, μᾶς μένουσι πολλὰ ἄστυλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κανεὶς δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ μᾶς διώξῃ.

ΡΑΦΑΗΛ

'Ἀποστάτα ! οἱ λόγοι σου εἶνε ἐνοχοί, ὅσον καὶ τὰ ἔργα σου θὰ εἶνε τοῦ λοιποῦ ἀνίσχυρα· ἡ πυρίνη ρομφαία, ὅπου ἐξεδίωξεν ἄλλοτε τὸν πρωτόπλαστον ἀπὸ τὸν παράδεισον, ἀστράπτει ἀκόμη εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἀρχαγγέλου !

ΑΖΑΡΙΗΛ

Δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μᾶς φονεύσῃ ἀπεύθυνε πρὸς τοὺς θνητοὺς τὴν ἀπειλὴν τοῦ θανάτου, καὶ ὁμίλει περὶ ρομφαίας εἰς ἐκείνους ὅπου ἔχουν αἷμα νὰ χύσουν. Τί ἀξίζουν αἱ ρομφαίαι σου δι' ἡμᾶς τοὺς ἀθανάτους ;

ΡΑΦΑΗΛ

'Ἦλθεν ἡ στιγμή νὰ δοκιμάσης τὴν δύναμιν σου· θὰ μάθης ἐπὶ τέλους πόσον ματαία εἶνε ἡ ἀντίστασίς σου κατὰ τοῦ θελήματος τοῦ Κυρίου. Ὅλη σου ἡ δύναμις συνίστατο εἰς τὴν πίστιν σου.
(Φαίνονται ἐρχόμενοι Ὀνητιοί, φεύγοντες καὶ ζητούντες καταφύγιον).

ΧΟΡΟΣ ΘΗΤΩΝ

'Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ συγγέονται !... Θεέ !... ὦ Θεέ !... τί ἐπράξαμεν ; λυπήσου μας καὶ σῶσέ μας !... Ἄκουσε !... ὡς καὶ αὐτὰ τὰ θηρία τῶν δασῶν ἀναπνεύουν με ὠρυγὰς τὴν δέσπιν των ! ὁ δράκων ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν φωλεάν του ἔρπων καὶ ἐρχεται φοβισμένος ν' ἀναμιχθῆ με τοὺς ἀνθρώπους· τὰ πτηνὰ γεμίζουν τὸν ἀέρα με τὰς κραυγὰς τῆς ὀδύνης των ! ὦ 'Ιεχωβά !... ἀπομάκρυνε καὶ πάλιν τὴν μᾶστιγα τῆς ὀργῆς σου ! λυπήσου τὴν ἀπελπισίαν τοῦ κόσμου σου, τοῦ ἔργου σου ! εἰσάκουσε τὰς ἱκεσίας ὅχι τῶν ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ συμπάσης τῆς φύσεως !

ΡΑΦΑΗΛ

Χαῖρε, γῆ ! Σᾶς, ὦ ταλαίπωρα πλάσματα τοῦ χώματος, δὲν δύναμαι, οὔτε ὀφείλω νὰ σᾶς βοηθήσω· ἡ καταδίκη σας ἀπηγγέλη.

(Ὁ ΡΑΦΑΗΛ ἀπομακρύνεται).

ΙΑΦΕΘ

Μερικὰ σύννεφα περιστρέφονται ὡς γύρες ὀλόγυρα ἀπὸ τὴν λείαν των, ἐνῶ ἄλλα, ἀκίνητα ὡς βράχοι, ἀναμένουν τὸ πρόσταγμα νὰ ἐκχύσουν τοὺς χειμάρρους τῆς ὀργῆς των. Ἡ κυανὴ χλαμὺς δὲν θὰ σκεπάξῃ πλέον τὸ στερέωμα· ὁ θάνατος ἀνέτειλεν ἀντὶ τοῦ ἡλίου λάμπει ὠχρὰ καὶ πένθιμος διαχύνεται εἰς τὴν θνησκουσαν ἀτμόσφαιραν.

ΑΖΑΡΙΗΛ

"Ἐλα, Ἄννα ! ἄφησε αὐτὴν τὴν εἰρκτὴν, ἥτις ἔχει τὸ χάος ὡς θεμέλια· τὰ στοιχεῖα τώρα τὴν ἐπαναφέρουν εἰς τὴν κατάστασιν ὅπου εὕρισκετο ὅταν ἐγεννήθη. Ὑπὸ τὴν σκέπη αὐτῶν τῶν περὺγων μας θὰ εὕρισκεται ἐν ἀσφαλείᾳ, ὅπως ἄλλοτε ὁ ἀετιδεὺς ὑπὸ τὰς πτέρυγας τῆς μητρός του.—"Ἄς ἀφήσωμεν τὸ χάος νὰ βρέμῃ με ὅλα τὰ ἐξαπολυθέντα στοιχεῖά του· μὴ τρομάξῃς ἀπὸ τὸν πάταγον τῆς θορυβώδους πάλης των. Πηγαίνομεν νὰ ἐξερευνησῶμεν ἓνα κόσμον ὠραιότερον ἀπὸ αὐτὸν ἐδῶ, ὅπου θ' ἀναπνέης τὴν πνοὴν ζωῆς ἐναερίου. Ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι οὐρανοὶ ἐκτὸς αὐτῶν τῶν σκοτεινῶν τυνέφων.

(Ὁ ΑΖΑΡΙΗΛ καὶ ὁ ΣΑΜΙΑΖΑΣ ἐξαφανίζονται ἰπτάμενοι μαζί με τὴν ANNA καὶ τὴν ΑΟΛΙΒΑΜΑ).

ΙΑΦΕΘ

"Ἐφυγον ! ἐξαφανίσθησαν μέσα εἰς τὴν βοήν τοῦ ἐγκαταλειμμένου κόσμου, καὶ εἴτε ζήσουν, εἴτε ἀποθάνουν μαζί με πᾶν ὅ,τι ἔχει ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς, τώρα πλέον κατὰ τὸ τέλος τῆς τίποτε δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν Ἄνναν εἰς τὰ βλέμματά μου !

ΧΟΡΟΣ ΘΗΤΩΝ

'Ὡ υἱὲ τοῦ Νῶε !... εὐσπλαγγίσου τοὺς ἀδελφούς σου. Πῶς ! θέλεις λοιπὸν νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃς ὅλους ; ὅλους ;... νὰ μᾶς ἀφήσῃς βορᾶν τῶν κυμάτων, ἐνῶ σὺ ἐν τῷ μέσῳ τῆς πάλης τῶν στοιχείων θὰ εἶσαι γαλήνιος καὶ ἄφοβος μέσα ες τὴν εὐνοουμένην κιβωτόν σου ;

ΜΙΑ ΜΗΤΕΡΑ

(Παρουσιάζουσα τὸ τέκνον τῆς εἰς τὸν Ἰάφεθ). ὦ ! δέξου αὐτὸ τὸ παιδί εἰς τὴν κιβωτόν ! Τὸ ἐγέννησα με ὠδίνας, ἀλλὰ ἐμεϊδίασα με χαρὰν ὅτε τὸ εἶδα κρεμασμένον εἰς τὸν μαστόν μου. Διατί νὰ γεννηθῆ ; Τί ἐπράξεν αὐτὸ τὸ παιδί ὅπου μόλις ἀπεγαλακτίσθη, διὰ νὰ γείνη ἄξιον τῆς ὀργῆς καὶ τῆς καταφρονήσεως τοῦ 'Ιεχωβά ; Τί τάχα τὸ τόσο ἀξιόποιον ὑπῆρχεν εἰς τὸ γάλα μου, ὥστε νὰ χρειασθῆ ὁ θάνατος νὰ ὀπλίσῃ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν διὰ νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὸ τέκνον μου καὶ νὰ καταπνίξῃ ὑπὸ τὰ κύματα τὴν ἀθάνα πνοήν του ; Σῶσέ το, υἱὲ τοῦ Σῆθ, εἰδ' ἄλλῶς, κατάρατος νὰ εἶσαι, μαζί μ' ἐκείνον ὅστις σέ ἔπλασεν, ὁμοῦ με τὴν γενεάν σου, χάριν τῆς ὁποίας μᾶς θυσιάζουν !

ΙΑΦΕΘ

Σιώπα ! δὲν εἶνε αὕτη ὥρα κατάρας, ἀλλὰ δεήσεως !

ΧΟΡΟΣ ΘΗΤΩΝ

Δεήσεως !... Καὶ πῶς ν' ἀναβῆ ὑψηλὰ ἡ δεήσις μας, ἐνῶ τὰ σύννεφα ἐξωγακωμένα καταβαίνουν ἐπάνω εἰς τὰ ὄρη καὶ χύνουν χειμάρρους ἐπ' αὐτῶν ; ἐνῶ ὁ Ὀκεανὸς ἐκχειλίσας ἀνατρέπει ὅλους τοὺς φραγμούς καὶ ποτίζει ὡς καὶ τὰς διψασμένας ἐρήμους ; Κατάρατος νὰ εἶνε ὁ πλάσας σέ καὶ τὸν πατέρα σου ! Τὸ ἤξεύρομεν ὅτι αἱ κατάραι μας εἶνε μάταιαι, καὶ ὅτι πρέπει ν' ἀποθάνωμεν ἄλλ' ἀφου ἡ μοῖρά μας δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἶνε χειροτέρα, διατί ν' ἀναμέλψωμεν ὕμνους ; διατί νὰ κλίνομεν τὸ γόνυ πρὸ τοῦ ἀμειλίχτου Παντοδυνάμου ; Ὅ,τι καὶ ἂν κάμωμεν, θ' ἀποθάνωμεν. Ἐὰν αὐτὸς ἔκτισε τὴν γῆν, πρέπει νὰ αἰσχυρῆ, διότι ἔπλασεν ἓνα κόσμον, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ τὸν καταστρέψῃ. Νά, ὅπου συρρέουν τὰ ὀλέθρια κύματα ! σπεύδου μανιώδη καὶ ὁ μυκηθμός των καθιστᾷ ἄφωνον τὴν φύσιν, τὴν γμάτην τέως ἀπὸ ἀκμὴν καὶ ζωὴν. Τὰ ὕδατα σκεπάζουν τὰς κορυφὰς τῶν δένδρων τῶν δασῶν, τὰ ὁποῖα ἐγεννήθησαν συγχρόνως με τὸν Παράδεισον, πρὶν ἢ ἡ Εὐὰ φέρῃ εἰς τὸν Ἀδάμ τὴν γνώσιν ὡς προίκα τῶν δένδρων αὐτῶν τῶν γιγαντιαίων, τῶν θαλερῶν ἀκόμη καὶ κατὰ τὸ γῆρας των, τὰ ὕδατα ἐσκέπασαν ἤδη τὴν κορυφήν. Τὰ ἀνθη τῶν ἀφρηπράγησαν ὑπὸ τοῦ Ὀκεανοῦ, ὅστις ἀναβαίνει καὶ ἐξακολουθεῖ διαρκῶς ν' ἀναβαίνει. Εἰς μάτην ἀνυψώνομεν τὸ βλέμμα πρὸς τοὺς οὐρανοὺς· οἱ οὐρανοὶ κατέρχονται καὶ συγγέονται με τὰς θαλάσσας καὶ κρύπτουν τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ ἱκετευτικά μας βλέμματα. Φύγε, υἱὲ τοῦ Νῶε, φύγε !... κατάφυγε εἰς τὴν σκηνήν, ἥτις σοῦ ἐστήθη ὑπὸ τοῦ Ὀκεανοῦ· κῦτταξε ἐπιπλέοντα εἰς τὰ ὕδατα τὰ νεκρὰ σώματα τῶν ἀνθρώπων, μετὰ τῶν ὁποίων διέρρευσαν αἱ ὠραιότεραι ἡμέραι τῆς ζωῆς σου, καὶ τότε ἀνάπεμψε πρὸς τὸν 'Ιεχωβά τὸν ὕμνον τῆς εὐγνωμοσύνης !

ΕΝΑΣ ΘΗΤΩΣ

Μακάριοι οἱ ἐν Κυρίῳ θνήσκοντες ! Ἐὰν τὰ ὕδατα καλύπτουν τὴν γῆν, αὐτὸς τὰ δέταξεν ἄς δοξάσωμεν τὰ θελήματά του. Αὐτὸς μοῦ ἔδωσε τὴν ζωὴν καὶ τώρα δὲν μοῦ τὴν ἀφαιρεῖ, δὲν πράττει ἄλλο παρὰ νὰ παραλαμβάνῃ ὅ,τι τοῦ ἀνήκει. Καὶ ὅταν οἱ ὀφθαλμοὶ μου μέλλουν νὰ κλεισθοῦν διὰ παντός καὶ ἡ φωνὴ τῆς δεήσεώς μου δὲν θὰ δύναται νὰ φθάσῃ μέχρι τοῦ θρόνου του, εὐλογημένος νὰ εἶνε τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου δι' ὅ,τι ὑπῆρξε καὶ δι' ὅ,τι ὑπάρχει· διότι τὰ πάντα εἰς αὐτὸν ἀνήκουν, ἀπὸ τοῦ πρώτου μέχρι τοῦ τελευταίου, ὁ χρόνος, τὸ διάστημα, ἡ αἰωνιότης, ἡ ζωὴ, ὁ θάνατος, τὸ εὐρὸν πεδίου τοῦ γνωστοῦ καὶ τὸ ἀπέραντον τοῦ ἀγνωστοῦ. Ὅ,τι αὐτὸς ἐδημιούργησεν, αὐτὸς δύναται καὶ νὰ τὸ καταστρέψῃ· καὶ θὰ τολμήσω ἐγὼ χάριν μιᾶς βραχείας πνοῆς τῆς ζωῆς νὰ βλασφημῆσω καὶ νὰ γογγύσω ; Ὅχι ! ἔζησα ἐν τῇ πίστει καὶ ἐν αὐτῇ θ' ἀποθάνω· καὶ ἂν ἀκόμη τὸ σύμπαν κλονισθῆ ἐκ βάθρων, ἐγὼ θὰ μείνω ἀδιάσειστος.

ΧΟΡΟΣ ΘΗΤΩΝ

Ποῦ νὰ φύγωμεν· εἰς τὰ ὄρη τὰ ὑψηλὰ ἄρά γε ; Ἄλλ' οἱ χεῖμαρροὶ των κατακρημνίζονται μυκώμενοι πρὸς τὸν προχωροῦντα Ὀκεανόν, ὅστις ἤδη κατεβύθισε τοὺς λόφους καὶ εἰσχωρεῖ εἰς τὰ βάθη ὄλων τῶν σπηλαίων.

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ

"ὦ !... σώσατέ με ! σώσατέ με !... Ἡ κοιλιάς μας δὲν ὑπάρχει πλέον ! ὁ πατήρ μου καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ πατρός μου, οἱ ἀδελφοὶ μου καὶ τὰ ποιμνία τῶν ἀδελφῶν μου, τὰ ἀγαπητὰ δένδρα, ὅπου τὸ μεσημέρι μᾶς παρεῖχαν τὴν σκιάν των καὶ τὸ βράδυ μᾶς ἐχάριζαν τὸ γλυκὺ κελᾶδμα τῶν πτηνῶν, τὸ ρυάκιον ὅπου ἐδρόσιζε τὰς χλοεράς βοσκὰς μας, ὅλα, ὅλα ἐξηφανίσθησαν ! Σῆμερον τὸ πρωί, ὅταν ἀνέβηκα εἰς τὸ ὄρος, ἐστράφην διὰ νὰ εὐλογῆσαι ἐκείνην τὴν κατοικίαν, καὶ οὔτε ἓνα φύλλον δὲν ἐφαίνετο ἑτοιμὸν νὰ πέσῃ !... Καὶ τώρα οἱ τόποι ἐκείνοι δὲν ὑπάρχουν πλέον !... Ἄλλοίμονον !... Διατί ἐγεννήθηκα ; ...

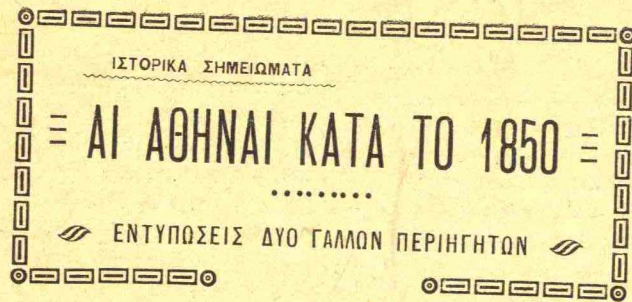
ΙΑΦΕΘ

Διὰ ν' ἀποθάνῃς !... διὰ ν' ἀποθάνῃς νέα, εὐτυχημένη, διὰ νὰ μὴ ἰδῆς τὸν τάφον τοῦ σύμπαντος, ἐπάνω εἰς τὸν ὅποιον εἶμαι καταδικασμένος ἐγὼ νὰ θρηνώ εἰς μάτην ! Ἐνῶ ὅλοι οἱ ἄλλοι χάνονται, διατί τάχα ἐγὼ πρέπει νὰ ἐπιζήσω ;

(Τὰ ὕδατα ἀνέρχονται· οἱ ἄνθρωποι φεύγουν πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν τὰ κύματα ἐπερχόμενα ἀρπάζουσι καὶ καταβυθίζουσι πολλούς. Ὁ Χορὸς τῶν Ὀνητιῶν διασκορπίζεται καὶ ζητεῖ καταφύγιον εἰς τὰ ὄρη. Ὁ Ἰάφεθ μένει ὀρθὸς ἐπὶ τινος βράχου. Διακρίνεται ἡ Κιβωτός, ἥτις πλέει μακρὰν καὶ προχωρεῖ πρὸς αὐτόν).

(Μετάφρασις Μπάμπη Ἀννίου)

ΤΕΛΟΣ

Η

Εἰς Ἰταλὸς φιλέλληνα.—Αἱ περιπέτειαι τοῦ Μοράντι.—Οἱ ἔρωτες τοῦ λόρδου Βύρωνος.—Ὁ Βύρων ἐν Μεσολογίῳ.—Ἱστορία μᾶς δικῆς.—Τὸ κατηγορητήριον τοῦ Ἀμποῦ καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Δικαιοσύνη.—Ἡ ὀργάνωσις τῆς Χωροφυλακῆς.—Ἡ ἔχθρα τῆς Αὐστρίας.

Ἐνα ἄλλον φιλέλληνα, συ. ἀδελφον καὶ φίλον ἀχώνιστον τοῦ Τουρῆ ἐγγώρισαν οἱ δύο γάλλοι συγγραφεῖς καὶ περιηγηταὶ ἐν Ἀθήναις, τὸν ἰταλὸν στρατηγὸν Ἀντώνιον Μοράντι.

Περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου παραδόξως αἱ περὶ φιλελλήνων σημειώσεις τοῦ Φορνέζι περιέχουν ἐλαχίστας πληροφορίας. Λέγουν ἀπλῶς ὅτι κατήγετο ἐκ τοῦ Μεγάλου(;) Δουκάτου τῆς Μοδένης, ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς διαφόρους ἐκστρατείας ὑπὸ τὸν Φαβιέρων, ὅτι παραιτηθεὶς τῆς ἐλληνικῆς ὑπηρεσίας, κατετάχθη εἰς τὸν πεδεμοντιακὸν στρατὸν κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1859, καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐξ ἐναντίας καὶ ὁ Δυκάν εἰς τὰς «Ἀναμνήσεις» του καὶ ὁ Ἀμποῦ εἰς τὸ βιβλίον του ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ μᾶλλον διὰ μακρῶν καὶ ὑπὸ πνεῦμα εὐμενές. Τὰ περιστατικά δὲ ὅσα ἀναφέρουν μαρτυροῦν ὅτι ὁ πολύπλαγκτος βίος του δὲν ἦτο ἀμοιροῦς ἐνδιαφέροντος καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι δραστήσιος του οὐχὶ ἀσημαντος.

Παραθέτω περὶ αὐτοῦ ὅσα γράφει ὁ Δυκάν:

«Εἰς τῶν ἀγωνισθέντων ἀνδρείως κατὰ τῶν στρατευμάτων τοῦ Ἰβραήμ πασᾶ ἐν Πελοποννήσῳ εὐρίσκειτο τότε ἐν Ἀθήναις ἀεργὸς καὶ περιλυπός. Ἦτο οὗτος ὁ στρατηγὸς Μοράντι, καταγόμενος ἐκ Μοδένης, τὸν ὁποῖον συνηντῶμεν συχνὰ εἰς τὸν οἶκον τοῦ συνταγματάρχου Τουρῆ, ἐνθα εὗρε τὴν φιλοξενίαν, ἣν οἱ παλαιοὶ συναγωνισταὶ οὐδέποτε ἠρνοῦνται πρὸς ἀλλήλους.

«Ὁ Τουρῆ καὶ ὁ Μοράντι ἦρχοντο ἐνίοτε καὶ συνεμείζοντο τὸ γεῦμά μας ἐν τῷ Ξενοδοχείῳ τῆς Ἀγγλίας, ἡ συνδιάλεξις δὲ μεταξύ μας παρεστίνετο πολλὰκις μέχρι τοῦ μεσονυκτίου.

«Ὁ Μοράντι ἦτο θαυμάσιος τύπος τοῦ γενναίου περιπλανωμένου ἱππότη· προσέτρεχε προθύμως παντοῦ ὅπου ἀντήχει ἡ φωνὴ τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐλευθερίας. Τὸ μῖσός του κατὰ τῆς δυναστείας τῶν Βουρβόνων καὶ τῶν Ἀψβούργων ἦτο σφοδρότατον. Μὲ τὴν συνήθη τῶν Ἰταλῶν στωμιλίαν ἔλεγεν: «Ὁμοσα κατ' αὐτῶν τὸν ὄρκον τοῦ Ἀντίβα!» Ὑπῆρξε μέλος τῆς μυστικῆς Ἑταιρείας τῶν Καρβονάρων καὶ εἶχε φέρει τὸ συμβολικὸν ραβδίον εἰς τὴν χειρίδα του καὶ ἐμπήξει τὸ ἔγχειρίδιον εἰς τὰς δύο κηρίνας προτομίας, τὴν τοῦ Πάπα καὶ τὴν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας. Καταδικασθεὶς εἰς θάνατον, ἐδραπέυευσεν ἐκ τῆς εἰρκτῆς τῆς Βενετίας, ὑπῆρξε σύντροφος τοῦ Σιλβίου Πελλίκου, ἐπολέμησεν ἐναντίον τῶν Γάλλων ἐν Ἰσπανίᾳ μετὰ τοῦ Ἀρμάνδου

Καρρέλ· κατήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μετέσχε τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγῶνος· ἐχρημάτισε δικτάτωρ ἐν Μοδένη κατὰ τὸ 1831· ἐπανήλθε καὶ ἀνέλαβεν ὑπηρεσίαν ἐν Ἑλλάδι, διορισθεὶς ἀνώτατος διοικητῆς τῆς Χωροφυλακῆς· διηκόλυσε τὸ 1844 τὴν μετάφασιν τῶν ἀδελφῶν Βανδιέρα εἰς Ἰταλίαν· ἐγκατέλειπεν ἄνευ ἀδείας τὴν θέσιν του τὸ 1848, ὑπηρετήσας ὡς ὑποστράτηγος εἰς τὸν πεδεμοντιακὸν στρατὸν (κατὰ τὸν ἐναντίον τῆς Αὐστρίας πόλεμον) μετεβῆ δὲ κατὰ τὴν ἐναντίον τῆς Αὐστρίας πόλεμος βολὰς κατὰ τῶν Αὐστριακῶν· διεσώθη μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς πόλεως, δραπετεύσας διὰ τοῦ στομίου τοῦ Μαλαμόκκου καὶ ἐπανήλθεν ἐκ νέου εἰς τὴν Ἑλλάδα διασχίσας τὴν Ἠπειρον. Ἦλιπε νὰ ἐπανεὐρῇ αὐτόν τὸν βαθμὸν του, ἀλλ' εὗρεν ἀπεναντίας στρατιωτικὸν δικαστήριον συνελθὸν ἐν Ναυπλίῳ διὰ νὰ τὸν δικάσῃ. Ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτοῦ, ὑπερήσπισεν αὐτοπροσώπως τὴν ὑπόθεσίν του καὶ ἠθωώθη. Ἄλλ' ἡ Αὐστριακὴ διπλωματία παρενέβη καὶ τῆ ἀπαιτήσεως τῆς ἐτέθη εἰς ἀργίαν. Ἡ ἀπραξία τὸν κατέδλιδε καὶ ἐπωφελεῖτο αὐτῆς διὰ νὰ συγγράψῃ τὰ ἀπομνημονεύματά του. Ἦτο ἄφογος τὴν περιβολήν, ἡ δὲ ὑπερβολικὴ ζωηρότης τῆς ὁμιλίας του δὲν ἐζημιῶνε ποσῶς τὴν χάριν τῆς συμπεριφορᾶς του.

«Οὐ μόνον δὲ ἠὲ χαριστούμεθα νὰ τὸν ἀκροώμεθα διηγούμενον τὰ συμβάντα τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ καὶ συγγάμιζον τὸν ἠρωτώμεν περὶ αὐτῶν, διότι ὑπῆρξε φίλος τοῦ λόρδου Βύρωνος, μετὰ τοῦ ὁποῖου συνεργώσθη εἰς Μεσολόγγιον. Ὑπῆρξε ἀκόχοχος ἐπὶ τινὰ καιρὸν τῆς ἀλληλογραφίας τοῦ ποιητοῦ μετὰ τῆς κομισσῆς Γκουϊτσόλι (τῆς περιφήμου Ἰταλίδος ἐρωμένης τοῦ Βύρωνος). Τὰς ἀπαντήσεις τῆς αὐτῆς ἐγράφη πάντοτε ἐπὶ τῆς ἰδίας ἐπιστολῆς τοῦ ἔραστοῦ τῆς, χαράττουσα αὐτὰς διὰ μελάνης ἐρυθρᾶς εἰς τὸ διάστημα τὸ μετὰ τῶν γραμμῶν, τῶν χαραγμένων διὰ μελάνης μαύρης· καὶ ἐκεῖνος μὲν ἔγραφεν ἀγγλιστί, αὐτὴ δὲ ἰταλιστί. Ὁ Μοράντι ἔλεγε περὶ τοῦ αἰσθηματικῶς τούτου ὅτι ἦτο μίᾳ ἐρωτικῆ φρενίτις, φθάνουσα μέχρι παραφροσύνης, ἦτο δὲ πεπεισμένος ὅτι ἡ μεταξύ τῶν σχέσις ἦτο παροξυσμὸς ἐξημιμένου πλατωνισμοῦ καὶ οὐδὲν πλέον. Τὴν γνώμην του ταύτην ἐστήριξεν ἐπὶ τοῦ χωρίου μᾶς τῶν ἐπιστολῶν, τὸ ὁποῖον κατ' αὐτὸν τοῦλάχιστον, οὐδεμίαν κατέλειπε περὶ τούτου ἀμφιβολίαν. Ἡ Γκουϊτσόλι ἔγραψε: «Πῶς πρέπει νὰ σοῦ ἀποδείξω τὸν ἔρωτά μου»; καὶ ὁ Βύρων ἀπήντα: «Μὴ παραχωροῦσα ποτὲ εἰς ἐμὲ ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον, ἡ ἀφροσύνη μου, ἡ μανία μου σοῦ ζητεῖ ἀκαταπαύστως, διὰ νὰ μὲνῃ ὁ ἔρως μας διαρκῶς ὡραῖος καὶ ὑπερτερὸς τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.» Εἰς κάποιαν ταραχώδη περίστασιν εὕρεθεὶς ὁ Μοράντι ἐν Ἰταλίᾳ, ὅτε κατεδιώκετο ὑπὸ τῶν Αὐστριακῶν, ἐγκατέλειπε τὸν φάκελλον μὲ τὰς ἐπιστολάς εἰς Ἀγκῶνα καὶ ἔκτοτε δὲ τὸν ἐπανεῖδε πλέον.

«Ὁ Βύρων ἐβάδιζε βραδέως, διὰ νὰ κρύπῃ τὴν χολότητα, ἣτις πολὺ τὸν ἐθλίβεν· ἔτρωγε δὲ ὀλίγη τροφήν, διὰ ν' ἀποφεύγῃ τὴν εὐσαρκίαν, τὴν ὁποῖαν ἰδιαζόντως ἀπεστρέφετο. Ἐπὶ ἐνὸς σημείου ὁ στρατηγὸς Μοράντι καὶ ὁ συνταγματάρχης Τουρῆ ἦσαν πεπεισμένοι καὶ οὐδεμίαν ἐδέχοντο ἀντίρρησην: ἀπέκρουον μετ' ἀγανακτικῆς ὡς συκοφαντίας, ἐπινοήθεισαν παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, πᾶν ὅ,τι ἐλέχθη σχετικῶς μετὰ τὴν φήμην ὅτι ὁ Βύρων εἶχεν ἀποκτήσει ἐν τῇ Ἀνατολῇ μερικὰς ἀνηθίκοις ἔξεις.

Ὁ Μοράντι ἔλεγε: «Τὸν ἐγγώρισα καὶ δύνσμαι νὰ βεβαιώσω ὅτι τοῦτο εἶνε ψεῦδος. Ὁ δὲ Τουρῆ ἐπρόσθετεν: «Οὐδέποτε εἰς τὴν Ἑλλάδα ἦκουσα νὰ γίνεταὶ νύξις κἂν περὶ τούτου».

Ἐν Μεσολογίῳ, ἐνθα ἀπέθανεν, ὁ Βύρων εἶχε κατατίσει ἰδίαις δαπάναις ἓνα λόγον σκαπανέων πυροβολητῶν. Τὸν ἐπεθεώρει ἐνίοτε καὶ παρενύσκετο εἰς τὰ γυμνάσιά του· εἰς τοιαύτας δὲ περιστάσεις περιεβάλλετο τὴν στολήν τῶν ὀμηρικῶν ἡρώων ἦτοι κράνος με ἐρυθρὰν λοφίαν, θώρακα λεπίδωτόν, κνημίδας μεταλλίνας καὶ ξίφος βραχὺ παρὰ τὸν γυμνὸν μηρόν· «ἦτο ἐξαισῶδες ὑπὸ τὴν στολήν ταύτην, ἔλεγεν ὁ Μοράντι, ὁμοίαζε μὲ τὸν Ἀχιλλέα». Συνηθέστερον ἔφερε τὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἐλλήνων παλληκαρίων, μὲ τὸ γιαταγάνι καὶ τὰ πιστόλια μὲ σολτωμένην λαβὴν παρὰ τὴν ὀσφύν. Φιλογύννης δὲ εἰς ἄκρον, ἐπέζητει νὰ συνάπτῃ ἐρωτικὰς σχέσεις, ἀμείβων τὰς τοιαύτας φίλας του καὶ προικίζων αὐτὰς, ὅπως δυνηθῶν νὰ ἀποκατασταθῶν διὰ τοῦ γάμου μετὰ τὸ σφάλμα των· ἦτο δὲ πεπεισμένος ὅτι οὐδεμίαν ἐκ τῶν γυναικῶν ἀντεῖχεν εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ χρήματος. Ὁ Μοράντι ἐβεβαίωσεν ὅτι ὁ Βύρων παρέσχε μεγίστας ἐκδουλεύσεις εἰς τὸν ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα· ὁ θάνατός του, ἔλεγεν, ὑπῆρξε συμφορὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα».

Ὁ Ἀμποῦ πλέκει ἐπίσης τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἰταλοῦ φιλέλληνος μετὰ θερμότητος μάλιστα ἐκφράσεων καὶ ὑπερθεματίζων εἰς τὰς κρίσεις του, εὐρίσκει δὲ ἀφορμὴν καὶ εἰς τὸ θέμα τοῦτο νὰ χλευάσῃ καὶ νὰ ἐξυβρίσῃ τοὺς Ἑλληνας. Ἰδοὺ τί γράφει περὶ τοῦ Μοράντι:

«Ὁ συνταγματάρχης Τουρῆ εἶχε παρ' αὐτῷ ὡς ὀμοτρόπετον καὶ φίλον ἓνα ἄλλον φιλέλληνα, Βενετὸν τὸ γένος, τὸν στρατηγὸν Μοράντι. Ἦτο οὗτος πνευματώδης ὡς ὅλοι οἱ Ἰταλοί, καὶ δραστήριος, ὡς

ὅλοι σχεδὸν οἱ Λομβαρδοί. Ποτὲ δὲν συνήτησα ἄνδρα ὀξυδερκέστερον καὶ λεπτότερον τὸ πνεῦμα, γνωρίσαντα περισσότερον αὐτοῦ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὀλιγώτερον αὐτοῦ πλανηθέντα εἰς τὰς ἐκτιμήσεις του. Ἦτο φύσει ἀρμοδιώτατος ὅπως ὀργανώσῃ τὴν χωροφυλακὴν εἰς χώραν ληστῶν, τοῦτο δὲ ἐπραξεν ἐν Ἑλλάδι. Ἀφοῦ συνώμοσε κατὰ τῆς Αὐστρίας καὶ ἔδεινοπάθησεν εἰς τὰς μολυβδοσκεπάστους εἰρκτάς τῆς Βενετίας, ἐγένετο περιώνυμος εἰς τὴν Ἰταλίαν διὰ τὰς ἀποδράσεις του, τὰς τολμηροτέρας τῶν τοῦ Λατῦδ καὶ τῶν τοῦ βαρόνου Τρέγκ, καὶ ὑπερήσπισε τοὺς ἐλευθέρους θεσμοὺς τῆς Ἰσπανίας κατὰ τῆς Γαλλικῆς εισβολῆς τὸ 1824, καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τῆς τουρκικῆς κυριαρχίας. Μέχρι τοῦ 1828, ὁ συνωμότης αὐτός, ὁ ἀντάρτης, εἰργάσθη ὑπὲρ τῆς τάξεως, ὅπως εἰργάσθη καὶ ὑπὲρ τῆς ἀναρχίας, μετ' ἴσης ἰκανότητος καὶ μετὰ πλείονος ἐπιτυχίας. Ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν περιῶν ἡ δημοσίους ἀσφάλεια, ὁ σεβασμὸς πρὸς τοὺς νόμους καὶ ἡ σωτηρία τῆς ζωῆς τοῦ ἡγεμόνος ἦσαν ἀνατεθειμένα εἰς τὴν φύλαξιν τοῦ κ. Μοράντι. Ἦτο ὁ ἀπαράιτος εἰς τὸ βασίλειον ἀνὴρ.

Ἐν ἔτει 1848 ἡ Βενετία ἐξεδίωκε τοὺς Αὐστριακοὺς καὶ ἀνεκήρυττε τὴν δημοκρατίαν. Ὁ Μοράντι ἐνθυμήθη ὅτι ἦτο Βενετός· ἐζήτησεν ἀδειαν ἀπουσίας, ἥτις δὲν τοῦ ἐχορηγήθη· ἀνεχώρησεν ἄνευ αὐτῆς καὶ οἱ συμπολιταὶ του τὸν ἐδέχθησαν με ἀνοικτὰς ἀγκάλας. Ἐλαβε μέρος ἐνεργὸν εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Δημοκρατίας καὶ ὁ Μανὴν (ὁ δικτάτωρ) τοῦ ἐνεπιστεύθη τὴν διοίκησιν ἐνὸς τῶν φρουρίων κατὰ τὴν πολιορκίαν.

Μετὰ τὴν συνθηκολόγησιν ὁ στρατηγὸς ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα· ἀλλ' ἡ ἐκδίκησις τῆς Αὐστρίας τὸν κατεδίωκεν. Ἡ βασίλισσα, ἀφωσιωμένη κατὰ πάντα εἰς τὴν Ρωσσίαν καὶ τὴν Αὐστρίαν, στενώς

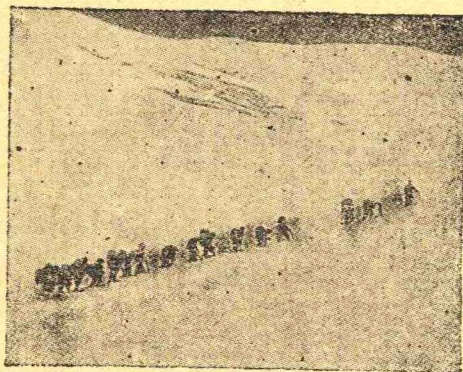

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ

Ἐπίθεις τῶν Φράγκων ἐναντίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

(Εἰκὼν τοῦ Τintoretto εὐρισκομένη εἰς τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δόγη ἐν Βενετίᾳ).

Ἀπητείτο τὸ ὑπολειπόμενον διάστημα τῶν 560 μέτρων μέχρι τῆς κορυφῆς, ἀναρριχόμενοι ἐπὶ βράχου ἀποτομωτάτης κατωφερείας, εἰς τὴν πλευρὰν τοῦ ὁποίου ἔπρεπε νὰ γίνωνται ἐντομαὶ καὶ προσεξοχαὶ διὰ σφύρας, ὅπως καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀνάβασις — πράγμα ἀπαιτούν καὶ κόπον καὶ χρόνον μακρόν. Παρεκτὸς δὲ τῆς θυέλλης, οἱ τρεῖς ἄνδρες ἐκεῖνοι ἔστεροῦντο καὶ τροφίμων, ἅτινα εἶχον ἐξαντληθῆ. Ὁθεν ἐδέησε νὰ κατέλθουν, ὅσον ὀδυνηρὰ καὶ ἀν ἤτο αὐτὴ ἡ ἀπόφασις. Ἡ χιών, τὸ ψυχρὸς καὶ ἡ πείνα κατέβαλον τὸ θάρρος των. Ὁ Φίγκ ἠδύνατο ἀκόμη νὰ βαδίζῃ ἄλλ' ἤτο ὑποχρεωμένος νὰ φέρῃ ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ καὶ τὸν σύντροφόν του Μπρούς, ὅστις εἶχε πάθει ἀγκύλωσιν.

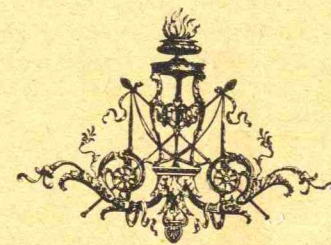

Ἡ ἀνάβασις.

Ἡ κυριώτερα περίοδος τῆς ἐκδρομῆς διήρκεσε δύο μῆνας, ἀπὸ τῆς 26 Μαρτίου, ὅτε ἐξεκίνησαν ἐκ Δάρζε-λιγκ, μέχρι τῆς 27 Μαΐου, τὸ ἀποτέλεσμα δὲ αὐτῆς δύναται νὰ θεωρηθῆ ἐπιτυχές.

* *

Ὁ Φίγκ ἐπεχείρησε καὶ δύο ἄλλας ἀποπειράς, ἀνευ ἐπιτυχίας ὅμως. Ἡ πάλῃ πρὸς τὸν γίγαντα ἔληξε τὴν 7 Ἰουνίου τὴν ἡμέραν δ' κείνην ἐπτά ἐκ τῶν φορέων εὔρον οκτρὸν θάνατον, κρημμισθέντες ἐντὸς χαράδρας, ἔνθα παρεσύρθησαν ὑπὸ χιονοστιβάδος. Αὕτη εἶναι ἡ μόνη ἀπώλεια ἀνθρωπίνων υπάρξεων, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἡ ἐκδρομή. Πάντα τ' ἀπτελοῦνται αὐτὴν μέλη, ἅτινα ἐπὶ τόσας ἐβδομάδας ἐπάλαισαν κατὰ τῆς πολυειδοῦς καιρικής καὶ τῶν ἀτμοσφαιρικών ἐμποδίων, κατὰ τῆς ἐκτάκτου δριμύτητος τῆς θερμοκρασίας, κατὰ τῆς σφοδρότητος τῶν ἀνέμων, κατὰ τοῦ ἐκ τοῦ ὕψους ἱλίγγου, τοῦ λεγομένου mal de montagnes, προσερχομένου δὲ ἐκ τῆς ἀραιότητας τῆς ἀτμοσφαιρᾶς, κατὰ τοῦ κινδύνου τῶν χιονοστιβάδων, πάντα λέγομεν τὰ μέλη τῆς ἐκδρομῆς ἀντέσχον μέχρι τῶν ἐσχάτων ὁρίων τῆς κακουχίας. Ὁ συναγματάρχης Στρώττ ἠσθένησε σοβαρῶς ἀφῶ ἔμεινεν ἐπὶ δώδεκα ἡμέρας συνεχεῖς εἰς τὸν τρίτον σταθμόν, εἰς ὕψος 6,400 μέτρων καὶ ἀνήλθεν ἄπαξ μέχρι τῆς Βορείας Στενοπορείας· ὁ λοχαγὸς Φίγκ ἔπαθε τελείαν ἐξάντλησιν μετὰ τὴν θαρραλέαν αὐτοῦ ἀναρρίχησιν· ὁ ταγματάρχης Μόσχεν ἐπαθε ψύξιν τῶν χειρῶν καὶ ἐδέ-

ησε νὰ ὑποστῆ τὸν ἀκρωτηρισμὸν τῆς μικρᾶς φάλαγγος τριῶν δακτύλων τοῦ.

* *

Τὸ ὄρος Ἐβερεττ ὠνομάσθη οὕτως ἀπὸ τοῦ ἔτους 1858 ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ συναγματάρχου Ἐβερεστ, ἀρχηγοῦ τῆς τοπογραφικῆς ὑπηρεσίας τῆς Ἰνδίας, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐνηργήθη ὁ τριγωνισμὸς τῶν Ἰμαλαίων ἐν ἔτει 1852· δὲν εἶνε δὲ αὐτό, ὅπως τινὲς νομίζουσι, τὸ Γκωρισαγκάρ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὕψος μόνον 7,140 μέτρων, κεῖται δὲ μακρὰν, εἰς ἀπόστασιν 57 χιλιομέτρων πρὸς δυσμᾶς. Ἄλλως εἶ ὄροσειρὰ τῶν Ἰμαλαίων περιλαμβάνει πλείονας τῶν ἑκατὸν κορυφῶν, τῶν ὁποίων τὸ ὕψος εἶνε ἀνώτερον τῶν ἐπτακισχιλίων μέτρων.

Αἱ φωτογραφίαι ἐλήφθησαν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐκδρομῆς ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Νοέλ, τοῦ ὁποίου ἡ ἔκτακτος φωτογραφικὴ ἱκανότης κατενίκησε τὰ ἐμπόδια τὰ ὑπάρχοντα κατὰ τὴν λήψιν φωτογραφιῶν εἰς τὸσον τεράστια ὕψη. Τοῦτο δὲ διὰ πρώτην φορὰν κατωρθώθη.

Περίεργος εἶνε καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ λοχαγοῦ Φίγκ παρατήρησις, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κάπνισμα ἐνός σιγαρέττου εἰς ὕψος ἐπτακισχιλίων μέτρων εἶνε εὐεργετικώτατον· καθότι· ροφῶν βαθέως τὸν καπνόν, παρετήρησεν ὅτι τὰ στοιχεῖα τοῦ καπνοῦ ἀνεπλήρουν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνθρακικοῦ ὀξέος εἰς τὸ αἷμα, τὴν προσερχομένην ἐκ τοῦ μεγάλου ὕψους· τὸ δὲ ἀποτέλεσμα, ὅπερ ἠσθάνετο ὁ καπνίζων, διήρκει ἐπὶ τρεῖς ἕως τέσσαρας ὥρας. Ἡ παρατήρησις αὕτη δεῖται ἐπιστημονικῆς ἐξακριβώσεως.

Ἐν τέλει ἂς σημειωθῆ ὅτι τὸ κατώρθωμα τοῦ λοχαγοῦ Φίγκ κατέρριψε τὸ ρεκόρ τοῦ ὕψους, τὸ ὁποῖον ἀνῆκε μέχρι τοῦδε εἰς τὸν Ἰταλὸν δούκα τῶν Ἀβρουζίων, ὅστις κατὰ τὸ 1909 ἀνῆλθε μέχρις ὕψους 7,500 μέτρων, ἀναρρίχθη εἰς τὸ ὄρος Καρακορούμ, τοῦ ὁποίου ἡ κορυφὴ φθάνει μέχρι 8,500 μέτρων εἰς τὴν αὐτὴν σειρὰν τῶν Ἰμαλαίων.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΩΝ ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Ὁ τελευταῖος μέγας παγκόσμιος πόλεμος, τοῦ ὁποίου τὸν φεβερὸν συγκλονισμὸν ἀκόμη αἰσθάνεται σύμπασα ἡ οἰκουμένη, δοκιμάζουσα τὰς ὀλεθρίας συνεπειάς, ἀπασχολεῖ πολλοὺς εἰσέτι ἐν τῇ Δύσει, ὄχι μόνον διὰ τὰς συνεπείας τοῦ καὶ διὰ τὰς τεραστίας μεταβολάς, τὰς ὁποίας ἐπέφερον εἰς τὴν οἰκουμένην, πολιτικᾶς, κοινωνικᾶς, οικονομικᾶς κλπ., ἀλλὰ καὶ ἐξ ἀπόψεως προορατικῆς καὶ μαντικῆς.

Ἐπροφητεύθη ἅρα γε τὸ μέγιστον αὐτὸ γεγονός τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ τινος τῶν ἐχόντων τὸ χάρισμα τῆς προγνώσεως τοῦ μέλλοντος; Οἱ μάντιες καὶ αἱ Σιβύλλαι τοῦ παρελθόντος προείδον τάχα τὴν φοβερὰν αὐτὴν σύρραξιν τῶν λαῶν, τὴν μοναδικὴν εἰς τὰ χρονικά τῆς ἀνθρωπότητος;

Περὶ τὸ ζήτημα τοῦτο καταγίνονται ἰδίως οἱ πνευματικῶν κύκλοι τῶν δύο ἡμισφαιρίων, εὐρέθη δὲ ὅτι ὑπῆρξε τῶ ὄντι πρόρρησις καὶ ὅτι ἐγκαίρως ἐγένετο πρὸς τὸ ἀνθρώπινον γένος ἡ προειδοποίησις ἐκ τοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων. Τὸ προαναγγέιλαι δ' ἐξ αὐτῶν τὸ μέγα γεγονός ἦτο τὸ πνεῦμα ἐνός τῶν μεγαλειτέρων φιλοσόφων καὶ συγγραφέων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, τοῦ Ἐρνέστου Ρενάν, ἡ πρόρρησις δὲ ἐγένετο πέντε ὀλόκληρα ἔτη πρὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ μεγάλου πολέμου.

Εἰς περιοδικὸν τι τῆς Αὐστραλίας ἐδημοσιεύθη τὴν 1 Ἰουλίου 1909 ἀνεκοίνωσις γενομένη ὑπὸ τοῦ πνεύματος τοῦ μεγάλου συγγραφέως πρὸς ἓνα μέδισυμ, Ἰταλὸν τὸ γένος, ὀνόματι Καντιόττι, ἔχουσα ὡς ἐξῆς:

«Ὁ ἀδελφέ μου, μεγίστη καταστροφή θὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν γῆν λίαν προτεχῶς. Πλάσματα ἀγαθὰ καὶ πονηρὰ ὁμοῦ θὰ θυσιάσθουν κατὰ μυριάδας εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Ἄρεως, πρὸς κορισμὸν τῆς φιλοδοξίας ἐνός ἀνθρώπου, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας! Ἐντὸς ὀλίγου χρόνου ἡ Γερμανία, ἡ Ἰαλλία, ἡ Αὐστρία, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Ρωσία θὰ παρασυρθοῦν εἰς ἀγρίαν καὶ μεγάλην σύρραξιν... Ἐν τούτοις οἱ φιλειρηνικοὶ ἀρχηγοί, ὁ βασιλεὺς Ἐδουάρδος Ζ' τῆς Ἀγγλίας, ὁ Βίκτωρ Ἐμμανουήλ τῆς Ἰταλίας καὶ ὁ Πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας θὰ ἐξέλθουν νικηταὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος, εὐθὺς δὲ μετὰ ταῦτα θὰ ἐπέλθῃ ὁ γενικὸς ἀφοπλισμὸς...»

Καὶ τότε μὲν ἡ προφητεία δὲν ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἐκρήξιν τοῦ πολέμου, ἐν ἔτει 1916, ἀνεδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ ἰταλικοῦ πνευματιστικοῦ περιοδικοῦ, τοῦ φέροντος τὸν τίτλον «Φῶς καὶ Σκιά» (Luce e Ombra), τὸ ὁποῖον ἐσημείωσε καὶ τὸ περίεργον γεγονός, ὅτι ἡ πρόρρησις κατέτασσε τὴν Ἰταλίαν εἰς τὴν ὁμάδα τῶν νικητῶν, μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Ἀγγλίας, καθ' ὃν χρόνον ἀκόμη ἐκείνη συνεδέετο μετὰ τῆς Αὐστρίας καὶ τῆς Γερμανίας, μεθ' ὧν ἀπέτελει τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν.

Φαίνεται ἐν τούτοις ὅτι ἡ ἐκ τοῦ ἀοράτου κόσμου προφητεία αὕτη δὲν εἶχε τὴν ἀποδοθεῖσιν εἰς αὐτὴν ἀξίαν, διότι ἀνεκαλύφθη ἔτι τοιαυτὴ τις πρόρρησις ἢ πρόβλεψις μάλλον καὶ περισσότερον ἐμπεριστατωμένη, εἶχε γίνεαι καὶ δημοσιεῖσθαι πέντε ἔτη πρὸ τῆς προερχομένης δὲ ὄχι ἐκ τοῦ κόσμου τῶν πνευμάτων, ἀλλ' ἐκ τοῦ πραγματικοῦ καὶ δῆ ἐκ στόματος ἀνθρώπου ζῶντος. Καθότι ἐν ἔτει 1905 ὁ τότε ἀντισυναγματάρχης τοῦ γερμανικοῦ ἐπιτελείου βαρῶνος φὸν δερ Ὅστεν Σάκεν

Ραῖν ἐδημοσίευσε μελέτην περὶ τοῦ «μέλλοντος πολέμου», προλέγων τὰ μέλλοντα συμβῆναι.

Ἴδου δὲ ἐν συνόψει τί προέβλεπον ὁ ὀξυδερκὴς συγγραφεὺς:

Ἐχῶν ὑπ' ὄψει τοῦ ὅτι ἡ Γερμανία ἔνεκα τῶν ἐμπορικῶν τῆς συμφερόντων ἐφέρετο πρὸς τὸν πόλεμον, μοιραίως καὶ ἀναποτρέπτως (μολονότι ὁ πολιτικὸς ὀρίζων τῆς Εὐρώπης δὲν ἐφείνετο τότε ἐνισχύων τὴν τοιαυτὴν πρόρρησιν), ἤρχετο ν' ἀποσοθῆ καὶ ἡ ἐνδεχομένη σύρραξις κατὰ θάλασσαν μετὰ τῆς Ἀγγλίας, τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν καὶ τῆς Ἰαπωνίας· ἐθεώρει ὅμως αὐτὴν ἀναπόφευκτον κατὰ ξηρὰν μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ τῆς συμμάχου αὐτῆς Ρωσίας.

«Πόλεμος ἐπὶ ἐνός καὶ μόνον μετώπου, ἔγραφεν ὁ συγγραφεὺς, ἀποκλείεται τὴν αὐτὴν δὲ ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἤρχισι τὸ τηλεβόλον εἰς τὸ δυτικὸν μέτωπον, θὰ ἤρχισι ταυτοχρόνως ὁ κρότος τῶν ὄπλων καὶ εἰς τὸ μέτωπον τὸ ἀνατολικόν.

«Ἡ Γερμανία ἔχει συμμάχους — ἔλεγεν ὁ συγγραφεὺς — τὴν Αὐστρίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν, αἵτινες μετ' αὐτῆς ἀποτελοῦν τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν. Ἀλλ' ἄρα γε ἡ «συμμαχία» αὕτη ὑφίσταται πραγματικῶς;» ἡρώτα τότε διστακτικῶς ὁ προορατικὸς συγγραφεὺς. Τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ὅτι ἦτο εὐλογος ὁ δισταγμὸς τοῦ, διότι μετὰ τὸ πρῶτον τοῦ πολέμου στάδιον ἡ καιροσκόπος Ἰταλία, ἀπρακτοῦσα ἕως τότε, δὲν ἐδίστασε νὰ στρέψῃ τὰ ὄπλα κατὰ τῶν τῶς συμμάχων τῆς.

Ἐκ τῶν ἄλλων κρατῶν ὁ συγγραφεὺς ἐξέφραζεν ἀμφιβολίας ὡς πρὸς τὴν συμμετοχὴν τῆς Τουρκίας καὶ τῆς Ρουμανίας εἰς τὴν σύρραξιν, ἔνεκα τῆς ἐπικρατούσης εἰς τὴν Χερσόνησον τοῦ Αἴμου ἀνωμαλίας. Ἀπεναντίας δὲ ἦτο βέβαιος περὶ τῆς παραβιάσεως τοῦ Βελγίου ὑπὸ τῆς Γερμανίας, μολονότι ἦτο γνωστὸν ὅτι ὀπισθεν τοῦ κράτους ἐκείνου εὐρίσκετο ἡ Ἀγγλία, ἥτις, κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ συγγραφέως, «καίτοι εἶχε λόγους νὰ μὲν ὑδετέρα, θὰ κατέλθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς οὐδετερότητος τοῦ Βελγίου».

Ἐννοεῖται ὅτι, καθὸ Γερμανός, ὁ συγγραφεὺς ἠλπίζεν ἐπὶ τὴν τελικὴν νίκην τῆς πατρίδος τοῦ· ἀλλ' ἐν ἐνδεχομένη ἥττη, ἐπρόβλεπε τὴν κλήρην καὶ τελείαν καταστροφὴν τῆς Γερμανίας καὶ τῆς Αὐστρίας, προλέγων ὅτι ἡ μὲν Ἰταλία θὰ ἐλάμβανε τὸ μεσημερινὸν Τυρόλον καὶ τὴν Τερρέστην, ἡ δὲ Γαλλία θ' ἀπέκτα ὀλόκληρον τὴν ἀριστερὰν ὄχθην τοῦ Ρήνου· καὶ ἡ μὲν Αὐστρία θὰ διμελιζέτο, ἡ δὲ Γερμανικὴ Αὐτοκρατορία θὰ ἐξεμηδενίζετο. Ἡ Γερμανία δὲν θὰ εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ διατηρῆ στρατὸν, θὰ κατεστρέφεοντο δὲ καὶ ἡ παραγωγὴ καὶ τὸ ἐμπόριόν τῆς.

Ὅστε ἀφῶ ἄνθρωπος ζῶν, ὁ φὸν δερ Ὅστεν, ἐπρομάντευε πάντα ταῦτα τὸσον διορατικῶς ἥδη ἀπὸ τοῦ 1905, ἦτο πάντῃ περιττὸν νὰ ἐνοχληθῆ τὸ πνεῦμα τοῦ Ρενάν διὰ νὰ ἔλθῃ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ αὐτὰ μετὰ τέσσαρα ὀλόκληρα ἔτη. Φαίνεται δὲ ὅτι διὰ τὴν πρόγνωσην τοῦ μέλλοντος δὲν εἶνε πάντοτε ἀναγκαῖον νὰ προσκαλοῦνται οἱ κάτοικοι τοῦ ἀοράτου κόσμου, οἵτινες εἶναι ζήτημα ἂν κατέχουν καὶ τὸ προφητικὸν χάρισμα. Ὁ μελετῶν ἐπισταμένως τὸ παρὸν καὶ ἀναλύων καλῶς τὰ πράγματα καὶ σπουδάζων τὰ αἰτια, εἶνε πιθανὸν νὰ προῖδῃ διὰ λογικῶν συμπερασμάτων καὶ μερικὰ ἀποτελέσματα. Τοῦτο δὲ εἶνε πιθανὸν ὅτι ἔπραξαν καὶ πολλοὶ τῶν θεωρουμένων ὡς προφητῶν.

Η ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΕΙΣ ΤΑ ΔΑΡΔΑΝΕΛΛΙΑ

(Διήγημα).

Ὁ σημαιοφόρος Ἰωάννης Ρεβερντιέ ἐρρόφησε τὸ φλυτζάνι τοῦ καφέ, ἀνάψε ἕνα σιγαρέττον καὶ ἤρχισε τὴν διήγησίν του.

«Γνωρίζετε ὅτι τὸν περασμένον Φεβρουάριον εἶχα ἐπιθεσθῆ ἐπὶ τοῦ ωραίου ἀντιτορπιλικοῦ «Βωμπάν». Ἐκάναμεν περιπολίαν εἰς τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος, διὰ νὰ ἐμποδίζωμεν τὸ λαθρεμπόριον τοῦ πολέμου, ὅταν διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἕνα πρωὶ ὁ ἀρχιναύαρχος Μπουέ δὲ Λαπειρέρ μᾶς στέλλει μίαν διαταγήν.

» Ἡ διαταγή αὐτὴ μᾶς ἐχαροποίησε πολύ, διότι ἐπρόκειτο διὰ μίαν ἀποστολὴν πολὺ ἐπικίνδυνον. Ἐπρεπε ἀρχὰ τὴν νύκτα νὰ προχωρήσωμεν εἰς τὰ Δαρδανέλλια καὶ μὲ τὰ φῶτα σβυσμένα νὰ προχωρήσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν πλησιέστερα, διὰ νὰ παρατηρήσωμεν τὰ φρούρια καὶ νὰ σημειώσωμεν τὰς ζώνας τῶν ἐχθρικῶν τορπιλλῶν.

— Τύχη ποῦ τὴν ἔχομεν, αἱ!... εἶπε μὲ ἔκφρασιν μεγάλης εὐχαριστήσεως ὁ πλοίαρχός μας Ἐρβὺ δὲ Λασαπέλ.

Ὁρισμένως ἦτο μὴ τύχη ἐκτακτος νὰ ὀρισθῶμεν ἡμεῖς διὰ παρομοίαν περιπολίαν. Καὶ γεμάτοι ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ ἐνθουσιασμόν — ἐπειδὴ ἦτο ἀκόμη ἡμέρα καὶ εἴμεθα ἠγκυροβολημένοι εἰς τὸν οὐδέτερον λιμένα τῆς Τενέδου, τῆς ἑλληνικῆς νήσου ὅπου κεῖται εἰς τὴν εἰσοδὸν ἀκριβῶς τῶν Στενῶν, ἐπήγαμεν νὰ κάμωμεν ἕνα γύρον εἰς τὴν ξηράν.

Εἴχαμεν ἀρκετὸν καιρὸν νὰ ξεμωδιάσωμεν τὰ πόδια μας μ' ἕνα καλὸν περίπατον, τοσοῦτω μᾶλλον ὅσω ἀπὸ τὴν κορυφὴν τῆς Τενέδου διακρίνεται περιφῆμα ὅλη ἡ ἀποψὶς τῶν Δαρδανελλίων.

Ἡ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ἦτο ἀπολύτως ἤρεμος, καὶ παρεκτὸς ἀπὸ μίαν ἀκίνδυνον βοσκοπούλαν μὲ τῆς κατσίκας, ποῦ ἐκάθητο ἀδιάφορα δέκα μέτρα μακριὰ μας, δὲν ὑπήρχε ψυχὴ ζῶσα εἰς ἀπόστασιν δέκα χιλιομέτρων.

Τὸ βράδυ κατὰ τὰς οὐκῶ ἐνῶ ἐνύκτωνεν, ἔδωκε διαταγήν νὰ σηκώσουν τὴν ἀγκυραν, ὅταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πηδαλιούχους τῆς ὑπηρεσίας ἔξαφνα ἐρώναξεν:

— "Ε! σεῖς ἀπὸ τῆ βάρκα!... Στ' ἀνοιχτά, ζωντόβολα! τραβάτε!... Δὲν ἐπιτρέπετε νὰ πλησιάσετε.

Ἄλλὰ μέσα ἀπὸ τὸ σκοτάδι, ὅπου τὰ κουπιὰ ἐπάφλαζαν καὶ ἐκινουῦντο μὲ δεξιότητα, μία φωνὴ πολὺ γλυκεῖά σάν μουσική, μὴ φωνὴ παιδικὴ ἀπήντησε:

— Φίλοι!... Γαλλία!... Φίλοι!... Καὶ αἰφνιδίως μέσα εἰς τὴν κατάμαυρην νύκτα ἐνεφανίσθη ἡ βάρκα, ποῦ διέκρινεν ὁ ἐξησκημένος ὀφθαλμὸς τοῦ πηδαλιούχου, μὴ ἀπὸ τῆς πτωχῆς, ἐλαφρῆς, πολύχρωμης βαρκοῦλας, ὅπου οἱ Ἕλληνες ψαράδες διευθύνουν, μὲ ὅ,τι δὴποτε καιρὸν καὶ ἂν κἀνη, καὶ μὲ τόλμην ἀπερίγραπτον.

Αἱ ἀκτίνες τοῦ φανοῦ ὅπου ἔστρεψε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο ὁ δύσπιστος πηδαλιούχος, ἀπεκάλυψαν μέσα εἰς τὴν βάρκα αὐτὴν ἕνα γέροντα κυρτωμένον ὀλίγον, ἀλλὰ πολὺ ρωμαλέον, ὁ ὁποῖος ἐτραβοῦσε τὰ κουπιὰ καὶ εἶχεν ὀρθὴν ἐμπροστὰ του τὴν πλέον χαριτωμένην κόρην ὅπου ἐφόρεσε ποτὲ τὸ γραφικὸν ἔνδυμα τῶν ἑλληνικῶν νήσων.

Αὕτη ἦτο ἡ ὀμιλήσασα γαλλιστὶ ἐκ τῆς λέμβου, μὲ προφορὰν ὅμως ὀλίγον τι τραγουδιστήν.

Ὁ Ἐρβὺ δὲ Λασαπέλ ἔκαμε κίνημα ἐκπληξέως καὶ ἐγὼ ἐπίσης. Ἡ νέα ἦτο ἡ βοσκοπούλα ὅπου εἴχαμεν ἰδῆ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ τῆς Τενέδου.

Ἀλλὰ πρὶν ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο μας κατορθώση ν' ἀρθρώση μίαν λέξιν, ἡ βάρκα προσήγγισεν εἰς τὸ ἀντιτορπιλικὸν καὶ τὸ παλαιὸν τῆς ξύλον ἔτριξε προστριβόμενον εἰς τὸ σιδηροῦν μας σκάφος, ἡ δὲ νεανὶς σκαρφαλωμένη μὲ τὰ γυμνά τῆς πόδια καὶ τὰ λεπτά τῆς δάκτυλα, εὐρέθη μὲ δυὸ πηδηματὰ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καὶ ἤρχετο πρὸς ἡμᾶς. Ὁ φανὸς ἐφώτιζε τὸ ἥλιοκαῆς τῆς πρόσωπον, τὸ στολισμένον μ' ἕνα ζευγάρι μαύρα μάτια καὶ πλαισιωμένον ἀπὸ τοὺς λυτοὺς μαύρους βострύχους τῆς κόμης τῆς.

Ἐκαμεν ἕνα εἶδος ὅπως ἀπροσδοκίτου στρατιωτικοῦ χαιρετισμοῦ καὶ μὲ τὸ πλέον φυσικὸν καὶ ἥσυχον ὕφος εἶπεν:

— "Ὀρα καλὴ σας, κύριοι ἀξιωματικοί... Εἶμαι ἡ Μυρτώ... στοὺς ὀρισμούς σας!

Ἐκπληκτοὶ ἐπίσης, ὅπως καὶ ἡμεῖς, οἱ ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ ναῦται, ἐκύτταζαν τὴν χαρίεσσαν αὐτὴν ἐμφάνισιν, λησμονοῦντες τὴν προτομασίαν τῆς ἀπαρταῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ πλοίαρχος, ἀποκλινὼν μᾶλλον εἰς τὸν γέλωτα παρὰ εἰς τὴν ὀργήν, ἤτοιμᾶζετο ἦδη ν' ἀπευθύνῃ κάποιαν ἐρώτησιν πρὸς τὴν παράδοξον ἐπισκέπτριαν ἄλλ' αὐτὴ δὲν τὸν ἀφῆγε νὰ ὀμιλήσῃ. Μὲ τὸν δάκτυλον τῆς ἔδειξε τὸν ἑαυτὸν τῆς καὶ ἔπειτα τὸν γέροντα, ὅπου ἦτο μέσα εἰς τὴν λέμβον ἀπαθῆς ὡς ἀγάλμα, καὶ κατόπιν διαδοχικῶς τὸν πλοίαρχον καὶ ἐμὲ καὶ τὸ πλοῖον καὶ τέλος μέσα εἰς τὰ σκοτεινὰ τὴν πρὸς ἀνατολὰς διεύθυνσιν, καὶ εἶπε:

— Πρέπει νὰ σπεύσετε, κύριοι ἀξιωματικοί. Ἐμένα μὲ λὲν Μυρτῶ, καὶ αὐτὸς ἐκεῖ εἶναι ὁ παπποῦς μου ὀνομάζεται Στέφανος Ἀναγνωστοπούλου καὶ εἶνε ψαρὰς. Ἐσεῖς, κύριοι ἀξιωματικοί, μὲ τὸ πλοῖόν σας αὐτὸ τὸ γαλλικὸ, θὰ πάτε εἰς τὰ Δαρδανέλλια ποῦ εἶνε οἱ σκυλότουρκοι. Ἐγὼ καὶ ὁ παπποῦς ἐρχόμεστε μαζί σας, νὰ σὰς δεῖξωμε τὸν δρόμον, γιὰ τὸν ζεύρομεν.

Ὁ Ἐρβὺ ἀνεσκήρτησε τὸ μυστικὸν μας σχέδιον ἦτο γνωστὸν! Ἡτο ἀρὰ γε αὕτη κατάσκοπος καὶ μᾶς ἐνέπαιξε;

— Ὁ παπποῦς γνωρίζει, ἐξηκολούθησεν ἡ νέα, ποῦ ἔχουν τοποθετήσῃ ἐκεῖνα τὰ σκυλιὰ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν τὰ κουτιὰ μὲ τὸ μπαρουτι...

Ἐννοοῦσε βεβαίως τὰς τορπίλλας!... Λοιπὸν ὁ γέρον ἐκεῖνος ἐγνώριζε τὰς ζώνας τῶν τουρκικῶν τορπιλλῶν καὶ μᾶς ἐπροσφέρτε ὡς ὀδηγὸς!

Ἐπλησίασα τὴν μικρὰν καὶ ἀκούμθησα τὸ χέρι μου εἰς τὸν ὄμων τῆς. Ἄλλ' ἡ Μυρτῶ δὲν ἔτρεμε δὲν ἠσθάνθη οὔτε τὸ παραμικρὸν εἰς τὸ σῶμά τῆς ἀνασκήρτημα. Ἐσήκωσε μόνον πρὸς ἐμὲ τὸ γλυκὸ τῆς βλέμμα καὶ μ' ἐκύτταξεν. Ἐγὼ δὲ τὴν ἠρώτησα σχεδὸν μὲ σκαιοῖτητα:

— Μικρὴ μου, ἀπὸ ποῦ τὸ ἔμαθες; Καὶ γιὰτί τὸ κάμνεις αὐτό; Ἀπάντησε!

Ἡ Μυρτῶ ἀφῆκε νὰ τῆς διαφύγῃ ἕνα ἥσυχο, ἀπαλὸ καὶ κρυσταλλένιο γέλιο καὶ ἀπήντησεν:

— Ἀπὸ σὰς τοὺς ἴδιους τὸ ἔμαθα, κύριοι ἀξιωματικοί, ὅταν ὠμιλοῦσάτε δυνατὰ τὸ ἀπόγευμα, ἐνῶ ἔβοσκα τῆς κατσίκας μου εἰς τὸ βουνὸ. Τὸ κᾶνω δὲ αὐτό, ἐπειδὴ ἀγαπῶ τὴν Γαλλίαν, ὅπου εἶνε ἀδελφὴ τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἔμαθα τὴν γλώσσάν σας καὶ αὐτοὶ μοῦ ἔδωσαν τούτο ἔδω τὸ χαρτί ὡς ἀπόδειξιν.

Ἔσυρεν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν μπλούζαν τῆς, ὅπου ἐφούσκωνεν ὁ ἀέρας, ἕνα ἔγγραφο καὶ τὸ ἔτεινε πρὸς ἐμὲ. Τὸ ἔλαβα μὲ ἐκπλήξιν, τὸ ἠνοῖξα μὲ προσοχὴν, διότι ἦτο πολὺ ἐφαρμμένον ἐκ τῆς συγχῆς χρήσεως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ, ὅπου ἐκρατοῦσεν ἕνας δίσπος, ἀνέγνωσα μεγαλοφώνως τὴν ἐξῆς ἀπροσδόκητον ἐπικεφαλίδα:

«Γαλλικὴ Δημοκρατία.
» Ὑπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Καλῶν Τεχνῶν.

«Γαλλικὴ Σχολὴ Ἀθηνῶν».

Ἡτο ἱπλωμα συντεταγμένον κατὰ τὸν ἐν χρήσει εἰς τὸν τόπον μας κοινὸν ἀκαδημαϊκὸν τύπον διπλωμα τὸ ὁποῖον ἐπιστοποιεῖ ὅτι ἡ Μυρτῶ Ἀναγνωστοπούλου, ἐκ Τενέδου, ἡλικίας 12 ἐτῶν καὶ μαθήτρια τῆς ἐγκαθιδρυμένης εἰς τὴν νήσον ἰδιωτικῆς γαλλικῆς σχολῆς, εἶχεν ὀδηγηθῆ εἰς τὰς Ἀθήνας μαζί μὲ τὰς ἄλλας συμμαθητρίδας τῆς παρὰ τῶν διδασκάλων τῆς καὶ ὑπέστη ἐπιτυχῶς ἐξετάσεις ἐνώπιον ἐπιτροπῆς ἀποτελουμένης ἐκ τῶν μελῶν τῆς ἐν Ἀθήναις Γαλλικῆς Σχολῆς, ὅπως λᾶθῃ τὸ πτυχίον τῶν προκαταρκτικῶν σπουδῶν τῆς γαλλικῆς γλώσσας. Εἰς πίστωσιν δὲ τούτου ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς καὶ μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου ἐχορήγησε τὸ διπλωμα εἰς τὴν Μυρτῶ Ἀναγνωστοπούλου ἐκ Τενέδου τὴν 15 Μαρτίου 1914.

Ἐκυτάχθημεν μὲ ἀπορίαν καὶ συγκίνησιν.

— Βλέπετε; ἔλεγεν ἡ Μυρτῶ. Εἶμαι ἀδελφὴ τῶν Γάλλων! Λοιπὸν πρέπει νὰ φύγωμεν τώρα καὶ γρήγορα μάλιστα.

Ἐντὸς πέντε λεπτῶν εἴχομεν ἦδη συνάψει συμμαχίαν μὲ τὴν νεαράν μας πιλότον καὶ μετὰ ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἡ λέμβος ἦτο δεμένη εἰς τὴν παραλίαν μὲ ἕνα σχοινί, ὁ δὲ γέρον Στέφανος εὐρίσκατο μεταξὺ τοῦ Ἐρβὺ καὶ ἐμοῦ. Ὁ «Βωμπάν», μὲ ὅλα τὰ φῶτα σβυσμένα, ἐξήρχετο ἐκ τοῦ λιμένος καὶ ἔπλεε κατ' εὐθείαν πρὸς τὰ Στενά.

Ὁ ψαρὰς, ἐννοεῖται, δὲν ἤξευρεν οὔτε μίαν γαλλικὴν λέξιν, ἡ δὲ Μυρτῶ μᾶς ἐχρησίμευεν ὡς διερμηνεὺς.

Μεταξὺ τοῦ πάππου καὶ τῆς ἐγγονῆς διεξήγοντο ταχεῖς διάλογοι, ἡ δὲ Μυρτῶ ἐξήγει ἀκριβεστάτα εἰς ἡμᾶς τὰ πράγματα. Ὁ πάππος τῆς ἦτο καλὰ πληροφορημένος, διότι εἶχε τὴν τύχην νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν το-

ποθέτησιν τῶν τελευταίων σειρῶν τῶν τορπιλλῶν.

Ὁ «Βωμπάν» ἐπροχωροῦσε σιωπηλὸς, χωρὶς ἕνα φῶς ὀρατὸν, χωρὶς ἕνα τρίξιμο τῆς μηχανῆς, τῆς ὁποίας οἱ τροχοὶ ἐστρέφοντο μὲ θέρμανσιν διὰ πετρελαίου. Καὶ ἐπροχωροῦσαμεν διαρκῶς. Οἱ πλέον ἤρεμοι βεβαίως ἦσαν ὁ γέρον καὶ ἡ μικρὰ κόρη ἐκεῖνος, καθὼς ἐπερνοῦσαμεν, ἔτεινε τὸν δάκτυλον πότε δεξιὰ, πότε ἀριστερὰ, καὶ ἐμουρμούριζε μερικὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἡ νέα ἐπανελαμβάνεν εὐθὺς γαλλιστί.

Ἐλαφρὰ-ἐλαφρὰ ὁ «Βωμπάν» ἐξακολουθοῦσε νὰ πλέη καὶ νὰ προχωρῆ πρὸς τὰς τουρκικὰς γραμμὰς. Κατὰ τὴν δίοδον ἐσημείωνα εἰς τὸν χάρτην ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς μίαν μικρὰς ἠλεκτρικῆς λυγνίας μὲ ἕνα μολύβι κυανῶν τὰ πυροβολεῖα καὶ μὲ ἕνα κόκκινον τὰς τορπίλλας.

Αἱ τορπίλλαι ὑπῆρχον ἀόρατοι εἰς τὰ βάθη τὰ γαλήνια τῆς θαλάσσης ἀλλὰ ὁ γέρον ἐφαίνετο ὡσάν νὰ τὰς ἐβλέπεν ἀληθινὰ μὲ τὰ μάτια του μέσα εἰς τὸ σκοτάδι.

Ἐδειχεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸ καὶ ἔλεγε μὲ τὴν συρτήν φωνὴν του:

— Ἐκεῖ ἔχει τέσσαρες... ἐκεῖ ἔχει πέντε... πάρα πέρα οὐκῶ.

Καὶ ἡ Μυρτῶ μετέφραζεν, ἐπαναλαμβάνουσα γαλλιστί:

— Ἐκεῖ ἔχει τέσσαρες... ἐκεῖ ἔχει πέντε... πάρα κάτω οὐκῶ...

Μία ἐλαφρὰ στροφὴ τοῦ πηδαλίου ἔκαμεν τὸ πλοῖον νὰ λοξοδρομῆ καὶ ν' ἀποφεύγῃ τὸν κίνδυνον, ἕως ὅτου ὁ γέρον ἀνήγγελλε καὶ πάλιν:

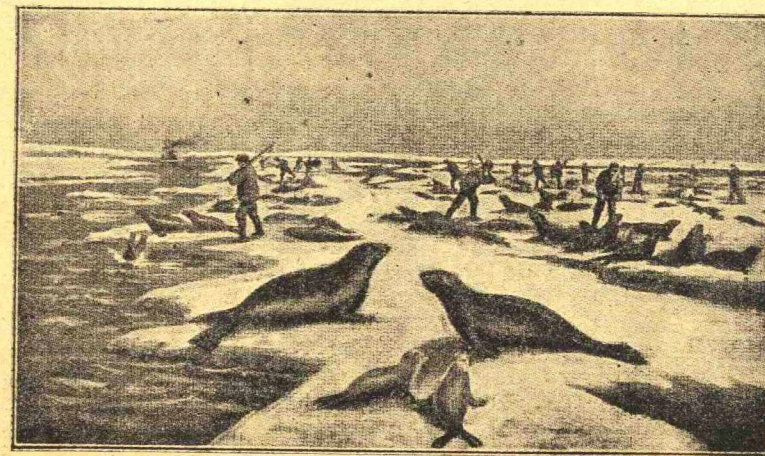
— Ἐκεῖ ἔχει δέκα... ἐκεῖ τρεῖς... καὶ ἐκεῖ δώδεκα...

Ἡ δὲ Μυρτῶ, μὲ φωνὴν ὅπου δὲν ἔτρεμε καθόλου, ὡσάν νὰ ἐμετροῦσε τῆς κατσίκας τῆς, ἡ τὰ ἀκίνδυνα βότσαλα, ἐξηκολούθηε νὰ μεταφράζῃ μὲ ὄλην τῆς τὴν ἡσυχίαν:

— Λέγει πῶς ἐκεῖ εἶνε δέκα... πάρα πέρα τρεῖς... καὶ ὕστερα δώδεκα.

— Ἄ! ἔτσι λοιπὸν! τὰ ἔχουν στρώσει καλὰ τὰ στενά τους!... ἐψιθύρουν ὁ Ἐρβὺ δὲ Λασαπέλ. Καὶ τὸ κόκκινον μολύβι μου ἔτρεγεν ἐπάνω εἰς τὸν χάρτην καὶ ἡ «Βωμπάν» ἐγλυστοῦσε λοξὰ καὶ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ διόδους πολὺ γνωστὰς εἰς τὸν γέροντα ψαρᾶν καὶ τὸσον καλὰ διακρινόμενας ἀπὸ αὐτὸν μέσα εἰς τὸ σκότος, ὡς νὰ ἦτο ἡμέρα.

Ὁ μπάμπας-Στέφανος ἔξαφνα ἤρχισε νὰ λέγῃ μίαν

Κυνήγιον φώκης. Πρὸς Β. τῆς Νέας Γῆς παρὰ τὰς ἀκτᾶς τῆς Λαβραδορίας κυνηγοῦν ἐπάνω εἰς τοὺς ἐπιπλέοντας πάγους τὰς φώκας μὲ ρόπαλα.

μακράν και πολύπλοκον φράσιν. Ἡ Μυρτώ τοῦ εἶπε νὰ τῆς ἐπαναλάβῃ μερικά λόγια καὶ τότε αὐτῇ μᾶς ἀνήγγειλε μὲ ὄλην τὴν ἀταραξίαν ὅτι διεπλέομεν ἐκεῖνῃ τὴν στιγμὴν τὸ πλέον ἐπικίνδυνον μέρος.

Εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἦσαν τοποθετημέναι δεκαπέντε σειραὶ τορπιλλῶν, σταυροειδῶς, προστατευόμεναι ἀπὸ ὀκτώ φρουρία, ὠχυρωμένα μὲ πελώρια τηλεβόλα.

Ἦτο ὁ βραχίον — ὁ κρινῶς λεγόμενος λαιμὸς τοῦ Ναγαρά.

Ἐφθάναμεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς Προποντιδος.

Τότε τὸ πλοῖόν μας ἐστράφη, διὰ νὰ ἐπανεέλθῃ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐκκινήσεως. Ἡ δὲ Μυρτώ μᾶς ὠδηγοῦσεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὅπως καὶ εἰς τὴν μετάβασιν, μεταφράζουσα τοὺς λόγους καὶ τὰς ὁδηγίας τοῦ πάππου τῆς.

Κατὰ τὰς τρεῖς μετὰ το μεσονύκτιον ὁ «Βωμπάν», ἀπῆλλαχμένος πλέον ἀπὸ κάθε κίνδυνον, ἐπλεε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα, διασχίζων τὰ ἐλεύθερα ὕδατα τοῦ Αἰγαίου, διευθυνόμενος πρὸς τὸ καταλληλότερον σημείον διὰ τὴν ραδιοτηλεγραφικὴν συνεννόησιν.

Εἰς τὰς τέσσαρας, ἡ κεραία τοῦ ἀσυρμάτου μας ἔστειλε τὸ πρῶτον τηλεγράφημα. Εἰς τὰς τέσσαρας καὶμισὴν ἀνωθεν τοῦ Αἰγαίου ἡ ναυμαχία «Κουρμπέ» ἀπαντοῦσεν εἰς τὰ σημάτά μας καὶ ἐλάμβανε τὸ συνεταγμένον ὑπὸ τοῦ Ἐρβύ μὲ ὄλας τὰς λεπτομερείας τηλεγράφημα. Εἰς δὲ τὰς πέντε ὁ ἀποδέκτης μας ἐλάμβανε ἕνα διάγγελμα ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ναύαρχον, τὸ ὅποιον μᾶς ἔκαμε νὰ αἰσθανθῶμεν παλμούς ὑπερηφάνειας.

Κατὰ διαταγὴν τοῦ ἀρχιναύαρχου, τὸ ἀντιτορπιλικὸν «Βωμπάν» ἀνεγράφετο τιμητικῶς εἰς τὴν ἡμερησίαν διαταγὴν τοῦ στόλου.

Κατὰ τὰς ἔξ τὸ πρωὶ ἀγκυροβολήσαμεν εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ λιμένος τῆς Τενέδου, ἐπαναφέροντες εἰς τὴν πατρίδα τὼν ἐκείνους εἰς τοὺς ὁποίους ὠφέλιμα εἴμεν τὴν ἔξοχον ἐπιτυχίαν καὶ τὴν ὑπέροχον ἀνταμοιβήν.

Ὅτε δὲ πλέον ἡ ἀγκυρα ἐφθασεν εἰς τὸν βυθὸν καὶ μία ἀπὸ τὰς μικρὰς λέμβους τοῦ πλοίου ἐστάλῃ νὰ φέρῃ τὸ πλοιῶριον τοῦ γέρο-ἀναγκυροστοπούλου, τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ πάππος καὶ ἡ ἐγγονὴ ἠθέλησαν νὰ καταβῶν εἰς τὴν βάρκαν των, ὁ Ἐρβύ δὲ Λαπατέλ, ποῦ ἐννοοῦσε τὴν πενίαν των, ἐπροθυμοποιήθη μὲ ἕνα διακριτικὸν κίνημα νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ διὰ τὴν ἐκδούλευσιν.

Ἀλλὰ καὶ οἱ δύο τῶν ἠρνηθῆσαν μὲ τὴν ὑπερηφάνειαν, ὥστε πᾶσα ἐπιμονὴ ἐφαίνετο ματαία.

Τί θέλεις λοιπὸν δι' ἀνταμοιβὴν σου, μικρούλα μου; ἠρώτησεν ὁ κυβερνήτης.

Ἡ κόρη ἐκοκκίνισεν ὀπωσούν, ἐδίστασεν ἐπὶ μερικὰς στιγμῆς καὶ ἔπειτα εἶπε πολὺ γρήγορα:

— Ἦθελα νὰ φιλήσω τοὺς κυρίους ἀξιωματικούς! Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε μὲ πόσῃ προθυμίᾳ ὁ Ἐρβύ καὶ ἐγὼ ἔνταπεκρίθημεν στὴν ἀφελή αὐτὴν ἐπιθυμίαν.

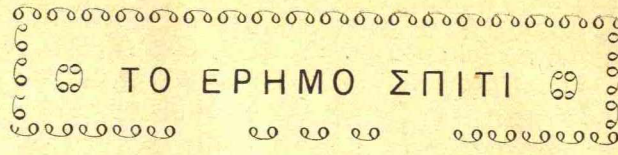
Μετὰ δύο λεπτὰ ὁ γέρον καὶ ἡ μικρὰ ἐγγονὴ τοῦ εὐρίσκοντο μέσα εἰς τὴν χρωματισμένην βαρκούλαν των, ἡ ὁποία ἤδη ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὸ πλοῖον. Ἀλλὰ πρὶν πιάσῃ τὰ κουπιά τοῦ ὁ Στέφανος Ἀναγκυροστόπουλος, ἐσηκώθη ὀρθιος, ἔθγαλε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του καὶ τὸ ὕψωσε σείων αὐτὸ καὶ ἀναφωνῶν μεγαλοφώνως ἔλληγιστί!

— Ζήτω ἡ Γαλλία!...

Ἡ δὲ Μυρτώ γελαστή, δίπλα εἰς τὸν πάππον τῆς, ἐφώναζε μὲ τὴν δικυγὴ φωνήν τῆς:

— Ὁ παπποῦς μου φωνάζει: «Ζήτω ἡ Γαλλία!» Τὸ ἴδιο λέγω καὶ ἐγὼ!

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ).

Ὁ ἥλιος ἐδυνθίζετο εἰς τὴν δύσιν πέραν εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς χέρσου ἐκτάσεως. Ὁ ψίθυρος τῶν σχίνων εἶχε παύσει. Ἀτμοὶ λευκοί, διασχιζόμενοι καὶ ἐκλειπνόμενοι ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους, εἶρων εἰς τὰ βᾶθῃ τῶν κοιλάδων. Οἱ κόρακες δέ, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰ δάση των, ἐξέφερον κατὰ διαλείμματα κρωγμοὺς θλιβεροὺς μὲ τὸν αὐτὸν πάντοτε ἀναλλοίωτον τόνον.

— Ἀχ, Θεέ μου!... εἶπεν ὁ φίλος μου ὁ Λεβιχάν, δὲν ἀντέχω πλέον!... Κ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι ποῦ εἶνε;... τὸ σπίτι ποῦ ἔθλεπε πρὸ ὀλίγον;

Ἐσταμάτησε καὶ ἐστηρίχθη εἰς τὸ ραβδί του. Τὰ πόδια του τὰ κουρασμένα τοῦ ἐπονοῦσαν φρικτά. Ἐζχαμεν ἐκκινήσει ἀπὸ τὸ Μονκοντοῦρ μετὰ τὸ γεῦμα καὶ ὠδοιπορήσαμεν περισοότερον ἀπὸ τὴν συνηθισμένην ὥραν, ἀφοῦ ἀπεπληνήθημεν μέσα εἰς πлагίους δρομάς καὶ μονοπάτια, τὰ ὁποία δὲν ἔβγαζαν εἰς καὶν κατοιχημένον μέρος. Ἦσαν δύο ἐβδομάδες ἀποῦ ὠδοιποροῦσαμεν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, εἰς τὴν Βρετάνην, μὲ ἕνα μόνον ὠδοιπορικὸν σάκκον, κουρασμένοι εἰς τὸ πλευρόν μας.

— Βάσταξε λιγάκι ἀκόμη, φίλτατέ μου, τὸ σπίτι εἶνε πέρα, ὀπίσω ἀπ' ἐκεῖνα τὰ πουρνάρια. Ὁ διάβολος νὰ σκάσῃ, θὰ φθάσομε νὰ κοιμηθῶμε ἀποῦ ἐκεῖ μέσα.

Μὲ ἠκολούθησε γογγύζων. Τὸν ἔθλεπα ὅτι ἦτο κουρασμένος, ἀνυπόμονος, ἀνηνχος. Αἰσθανόμενον καὶ ἐγὼ μίαν κάποιαν ἀόριστον ἀδιαθεσίαν, ἐνόσῃ ἔθλεπα νὰ πλησιάζῃ ἡ νύκτα εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, τὸν ἀκαλλιέργητον καὶ ἐρημωμένον.

Τὸ σπίτι, ἀποῦ ἐφθάσαμεν ἐπὶ τέλους, ἐφαίνετο ἀκατοίκητον. Καπνὸς δὲν ἐφαίνετο νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καπνοδόχον του. Κανένα γαῦγισμα σκυλιοῦ δὲν ἀνήγγειλλε τὴν ἀφίξίν μας. Βλέπων ὅτι τὰ παρᾶνθη ἦσαν κλειστά, ἐκτύπησα δυνατὰ εἰς τὴν θύραν μὲ τὴν πυγμὴν μου· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀπήνησεν. Ἐστρεψατοῖτε τὸν στρῶφά καὶ ἡ θύρα ἠνοιχθή.

Τὸ ἕνα καὶ μόνον δωμάτιον, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐσύγκειτο τὸ ἰσόγειον, μᾶς ἀπεκαλύφθη τότε, πενιχρότατα ἐπιπλωμένον. Διέκρινον μίαν παλαιὰν σκευοθήκην, ἕνα σκαμνὶ χωλὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν θερμάστραν καὶ δευμάτια ξύλα εἰς μίαν γωνίαν.

— Αἱ! ἀπὸ τὸ σπίτι!... ἐφώνασα· δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ μέσα;

Δὲν ἀπήνησεν κανεὶς. Ὁ Λεβιχάν ἐκάθησεν. Ἀφοῦ δὲν ὑπῆρχεν ἐκεῖ μέσα οὔτε λυχνία, οὔτε κερὶ, ἦναγα φωτιὰν μὲ μερικὰ κλήματα εἰς τὴν θερμάστραν.

— Καὶ ἀποθαμένος νὰ ἦτον ὁ νοικοκύρης, αὐτὸ τὸ καλύδι δὲν θὰ ἦτο περισοότερον πένθιμον! ἐπιθύρισε ὁ σύντροφός μου. Ὁ Θεὸς σχαρῶ τὸν τὸν κακομοίρη! Ὀπωδῆποιε ἐδῶ θὰ κοινοῦσωμεν!

Ἐθγάλα ἀπὸ τὸν σάκκον του τὸ ὑπόλοιπον τοῦ χοιρομοιρίου καὶ ψωμὶ ἀπὸ σίκαλιν καὶ ἠρχίσασμεν νὰ τρώγωμεν σιωπῶντες. Οἱ ξηροὶ κλάδοι καὶ αἱ κουκουνάραι ἐσπινθήριζον φλεγόμεναι εἰς τὴν φωτιὰν τοῦ τζακιοῦ. Αἱ σκιάι μας ἐφαίνοντο ὡσαν νὰ

ἐχοροπηθοῦσαν εἰς τὸν τοίχον. Κανένας γούλλος ὅμως δὲν ἐτραγοῦδοῦσε ἀνάμεσα εἰς τὰς σχισμάδας τῆς ἐστίας, καὶ τοῦτο θεωρεῖται ὡς κακὸς οἰωνὸς εἰς τὴν Βρετάνην.

— Ὡστόσο, παρετήρησεν ξεαφρα ὁ Λεβιχάν, κάποιος πρέπει νὰ κατοικήῃ ἐδῶ μέσα! Κτύπησε αὐτὴν τὴν χύτραν, ἀποῦ περιεῖχε γάλα· εἶνε πρόσφατα ἀκόμη τὰ ἴχνη!.

Ἐγέλασα.

— Ἐπιμένεις λοιπὸν νὰ μάθῃς εἰς τίνας τὴν κατοικίαν ἐντισκόμμεθα;... Ἐγὼ εὐρίσκω πὼς εἶνε πολὺ νοσιμώτερον νὰ μὴ τὸ ξεύρωμεν.

— Ἄπο, τὸ λέγεις αὐτό;... Δὲν μοῦ φαίνεται δὰ καὶ τὸσον!... Δὲν ἤξεύρω ἀν σκοπεύς νὰ ξενυκτήσης ἐδῶ μέσα ἄρουπνος καὶ νὰ φανιδάσῃσαι παραμύθια ἐγὼ ὅμως θὰ κτυιάζω νὰ ἰδῶ μὴπως εὖρω κανένα κρεβάτι νὰ πλαγιάσω. Ἐρχεσθαι νὰ κτυιάζωμεν τὸ δωμάτιον τῶν μουσαφιρέων;

Εἰς τὴν ἄκραν τοῦ ἰσογείου διεκρίνετο μία σκάλα, ξύλινη, σαθρὰ, ἡ ὁποία ἐφερον εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα. Ἦναγα ἕνα-δύο σπύρια καὶ μὲ τὸ φῶς αὐτὸ ἀνέβηκα εἰς τὸ ἐπάνω πάτωμα.

Ἐχωρίζετο αὐτὸ εἰς δύο διαμερίσματα ἀπὸ ἕνα στενὸν διάδρομον. Ἡ πρὸς τ' ἀριστερὰ θύρα, τὴν ὁποίαν ὠδησα, δὲν ἦνοιξεν ἀλλὰ ἡ τοῦ δεξιοῦ ἠνοίχθη ἀμέσως, διὰ τὸν ἀπλουστάτον λόγον ὅτι δὲν εἶχε διόλου κλειδαριὰν ἢ σύστην. Εὐρέθιμεν δὲ μέσα εἰς ἕνα εἶδος ἀποθήκης, ἡ ὁποία ἐφαίνεται ἀδειανή.

Ἐπιελῶς ὅμως ἀδειανὴ δὲν ἦτο. Διέκρινον εἰς τὸ βᾶθῃ μιᾶν ἀχυροστομωμένην, ἐπάνω δὲ εἰς ἕνα σκαμνὶ ἕνα κομμάτι κερὶ, τὸ ὅποιον ἦναγα.

— Ἀν δὲν μᾶς ἐμποδίσουν οἱ ποντικοί, εἶπεν ὁ σύντροφός μου, θὰ κοιμηθῶμεν σὺν τῶν πρίγκιπες.

— Ναί, ἀπήνησεν· ἀλλὰ δυστυχῶς ἕνα τζάμι ἀπὸ τὸ παρᾶνθηρον εἶνε σπασμένον καὶ σχηματίζεται ρεῦμα!.

Τοὺς λόγους τούτους διέκοπεν ξεαφρα ὁ κρότος τῆς θύρας, ἀποῦ ἐκλείσθη ἀπὸ τὸν ἀέρα καὶ ταυτοχρόνως τὸ κερὶ ἐσβέσθη.

— Προσοχή! εἶπα δὲν μᾶς μένουσιν παρὰ δύο σπύρια. Τὸ σκαμνὶ εἶνε ἀροκτὰ βαρὸν καὶ θὰ στυλώσωμεν μὲ αὐτὸ τὴν πόρταν. Νά!... ἐξηκολούθησα τοποθετήσας τὸ σκαμνὶ, τώρα εἶμεθα ὠραία.

Ὁ φίλος μου ἐπλάγιασεν εἰς τὴν στρωμνὴν σιδά μου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐσηκώθη ἀνεμὸς δυνατός. Ἦκούετο νὰ σορίζῃ ἐπάνω εἰς τὴν στέγην καὶ ὄλη ἡ ξυλικὴ τῆς δροφῆς ἐτριξε γοεῶς. Ἐβούλλουσα τὸ γενὸν τοῦ ὑελοπίνακος ποῦ ἔλειπεν ἀπὸ τὸ παρᾶνθηρον μὲ ἕνα δευμάτι ἄχυρα· ἀλλὰ τὸ ρεῦμα ἔκαμνε διαρκῶς τὴν φλόγα τοῦ κηρίου νὰ πνευστιᾷ, ἐπειδὴ καὶ τὰ ξύλα τοῦ παρᾶνθηρον, ὅπως καὶ ἡ στέγη, ἦσαν ἐξηρηρωμένα.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ἀποῦ ὁ ὕπνος ἦρχισε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ, ρεῦμα ἀέρος εἰσώρησεν ξεαφρα ἀπὸ τὴν σκάλαν μὲ τὴν σφοδρότητα, ὥστε ἡ θύρα ἐσπρώχθη βιαίως, ἀπώθησε τὸ σκαμνὶ καὶ τὸ κηρίον μας ἐσβέσθη ἐκ νέου. Ἦναγα καὶ τὸ τελευταῖον μας σπύριον, προσπαθήσας νὰ προφυλάξω αὐτὸ ὀπίσω ἀπὸ τὸ ροῦχόν μου, ἀλλὰ ἡ φλόγα τοῦ δυστυχῶς ἐσβέσθη ἀμέσως.

— Ἀς εἶνε! εἶπα τὸ κάτω-κάτω δὲν ἔχομεν καὶ

ἀνάγκην ἀπὸ φῶς, διὰ νὰ κοιμηθῶμεν. Αὐριοὺν ποῦ θὰ σηκωθῶμεν, θὰ εἶνε ξημερωμένα.

— Καλὰ λές, εἶπεν ὁ σύντροφός μου, μὲ φωνὴν ὀμω, ἡ ὁποία δὲν μοῦ ἐφαίνετο καὶ τὸσον πολὺ ἀπτόητος. Μόνον ποῦ θὰ ἦθελα νὰ κλεισθῇ αὐτὴ ἡ θύρα, διὰ νὰ μὴ κινῆῃ ἔτσι. Θὰ χῶσω τὸ μαχαίρι μου εἰς τὸ ἄνοιγμα, ὥστε νὰ τὴν συγκρατῇ.

Ἐπὶ ἀροκτᾶς στιγμῆς τὸν ἦκουσα καταγινόμενον νὰ στερεώσῃ τὴν θύραν ἔπειτα ἐπανῆλθε καὶ ἐπλάγιασε.

— Στοιχηματίζω, εἶπε, πὼς τώρα δὲν θὰ ξανακινηθῇ πλέον.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ ἤχου τῆς φωνῆς τοῦ ἐπεῖσθη ὅτι δὲν ὠμίλει μὲ τὴν σιγήν του βεβαιότητα. Καὶ ἐφοβήθη μὴπως ἦτο ἄροκτος.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου; τὸν ἠρώτησα φαίνεσαι ὡσαν νὰ πάσῃς.

Δὲν ἀπήνησεν ἀλλὰ τὸ χέρι του ἐσοριξε σπασμωδικῶς τὸ ἰδικόν μου.

— Δὲν ἦκουσες τίποτε;... μοῦ εἶπεν.

— Ὅχι, καθόλου.

Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ θύρα ἐτριξε. Κάποιος τὴν ἐσορωχεν ἐξ ἴθην. Ὁ Λεβιχάν ἀνεπήδησε καὶ ὠρθώθη διὰ μιᾶς.

— Ποῖος εἶνε;... ἐφώνασε.

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ ἦτο τὸσον δυνατὴ, ὥστε θὰ ἠκούσθη καὶ κάτω.

Κανεὶς δὲν ἀπήνησεν· ὅμως κρότος τις ξηρὸς κτυπήματος ἠκούσθη εἰς τὸ γούλλον τῆς θύρας.

— Ποῖος εἶνε; ἐκραύγασε πάλιν ὁ φίλος μου μὲ ἀνησυχίαν.

Ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα ἐπεκράτησε σιγὴ ἄγωνιώδης· ἔπειτα τρεῖς κτυπήματα καθαρὰ καὶ κατὰ διαλείμματα ἠκούσθησαν εἰς τὴν θύραν.

Ἐὰν ἦμουσιν μόνος, βεβαίως θὰ ἔσπευδα ν' ἀνοίξω εὐθὺς μετὰ τὸ πρῶτον κτύπημα. Ἀλλ' ἦκουσα ὀπισθεν μου τὸν Λεβιχάν ν' ἀσπυαίνῃ ἠσθησῆσαν τὰ δάκτυλά του νὰ σφίγγουν τὸν ὄμῶν μου, ὁ δὲ ἀνησυχῶς, ὅστις ἐκτυποῦσε τὴν θύραν, δὲν ἀπήνησεν. Ἡ λεπίς τῆς μαχαίρας ἠκούετο νὰ τριζῇ ἐκ τῆς πίεσεως. Ἦ κατὰστάσις εἶχε ἰ τὸ τρομερὸν, σὰς βεβαιῶ.

— Ἀπάντησε! ἐφώνασεν ὁ Λεβιχάν μὲ φωνὴν ἐναγωνίαν! ὀμίλησε ὅποιος καὶ ἂν εἴσαι, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Ἦκούσθη κάποιος κρότος ξηρὸς. Ἡ λεπίς τῆς μαχαίρας, πεσοῦσα, ἀνεπήδησεν ἐπάνω εἰς τὸ πάτωμα. Ἡ θύρα ἦνοιξε διάπλατα. Διέκρινον δὲ τότε μίαν σκιάν ἀνθρωπίνην, ἥτις ἐπροχωροῦσε βραδέως πρὸς ἡμᾶς.

Ὁπισθοχώρησα μέγρι τοῦ τοίχου.

Ἦ σκιά ἐξηκολούθει νὰ πλησιάζῃ. Καὶ τότε συνέβη καὶ τι φρικτόν.

Ὁ Λεβιχάν περίτρομος, ἔκφρων, ὤρησε πρὸς τὴν κλίμακα, ἀνατρέπων κατὰ τὴν διάβασίν του τὸ νυσηριοῦδες ἄφρονον πρόσωπον, τὸ ὅποιον ἔπεσε χαμαὶ χωρὶς νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἐλαχίστην φωνὴν. Ἐγὼ ἠκολούθησα τὸν φίλον μου, ἀλλὰ παραπαήσας εἰς τὸ πρῶτον σκαλοπάτι, ἔπεσα ἐπάνω του καὶ τὸν παρέουρα κάτω καὶ κάτω μὲ τὴν πτώσιν μου.

Κατεγόμεθα καὶ οἱ δύο ὑπὸ ἀπειριγράπτου τρόμου. Πρῶτος ἐγὼ κατώρθωσα ν' ἀνέρω τὴν θύραν τῆς ἐξόδου καὶ ἐτρόπην τρέχων πρὸς τὴν πεδιάδα.

Θά ἔτρεξα βέβαια ὡραν πολλήν, χωρίς νά γνωρίσω πῶς πηγαινω, σκοτιάπτων εἰς τὰς πέτρας καί εἰς τοὺς θάμνους, προσκορούων κατά τῶν δένδρων, πλίπων καί ἀνεγειρομένους, καί ἐξακολουθῶν νά τρέχω μέσα εἰς τὰ σκότια.

"Οπισθὲν μου ἡ θύρα ἐκλείσθη συρομένη με ὀμίην. Μία φωνή δυνατὴ ἀντήχησεν ἐπὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτός. "Ἐπειτα δὲν ἠκούσθη τίποτε πλέον. . .

"Ἐνθυμούμαι μόνον ὅτι εὐρέσθην εἰς κάποιον χωρίον, ὅπου οἱ κάτοικοι με παρέλαβον, με ἐπεριποιήθησαν καί με συνώδευσαν κατόπιν. Κατὰ τὰ ἐξημε-

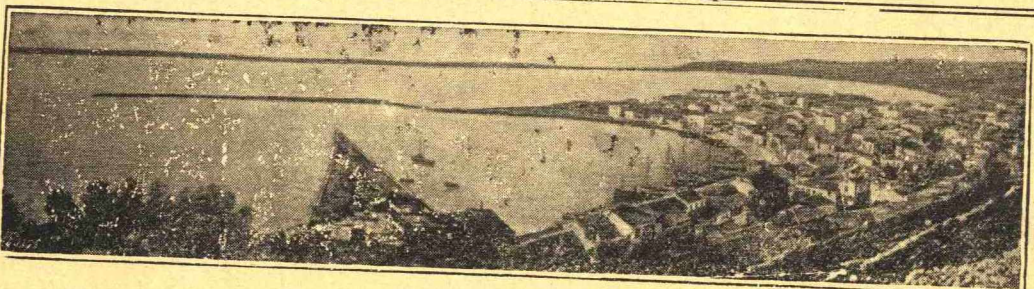
ρώματα ἐφθάσαμεν πρὸ τοῦ ἐρήμου σπιτιοῦ.

Καί εἶδα τότε τὸν δυστυχισμένον φίλον μου τὸν Λεβιχάν, στρωμένον κατὰ γῆς, με τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μορφῆς ἠλλοιωμένα. Εἶχε πιασθῆ τὸ ἐπανωφόρι του εἰς τὴν θύραν ὅταν ἐκλείσθη, καί μὴ δυνάμενος νά κινηθῆ, ἀπέθανε, καί ! ἀπέθανεν ἀπὸ τὸν τρώμενον του.

Εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο ἐκατοικοῦσε μία γοαῖα, πολὺ ἡλικιωμένη, ἡ ὁποία ἦτο κωφάλαλος. Τὴν ἀνεκαλύψαμεν κατόπιν μισοσκοτωμένην καί μὴ ἐγνωήσασαν καθόλου τί συνέβη εἰς τὴν κατοικίαν της.

⊙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΔΕΣ ⊙

[Ἡ Ἀμερικὴ — δηλαδὴ κυρίως αἱ Ἡνωμένα Πολιτεῖαι, ἐπειδὴ τὴν χώραν αὐτῶν ἰδίως ἐννοοῦμεν, ὡσάκις μεταχειρίζομεθα αὐτὴν τὴν γενικωτέραν ἔκφρασιν, καὶ ἕγι ὀλόκληρον τὴν ἠπειρον — εἶνε ἡ χώρα τοῦ πλούτου, ἡ χώρα τῆς εὐθυμερίας, ἡ χώρα τῆς ἐργασίας, τοῦ πρακτικοῦ πνεύματος καὶ τῆς ἀληθινῆς προσόδου. Μετ' αὐτῆς δὲ συνδέεται καὶ ἡ πατρις μας ὅχι μόνον διὰ τῶν ἰδανικῶν δεσμῶν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως καὶ τῆς ἐγνωμοσύνης προσέτι διὰ τὴν εὐμενὴ καὶ φιλικὴν καὶ ἀφιλοκερδῆ ἀείψουσαν στάσιν τῆς μεγάλης καὶ κραταιῆς Δημοκρατίας τοῦ νέου κόσμου πρὸς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὰς διαφόρους ταύτης πολιτικὰς καὶ παντοίας ἄλλας περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ διότι εἰς τὸ φιλόξενον αὐτῆς ἕδαφος μυριάδες ὁμοεθνῶν ἡμῶν ἀπὸ μακροῦ ἤδη χρόνου ἐγκατεστάθησαν καὶ ζῶσιν εὐθυμεροῦντες ὕλικως, ἐξευγενίζομενοι δὲ καὶ ἐκπολιτιζόμενοι διὰ τῆς συγχρωτίσεως, χωρίς νά λησμονοῦν τὴν γενέτειραν, τὴν ὁποίαν πολλαπλῶς ὠφελοῦν, ἀποτελοῦν δὲ καὶ διὰ τὴν φιλοξενοῦσαν αὐτοὺς χώραν διὰ τῆς φιλεργίας καὶ τῆς νοημοσύνης των στοιχείον ἀξιόλογον πρὸς τὸν ὄθρον καὶ τὴν γνώσιν τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ ἐκείνῃ χώρᾳ ἐπικρατούντων κοινωνικῶν ὄρων ἐνδιαφέρει καὶ τοὺς Ἑλληνας ἀναγνωστάς· ἰδιαίτερος ὅμως εἶνε δι' ἡμᾶς ἐνδιαφέροντα τ' ἀφορῶντα εἰς τὸν χαρακτήρα, τὴν νοστορπίαν καὶ τὰς ἕξεις τῆς ἀμερικανίδος γυναικός, μεθ' ἧς οὐκ ὀλίγοι τῶν ἐκεῖ βιούτων ὁμοεθνῶν μας συνδέουν τὴν τύχην των· καὶ διὰ τοῦτο παραθέτομεν ὧδε μερικὰς περιχοπὰς ἐκ τῆς πρώτους χρόνου δημοσιευθείσης ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου πραγματείας γάλλου δημοσιολόγου.]

Σάμος. Τὸ Τηράνι (κ. 2000). Εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ ἦτο εἰς τὴν ἀρχαιοτάτην ἢ πρωτεύουσα τῆς νήσου Σάμου πατρις τοῦ Π. Παγγόρα. Εἰς ἀπόστασιν 6 χιλ. πρὸς Δ. αὐτοῦ εἰς τὴν παραλίαν ἦτο ὁ περίφημος ναὸς τῆς Ἥρας τὸ «Ἠραῖον», ἀπὸ τῶν ὁποίων σώζεται σήμερον μόνον μία κολώννα.

«Πρὸ τινων ἐτῶν εὐρισκόμην εἰς τὸ Σάν-Φραντσέσκο. Ἀπὸ τῆς οἰκίας τῆς κειμένης ἀπὸ τὴν οἰκίας μου ἐξήρχετο κάθε πρωτὴ κοράσιον δεκαετῆς περιούρου με τὸ ποδήλατον, καὶ μετέβαινεν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἀλλὰ καθε πρωτὴ ἐπίσης ἔβλεπα καὶ ἓνα ἀγὸν ἕως δώδεκα ἐτῶν, ὅπου ἤρχετο τακτικὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν καὶ τὴν συνώδευε μέχρι τοῦ λυκείου της, με τὸ ποδήλατον ἐπίσης.

"Ἐνα πρωτὸ ὅμως εἶδα τὴν μικρὰν νὰ ἐξέλθῃ μόνη τὴν ἀκόλουθον δὲ ἡμέραν συνήντησα μόνον ἐπίσης καὶ τὸν συνοδεύοντα αὐτὴν μικρὸν ποδηλάτην. "Ὅταν συνήντηθῆν με τὸ κοράσιον, ἠρώτησα :

«— Διὰ τί, κόρη μου, δὲν πηγαίνεις πλέον με τὸν Τζῶν ; Συνέβη τίποτε μεταξὺ σας ;

«Αὐτὴ δὲ μοῦ ἀπήντησε :

«— Τὰ ἐγαλάσαμε.

«— Καί τί σοῦ ἔκαμε ;

«— Μ' ἐπὴγαινεν εἰς ἓνα ζαχαροπλαστεῖον καὶ φρουιτὰ ἐπλήρωσε τὰ γλυκὰ ὅπου ἔτρωγα. Μοῦ ἦλθεν ὅμως ἡ ὄρεξις νὰ ὑπάγω εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον με ἓνα ἄλλο ἀγόρι, τότε δὲ αὐτὸς ἐμάλλωσε καὶ ἐπιάστηκε με ἐκεῖνο τὸ παιδί, λέγων ὅτι αὐτὸς μόνος εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ πληρώσῃ τὰ γλυκὰ, ἀφοῦ αὐτὸς με ἐπῆγεν ἐκεῖ.

"Ἐπρόσθεσε δὲ ἡ μικρὰ :

— I am an american girl born free ! (Εἶμαι κόρη ἀμερικανίς, γεννηθεῖσα ἐλευθέρα)· τρώγω τὰ γλυκὰ μου ὅπου θέλω, εἰς ὅποιον ζαχαροπλαστεῖον μοῦ ὀρέσει καὶ τὰ πληρώνει ἐκεῖνος ὅπου ἐγὼ θέλω.

«"Ὅλα τὰ βιβλία καὶ τὰ συγγράμματα τὰ σοβαρὰ καὶ τὰ ἀστεία, τὰ ὁποῖα περιγράφουν τὴν Ἀμερικα-

νίδα, ὅλα ἀνεξαιρέτως πιστοποιοῦν αὐτὸ τὸ αἶσθημα, αὐτὴν τὴν ἀνάγκη τῆς ἀνεξαρτησίας, τὸ ὁποῖον χαρακτηριστερίζει κυρίως τὴν γυναῖκα, ἢ τὸ κοράσιον τῆς Ἀμερικῆς.

«Παραβάλλοντες τὰς νεάνιδας τὰς ἰδικὰς μας με τὰς Ἀμερικανίδας, εὐρίσκουμεν ἀμέσως ὑπάρχουσαν μίαν θεμελιώδη διαφορὰν μεταξὺ των. Ἡ ἐκπαίδευσις ἐκεῖ εἶνε κοινὴ καὶ διὰ τὰ δύο φύλα. Φαίνεται μάλιστα ὅτι ἡ ἐκπαίδευσις τῶν ἀρρένων καθυστερεῖ ἀπέναντι τῆς τῶν θηλέων διότι ὅτε ποτὲ ἠρωτήθησαν οἱ πολυκατομυριούχοι τῆς Ἀμερικῆς περὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὃν ἀπεπερατοῦσαν τὰς σπουδὰς των, ἐξηκριβώθη ὅτι κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν τὰς ἐξηκολούθησε πέραν τοῦ δωδεκάτου ἔτους τῆς ἡλικίας των, καὶ μία τῶν ἀφορῶν ἦτο ὅτι ἀπεθαρρύνοντο ἐκ τῆς περὶ τὰς σπουδὰς ὑπεροχῆς τῶν θηλέων συμμαθητῶν των.

Τὸ σύστημα τῆς κοινῆς τῶν δύο φύλων ἐκπαίδευσεως ἐξανδρίζει τὰς νεάνιδας. Δὲν κενυθῶνται αἱ ἀμερικανίδες κόραι διὰ τὴν ἐρυθριώσαν σεμνότηα, ἣτις εἶνε μία τῶν ἐρασιμωτέρων ἀρετῶν τῶν ἰδικῶν μας νεανίδων, ἀλλ' ἀπεναντίας διὰ τὴν ἰταυότηα, διὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν αὐτοπεποίθησιν των πρὸ πάντων δὲ βασίζονται εἰς τὴν παντοδυναμίαν τοῦ χρήματος, τῆς ὁποίας παραδείγματα παρέχουν καθ' ἑκάστην οἱ περὶ αὐτὰς.

Ὅτι, λόγῳ χάριν, ἀμερικανὶς δεσποινὶς εἰσελθούσα εἰς τὸ πλουσιώτερον ἀδμαντοπωλεῖον τῶν Παρισίων, προσελκύεται ἀπὸ τὴν θέαν τιμαλφοῦς κομμηματος τῆς κεφαλῆς, ἔχοντας τὸ σχῆμα στέμματος δουκίσσης.

— Αὐτὸ θέλω ν' ἀγοράσω, λέγει.

— Συγγνώμη, ἀπαντᾷ ὁ ἀδμαντοπώλης· εἶνε πραγματικῶς ὠραιότατον αὐτὸ τὸ κόσμημα, ἀλλὰ οἶσαι παρατηρῶ ὅτι διὰ νὰ τὸ φορῆς μία κυρία, πρέπει νὰ ἔχη τὸν τίτλον τῆς δουκίσσης.

"Ἡ νεάνις στρέφεται τότε πρὸς τὸν πατέρα της, οἷσαι τὴν συνώδευε, καὶ τὸν ἐρωτᾷ :

— Ἀκούετε ; διὰ νὰ φορῆς μία γυναῖκα αὐτὸ τὸ διάδημα, πρέπει νὰ εἶνε δούκισσα. . . Ἦμπορῶ νὰ γείνω δούκισσα ;

"Ὁ πατὴρ ἐσκέφθη ἐπὶ τινος στιγμῆς καὶ ἀκολουθῶς ἀπήντησεν ἀφελῶς :

— Δὲν μοῦ φαίνεται καὶ πολὺ δύσκολον.

"Ἡ συνέχεια τοῦ ἀνεκδότου δὲν εἶνε γνωστὴ. Ἀναμφιβόλως ὅμως ὁ πατὴρ καὶ ἡ κόρη θὰ ἐπεχειρήσαν εὐθύς ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ν' ἀναζητήσουν καὶ ν' ἀνεύρουν κανένα ξεπεσομένον δοῦκα, διὰ νὰ τὸν ἀπανδρευθῆ ἢ νεάνις καὶ ν' ἀποκτήσῃ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ φέρῃ τὸ ποθητὸν κόσμημα, τὸ ὁποῖον τόσον καλὰ τῆς ἠροῦσε !

"Ἡ ἔλλειψις τῆς οικογενειακῆς παραδόσεως, τοῦ οικογενειακοῦ βίου ὑπὸ τὴν ἔννοιαν, τὴν ὁποίαν ἀποδίδομεν ἡμεῖς οἱ ἐν Ἑνδρώπῃ ζῶντες εἰς αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν, συντελεῖ ὥστε νὰ ἐξαίρωνται καὶ νὰ γίνονται καταφανέστερα μερικὰ ἐλαττώματα ἀποκλειστικῶς γυναικεῖα, ὅσον ἡ φιλαρέσκεια.

Ἐἶδομεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν φωτογραφίαν νεαρῆς πολυκατομυριούχου, ἣτις παρέχει τρανὸν περὶ τούτου παράδειγμα. Ἡ νεάνις αὕτη, φέρουσα ἐνδυ-

μασίαν ἐπισημοῦ ἐορτῆς, ἐκράτει, ἢ μάλλον ἐπεδείκνυε, κρατοῦσα διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δεξιῦ, με τὸ προσκλητικὸν καὶ συγκινητικὸν κίνημα ἀδμαντοπώλου, ὁμοιᾶν τεραστίων μαργαριτῶν. Τὸ ἐπεδείκνυε με τὴν κατανύσσουσαν ὑπερηφάνειαν, με τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ θὰ ἐκύτταζε τὸ λατρευτὸν τῆς τέκνον.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἤρχισαν ἐπὶ τέλους — ἀπὸ καιροῦ ἤδη — ν' ἀνησυχῶν διὰ τὴν φιλαρέσκειαν αὐτῆν τῶν γυναικῶν των, καὶ ν' ἀποδίδουν εἰς αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα οὐ μικρὰν σημασίαν. Εἰς τῶν ἐπισήμων ἐξ αὐτῶν ἔλεγεν : «Εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας οἱ ἄνδρες κυβερνοῦνται ὑπὸ τῶν συζύγων των καὶ αἱ σύζυγοι ὑπὸ τῶν θυγατέρων των. "Ὅστε κυβερνοῦμεθα ὑπὸ τῶν δεσποινίδων».

Διὰ τοῦτο πολλὰκις ἡ φρενιτιώδης αὕτη πολυτέλεια κατεκρίθη σφοδρῶς, ὅπως καὶ αἱ ἀλλόκοτοι ἰδιοτροπίαι τῶν πολυταλάντων ἐπιδόξων νυμφῶν. Καὶ ἔγινε λόγος διὰ τὰς ἐσθῆτας, ὅπου ἦσαν διακεκοσμημένα με πολυτίμους λίθους. Οἱ ῥεπόρτερ τῶν ἐφημερίδων ἐσημείωσαν ὅτι μερικὰ ἐξ αὐτῶν ἐφερον διακόσμησιν τοιαύτην ἀξίας ἐξακοσίων χιλιάδων φράγκων. Ἀλλὰ δὲ ἐφερον εἰς τὰς ἐσθῆτας των διακόσμησιν ἐκ χρυσοῦν νομισμάτων κατ' ὁμοιοτύτητα, ὁμοίους με τὰ τσεκίρια τῶν στηθοδέσμων τῶν Ὀθωμανίδων, καὶ τῶν ὁποίων τὸ κροτάλισμα ἔκαμνε τοὺς ἡλικιωμένους τραπεζίτας καὶ χρηματιστάς, τοὺς παιζοντας τὸ μπρέτζ των, ν' ἀνυψῶνον κάθε ἰσοῦν τὴν κεφαλήν.

Εἰς δὲ τὰς τραπεζαρίας τῶν μεγάρων των διωργοῦντο γεύματα «ἀγροικὰ», κατὰ τὰ ὁποῖα οἱ χολοροὶ καὶ αἱ ὄρνιδες καὶ αἱ χήνες περιήρχοντο ἐπτομημένα ἀνάμεσα εἰς τὰ σκέλη τῶν δαιτυμόνων ! Κάποια νεάνις ἐδέχετο τοὺς προσκεκλημένους της, ὅπως εἰς τὴν φαντασιώδη ποιητικὴν ὁπτασίαν τοῦ Μπωδελαιῶ, «στηρίζουσα τοὺς πόδας ἐπάνω εἰς μίαν τίγριν» — ἢ πιθανώτερον, ἐπάνω εἰς μίαν δορὰν τίγρεως. Ἀλλὰ τις ἰδιότροπος ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς οἰκίας της ἐπὶ ἐν ὀλόκληρον ἔτος καὶ ἔζη εἰς τὴν ἐξοχὴν τὸν πλάνητα βίον τῶν ἀγροδιαίων ἐπισιαιῶν τῶν ἀγγέλων τῶν βῶν, θαμάζουσα ὡς ἀμαζῶν τοὺς ἀτιθάσοους ἵππους εἰς τοὺς λειμῶνας.

"Ἡ μαρία τῆς ἐπιδείξεως καὶ τῆς φήμης ἦτο τοιαύτη, ὥστε μία Ἀμερικανὶς ἐνεκόλλησεν ἀδάμαντας εἰς τοὺς ὀνυχὰς της καὶ μία ἄλλη εἰς τοὺς ὀδόντας της. Ἄλλ' ἐκ τῶν τοιοῦτων κατορθωμάτων τῶν ὑπερκοικαίων τούτων ἠρωιδῶν, τινὰ μὲν εἶνε πραγματικά, ἄλλα δὲ μυθώδη.

"Ἡ Ἀλίκη Ροῦδβελτ, ἡ ἰδιότροπος θυγάτηρ τοῦ ἀλλοτε περιορισμένου Προέδρου τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ταξειδεύουσα μετὰ τοῦ μηνησιγῆρος της ἐπὶ ἀτμοπλοίου ἐν ἡμέρα σφοδροτάτου καύσωνος, ἐρριφθῆ με δλα της τὰ ἐνδύματα ἐντὸς εὐρυχώρου κάδου με νερόν, εὐρισκομένη ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἐφαινετο ἐντροφέουσα εἰς τὸ ἀλλόκοτον ἐκεῖνο λουτρόν.

Εἰς αὐτὴν τὴν ζωηρὰν νεάνιδα ἀπεδόθησαν ἀναιδέτως ὅλα αἱ ἰδιοτροπίαι καὶ αἱ ἐκκεντρικότητες, αἱ ἀποτελοῦσαι τὸ σύνολον τοῦ ἐπιθετικοῦ πρωιτύπου τῆς ἀμερικανίδος κόρης. Τὸ πρωτότυπον αὐτὸ κυρίως

καθώρισε και απεικόνισε πιστώς η γραφίς του ιγρογράφου Γκίνρον δια τουτο δε η υποθετικη αυτη μορφη της αμερικανιδος νεανιδος, της αρσεκομενης ιδιως εις την επιδειξειν πασης ιδιοτροπου και αλαζονικης πολυτελειας, ονομασθη Gibson girl, ητοι κορη του Γκίνρον. Καθηρέθη όμως και αυτη και, τη ενεργεια κυριως του πολλου Γόρδον Μπένει δια του πανισχουρου αυτου δημοσιογραφικου οργάνου, του «Κήρυκος της Νέας Υόρκης», υποκατεστάθη δια του υποθετικοϋ τύπου της Φλώρον Ράφφλες. Είνε αυτη η προσωποποίησις της αμερικανιδος κόρης μετά την προδευκαπενταετίας επελθούσαν εις τας Ηνωμένας Πολιτείας δεινήν οικονομικην κρίσιν. Τα χαρακτηριστικά του νεωτέρου τούτου γενικου τύπου είνε τα ακόλουθα: Φορεθ' υποδήματα άνετα και εσθήτα, τα όποια της επιτρέπουν να μη εχη ανάγκην του αυτοκινήτου η του ίππου η της άμάξης. Δεν κατοικει δέ εις την περιφημον Πέμπτην Λεωφόρον, όπου τα ενδιαιτήματα των Κορίσων ενίοτε εοράζεται ως δακτυλογράφος, ως υπάλληλος, ως πωλήτρια εις τα εμπορικά. Είνε κορη ρωμαλέα, και ηθικώς και σωματικώς ηθικώς διότη γνωρίζει ν' αμύνηται, είτε με εν μειδίαμα, είτε και την αμερικανικην ανατροφήν της, προσηρομόσθη εις όβλας τας άσκήσεις. Γνωρίζει να κωπηλατη, να κρουή το κλειδοκύμβαλον, να παίζη το τέννις, να εοράζεται προσέτι και εις την ραπτομηχανήν. Καταρίνεται και εις την άναγνωσιν, αλλά δεν άρέσκειται εις τα ψυχολογικά μυθιστορήματα, βαρυνομένη να χρονοτριβή εις τας αναλύσεις των είνε όμως ικανή να επιδίδεται εις την μελέτην των μάλλον στουφρων φιλοσοφικων εορων, όρμωμένη εκ της φυσικης άνάγκης, την όποian αισθάνεται, τού να κατανικά τας δυσκολίας και να διειρδύη εις τας έννοιαις των. Έχει την ιδιαίτεραν της άτομικην προτίμησιν εις τα έργα της τέχνης, όπως εις τούς ίππους και εις τα αυτοκίνητα.

Είνε ολιγώτερον σήμεραν επιροσπεις εις τας κοσμικας διασκεδάσεις και τας κοινωνικας συναντήσεις και περισοότερον άφωσιωμένα αν όχι εις τον πνευματικόν βίον της μελέτης, τολλάχιστον εις τον βίον τον ιδιαίτερον, τον άτομικόν. Αι δέ σωματικαι άσκήσεις, το sport, εις τας όποιαις άφιερώνουν μέγα μέρος του χρόνου των, δεν είνε, κυριως ειπείν, διασκεδάσεις, άλλ' ασχολία και δίαιτα. Ίππευον μανιωδώς και υπερπηδούν φυσικους φραγμους πολυ δυσκολωτέρους των εις τα ίπποδρομία, παίζοντ το τέννις, η το γκόλφ, δια των όποιων αναπτύσσεται θυμασιώς η μυική σόμη κωπηλατουν με ζέον, καταρίνονται δέ και εις αυτην την ειρηνηκήν ασχολίαν της δι' άγκιστρον άλιείας, ήτις εις την Αμερικην είνε λίαν διαδεδομένη. Δια του τοιούτου συστήματος της ζωής η αμερικανίς κόρη ένδυναμοϋται σωματικώς, αποκτά ευκνησιαν και χάριν, αλλά και υγείαν και ευδειαν δια της παρατεταμένης εν τώ υπαίθρω διαμονής της. Σημειωτέον δέ ότι δεν πρόκειται μόνον περὶ των θυγατέρων των δικεκατομμυριούχων, αλλά και περὶ των νεανιδων της αστικής τάξεως, οι όποιαι συνήθως εις τας ευρωπαικάς χώρας φυττωοϋν.

Ός παράδειγμα της αυτοπεποιθήσεως, της αυτενεργείας, του πρακτικου πνεύματος και του θάρρους της νεωτέρας αμερικανιδος κόρης, ο ρηθεις ευρωπαίος συγγραφεϋς αναφέρει το εξής πειροστατικόν. Δέσποινα εκ των πλέον όνομαστων και έρασιμων της άοιστοκρατικής παριουής κοινωνίας άνήγγειλεν εις τους γνωρίμους της ότι επρόκειτο να δεχθῆ την προσεχῆ εβδουάδα νεάνιδα εκ Σικάνου, ήτις ητο συστημένη εις αυτην παρὰ των αυτών διαμενοντων συγγενων της. Οί φίλοι της κυρίας συνήλθον άνθρωοι εις την κατοικίαν της κατὰ την διορισθσαν ήμεραν, αναμένοντες να ιδουν κανεν πλάσμα εκ των συνήθως περιγραφουμένων εις τα χρονογραφήματα, γεμάτην από ωμορφιάν και πλοϋτον επιδεικτικόν και αλαζονειαν και θράσος. Απεραντίας δέ ευρόεθησαν μετ' εκπλήξεως προδ μιās νεανιδος θελκτικης, απλής το ήθος και την ένδυμασίαν, σεωής και άφελεσιάτης, ήτις εδήλωσεν ότι ηρχετο εις Παρισίους δια να μνησθῆ τ' απόκονρα των παισιωνων συμωων, καθο μέλουσα να εισέλθῆ εις την ύπηρεσίαν μεγάλου εμποριου οίκου νεωτερισμων του Σικάγου.

Εϋνόητος είνε η άπογοήτευσις της δημιουργεως. Δεν την συνώδευε κανεις πατήρ, εκ των παροιμιωδων εκείνων, των φροβίων ογκώδη χουσην άλυσίδα ωρολογίου και εχόντων την τσέπην φορτωμένην με δολλλάρια. Ηρχετο μόνη, εν ήλικία δεκαοκτω μόνον ετών, θαρραλεωτάτη, γεμάτη σθένος ψυχικόν και θέλησιν και αυτοβοuliaν, δια να δημιουργήσῃ αυτη η ίδια το σταδιόν της.

Τοιοϋτος περιπου ο συνθετικος τυπος της νεωτέρας Αμερικανιδος, ο θέλων τους νέους της παλαιās ηπειρου, μέχρι σημείου ωστε να επιζητουν το μετ' αυτων συνοικέσιον πολλάκις και άνευ προικός, προς μεγάλην χαράν των πλουσιων γορέων του νέου κόσμου. Η διαφορά μεταξὺ του τυπου αυτου και του παλαιότερου είνε καταφανής η χειραφετήσις εγένετο, παρὰ τινας τυπικους περιορισμούς, πλήρης κατ' ούσιαν. Γαλλίς περιγηγήτρια περιέγραφε προδ όλίγων ετών ως εξής την αμερικανίδα κόρην: «Αι νεανιδες της άνωτέρας κοινωνικης τάξεως εξερχονται τώρα όχι πλέον μόνα, αλλά συνοδεύονται υπό ήλικιωμένης κυρίας εν είδει συντρόφου η οδηγου. Ταυτην όμως εκλέγουν αυται αι ίδιαι, η δέ εξουσία της είνε λίαν περιορισμένη και κατ' οϋδέν μεταβάλλει τας εξεις των δήθεν επιτηρουμένων. Έξακολουδοϋν αυται ν' άπουσιάζον εκ της κατοικίας των, να δέχονται την επίσκεψιν φιλενάδων μη γνωσιων εις την μητέρα των, και να κάμνουν και να συμπεριφέρωνται ό,τι και όπως αυται θέλουν. Δεν πηγαίνουν μεν πλέον εις εκδρομάς δι' αυτοκινήτον μόναι μαζί με ένα νέον, αλλά νυμφεύονται εκείνον όπου αυται θέλουν, χωρὶς την συγκατάθεσιν των γορέων των».

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Η ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΦΩΝΙΑ

Μεγαν εξήγγειρεν εν Αμερικη ένθουσιασμον η νεωτάτη εφευρέσεις, η μάλλον η νεωτάτη εφαρμογή της μεταδόσεως εις μικράς αποστάσεις του ήχου δια του ραδιοηλεκτρωνου. Η εξαπλωσις της εφευρέσεως είνε καταπληκτική εν ταις Ηνωμένας Πολιτείας υόνον αι υπάρχονσαι σήμεραν ραδιοδεκτικαι συσκευαι άνερχονται εις τρια εκατομμύρια και πέντε μόνον άντομα εάν εξυπηρετη εκάστη αυτων, εχομεν αριθμὸν έκροατων 15 εκατομμυριων!

Υπάρχον σήμεραν 563 σταθμοι ραδιοηλεκτρωνου εκπέμποντες καθημερινώς τα ηλεκτρικα κύματα, το μεταφέροντα δια του διαστήματος με την ταχύτητα του φωτός παντα ήχον, ήτοι άσματα, συμφωνίας, χορωδίας, δράματα, διαλέξεις, αγορευσεις πολιτικας, προγνωστικά μετεωρολογικά, οδηγίας κλπ. Απλή ραδιοδεκτικη συσκευή αποκτάται μόνον δια να δύναται ο καθεις ν' άκροάζεται πάντα ταυτα άνευ άλλης δαπάνης.

Αφου λοιπον πάσα φωνή και πās ήχος δια του μέσου τούτου είνε δυνατον ν' άκούεται ταυτοχρόνως παρὰ μεγάλου άριθμου ανθρώπων, εγένετο σκέψις όπως και η Έκκλησία επωφεληθη της χρησιμωτάτης ταύτης εφευρέσεως, και τ' αποτελέσματα της εφαρμογής υπήρξαν θαυμαστά. Ούτω δέ οι λόγοι και τα άσματα πάσης θρησκευτικης τελετης εκπέμπονται σήμεραν έναερίως εις πāsαν κατοικίαν και μεταδίδουν την παρήγορον φωνήν της θρησκείας εις τας ψυχάς.

Ο πρώτος αμερικανικος ναός, οστις απέκτησε πλήρη ραδιοηλεκφωνικην ύπηρεσίαν, είνε ο ναός του Αγγελου, Angelus Temple, εις την πόλιν Αδς Αγγελες της Καλιφορνιας. Η φωνή της συσκευης του είνε άκουστή εις άκτίνα 500 χιλιόμετρων. Επί της στέγης του ναου εγείρονται δύο πύργοι ύψους 15 περὶπου μέτρων, στηρίζοντες το δίκτυον των συρμάτων, δι' ων μεταδίδονται τα ραδιοκύματα, και τα όποια συγκοινωνουν με την συσκευήν.

Καθ' ώριωμένην ώραν η συσκευή τίθεται εις κίνησιν και εκπέμπει εις το διάστημα την φωνήν του ιερέως, τα ιερα άσματα, την άναγνωσιν της Αγίας Γραφής, άκόμη δέ και τον ήχον του κώδωνος. Ούτος φυσικά δεν άκούεται δια των ωτων άλλ' όσοι εχορν τον δέκτην, δύνανται να το άκούουν μέχρις άποστάσεως εκατόν πενήκοντα χιλιόμετρων! Έπομένως είνε κώδων μοναδικός εις τον κόσμον.

Μετὰ την κρουσιν του κώδωνος αναγγέλλεται το πρόγραμμα της θρησκευτικης τελετης, ήτις διαρκει επι τρεις περιπου ώρας καθ' εκάστην. Χάρις εις την θαυμαστήν εφευρέσειν ήμποροϋν ν' άκροωνται αυτην και οι άσθενεις και οι γέροντες και όσοι δι' οιονδήποτε λόγον άδυνατοϋν να παρευρίσκωνται εις τον ναόν.

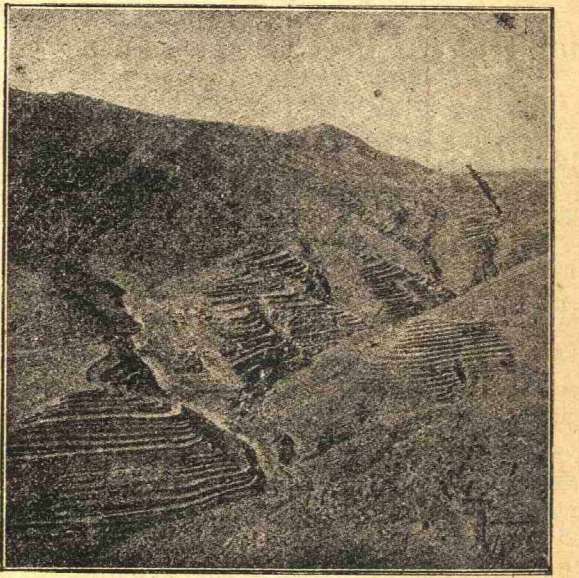
Έκαστος ραδιοηλεκφωνικος σταθμός εχει το ιδιαίτερον αυτου «μῆκος κύματος», τούτστι τα ηλεκτρικα κύματα, άτινα εκπέμπει σταθμός τις διαφέρουν κατὰ μήκος από τα εκπεμπόμενα εξ άλλου ομοιου σταθμου.

Με μίαν άποδεκτικην συσκευήν δύναται καθεις ν' άκροάται τα εκπεμπόμενα κύματα οιονδήποτε μήκους εντός ορίων τινων, αλλά κατὰ τρόπον ωστε να μη ήμπορη ν' άκροάται περισοότερον από μίαν φοράν έκαστον «πρόγραμμα», διότι άλλως θα επήρχετο άπερίγραπτος σύγχυσις, τιαυτη, ωστε να μη έννοιη κανεις τίποτε. Εύκόλως δέ κανοϋίζονται αι δεκτικαι συσκευαι, ωστε να δύναται ν' άκροάται τις ένα μόνον σταθμὸν, η να εκλέγη εκ των πολλων όποιον προτιμά.

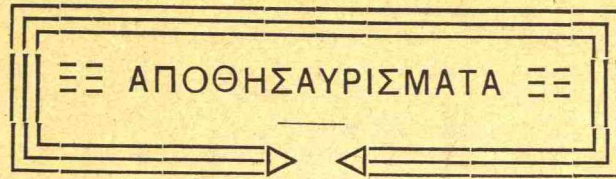
Τα χρησιμοποιοντα εις την ραδιοηλεκφωνιαν ηλεκτρικα ρεϋματα εχορν μήκον 250 μέχρι 450 μέτρων. Έκαστος σταθμός όφείλει να διαδιβάξη τα τηλεφωνήματα με το ιδικόν του κύμα και να μη επεκτεινη την ενεργειαν του εις την δικαιοδοσίαν άλλου. Η αμερικανικη Κυβέρησις εχορήγησεν εις την συσκευην του ναου του Αγγελου κύμα 385 μέτρων, το όποιον ευθής ονομασθη «ιερόν κύμα».

Εν Αμερικη η ραδιοηλεκφωνικη μεταδίδασις ιεροās λειτουργίας δεν είνε τι νέον, διότι από μηνων ήδη οι διάφοροι σταθμοι διαδιβάζον χάριν ποικιλίας και ιερους ύμνους και άσματα λειτουργικά εναλλάξ με τους ήχους της τζαζ-μπαπ, η και με το δελτιόν του Χρηματιστηριου! Αλλ' ο ναός του Αδς Αγγελες είνε ο πρώτος, οστις κατέχει πλήρη συσκευην ραδιοηλεκφωνικην και οστις διωργάνωσε τακτικην ύπηρεσίαν της μεταδιθέσεως των ιερων τελετων. Φαίνεται δέ ότι η τιαυτη εκκολία συντελει εις την ενίσχυσιν του θρησκευτικου ζήλου.

Και εν Αγγλία επίσης εισήχθη άνάλογόν τι σύστημα. Εις την περιφημον Μορην του Οδεσμίστερ έιποθετήθησαν μικρόφωνα, μεταδιβάζοντα την φωνήν και τους ήχους δι' ηλεκτρικου ρεϋματος, πεμπομένου προς τον μεταδιδαστικόν ραδιοηλεκφωνικόν σταθμόν του Λονδίνου. Τοιοϋτοτρόπως αι εν Οδεσμίστερ θρησκευτικαι τελεται μεταδιβάζονται εις όλην την Αγγλίαν.

Χίος Τό ελάχιστον χωμα εις τας πλευράς των λόφων οι Χίος το συγκρατοϋν εις στενας λωρίδας με τούτους που από μακράν μοιάζουν με σκαλοπάτια.

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ

(Ἐκ τῆς Ποικίλης Ἱστορίας τοῦ Αἰλιανοῦ).

Ἀκούσαντες οἱ ἔφοροι Λακεδαιμονίων τοὺς τὴν Δεκέλειαν καταλαβόντας περιπάτω χρῆσθαι δειλινῶ, ἀπέστειλαν αὐτοῖς: μὴ περιπατεῖτε, ὡς τρουφόντων αὐτῶν μᾶλλον, ἢ τὸ σῶμα ἐκπονούντων. Δεῖν γὰρ Λακεδαιμονίους οὐ διὰ τῶν περιπάτων, ἀλλὰ διὰ τῶν γυμνασίων τὴν ὑγιάν πορίζεσθαι.

ΓΝΩΜΑΙ ΠΕΡΙ ΑΘΗΝΩΝ

(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ)

Ὁ Ἰσοκράτης παρωμοίαζε τὰς Ἀθήνας μὲ ἐταίραν, τῆς ὁποίας τὰ κάλλη πᾶς τις ἐπιθυμεῖ ν' ἀπολαύσῃ πρὸς καιρὸν, οὐδεὶς ὅμως στέργει νὰ τὴν νυμφευθῇ. «Καὶ οὖν καὶ Ἀθηναίων πόλιν ἐπιδημήσαι μὲν εἶναι ἡδίστην, ἐνοικῆσαι δὲ ἀσφαλῆ μηκέτι εἶναι».

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ συγγραφέα, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης ἐρωτηθεὶς: «τίς ἐστίν ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις;» ἀπεκρίθη: «παγκάλλη, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὄγγνη ἐπ' ὄγγνη γηράσκει, σῦκον δ' ἐπὶ σύκῳ» ἐννοῶν τοὺς συγκοφάντας.

Η ΑΓΑΘΟΤΗΣ

(Ἐκ τῶν Γνωμικῶν τοῦ La Rochefoucauld)

Ἡ ἀληθὴς ἀγαθότης εἶνε σπανιωτάτη. Πολλοὶ νομίζοντες ἑαυτοὺς ἀγαθὸς ἀπατώνται, διότι εἶνε μόνον ἀπλῶς φιλόφρονες, ἢ ἔχουν ἀδύνατον χαρᾶ κτῆρα.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΓΕΥΜΑΤΟΣ

(Ἐκ τοῦ συγγράμματος Paris à travers des siècles τοῦ Gourdon de Génouillac)

Διάταγμα ἐκδοθὲν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1563 ὑπὸ τοῦ ἀρχιγραμματέως Δελλ' Ὀπιτᾶλ ἐκανόνιζε τὰ φαγητὰ τῶν κατοίκων τῶν Παρισίων καὶ ὡς πρὸς τὸ εἶδος καὶ ὡς πρὸς τὸ ποσόν, ὄχι μόνον κατὰ τὰ συμπόσια καὶ τὰς ἐκτάκτους ἐορτάς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν καθημερινὴν τράπεζαν.

Διὰ τοῦ Διατάγματος ἐπετρέποντο ἕξ εἶδη φαγητῶν μόνον εἰς ἐκάστην παράθῃσιν· δὲν ἐπετρέπετο δὲ ἡ ἐπανάληψις, ὡς λόγου χάριν βρώσις δύο καπνίων, ἢ περδίκων, ἢ κονίκλων, ἀλλ' ἐνὸς μόνον. Ὁρνίθια καὶ περιστέρια ἐπετρέποντο μέχρι τριῶν, κορυδαλοὶ μέχρι μιᾶς δωδεκάδος, κίχλαι καὶ μπεκασίνα μέχρι τεσσάρων.

Ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ μέτρου τούτου ἦτο, ἐννοεῖται, πολὺ δύσκολος. Μέχρι τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ' ἦτο ὠρισμένη ἡ ἐπιτρεπομένη δι' ἕκαστον ἄτομον δαπάνη τοῦ φαγητοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Διὰ τὴν τήρησιν τοῦ μέτρου τούτου ἦσαν ἐντεταλμένοι οἱ ἀστυνόμοι, ἔχοντες τὸ δικαίωμα νὰ εἰσέρχονται εἰς τὰς κατοικίας τῶν ἀστῶν κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος καὶ νὰ μετροῦν τὰ παρατιθέμενα φαγητὰ.

Πρόστιμον 40 λιβρῶν ἐπεβάλλετο εἰς πάντα συνδαιτυμόνα, ὅστις παρακαθήμενος εἰς γεῦμα δὲν

ἔσπευδε νὰ καταγγείλῃ εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἀρχὴν τὰς τυχόν παραβάσεις. Ἐπροβλέπετο δὲ εἰς τὸ διάταγμα καὶ ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ὁ προσκεκλημένος δαιτυμὼν ἦτο ἀξιοματικὸς τῆς ἀστυνομίας, ὅποτε ὄφειλεν οὗτος, εὐθύς ὡς ἤθελεν ἀντιληφθῆ τὴν παράβασιν, νὰ ἐγεροθῇ ἀπὸ τῆς τράπεζης καὶ νὰ συλλάβῃ τὸν φιλοξενούντα αὐτὸν οἰκοδεσπότην! Τὰ μέτρα ταῦτα κατηργήθησαν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ρισελιέ.

ΟΙ ΚΟΥΡΚΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΠΕΡΟΝΙΑ

(Ἐκ τοῦ αὐτοῦ)

Ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Δ' μόλις ἦρχισεν ἡ συνθήκη νὰ παρατίθενται εἰς τὰ ἐπίσημα γεύματα γάλλοι (κούρκοι) ψητοί. Τὸ ἔδωγμα τοῦτο παρετέθη διὰ πρώτην φοράν εἰς τράπεζαν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὸ γαμήλιον γεῦμα τοῦ βασιλέως Καρόλου τοῦ Θ', ὅτε συνεζεύχθη Ἐλισάβετ τὴν Αὐστριακὴν.

Ἐκαλοῦντο δὲ τὰ πτηνὰ ταῦτα τότε κοινῶς Ἰησουῖται, διότι ἐπιστευέτο ὅτι οἱ εἰς τὸ τάγμα τοῦτο ἀνήκοντες κληρικοὶ εἶχον εἰσαγάγῃ αὐτὰ εἰς Γαλλίαν ἐξ Ἰσπανίας.....

Εἰς σάτυραν ἀπευθυνομένην ἐναντίον τῶν νεαρῶν φίλων (mignons) τοῦ βασιλέως Ἐρρίκου τοῦ Γ', ἀνεφέρετο ὡς γεγονός παραδόξον καὶ τὸ ὅτι οὗτοι ἔφερον τὰ τεμάχια τοῦ κρέατος ἀπὸ τοῦ πινακίου εἰς τὸ στόμα τῶν μὲ τὰ περόνια καὶ ὄχι μὲ τοὺς δακτύλους τῶν. Ἡ χρῆσις τῶν περονίων ἐν Γαλλίᾳ ἐγενικεύθη βραδύτερον ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Δ'.

ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ὁρατίου)

Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ἄνθρωπος ὅστις νὰ μὴ ἔχῃ ἐλαττώματα· ὁ καλλίτερος τῶν ἀνθρώπων εἶνε ὁ ἔχων τὰ ὀλιγώτερα.

Η ΟΚΝΗΡΙΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ρουσό).

Εἴτε πλούσιος εἶνε, εἴτε πένης, εἴτε ἰσχυρός, εἴτε ταπεινός, ἡ ὀκνηρὸς ἄνθρωπος εἶνε πάντοτε φαῦλος.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

(Ἐκ τοῦ Μεγάλου Συναξαριστοῦ, ἐν τῷ βίῳ Ἀνδρέου τοῦ διὰ Χριστὸν Σαλοῦ).

... Πάλιν μίαν τῶν ἡμερῶν ἐπεριπάτει ὁ μακάριος ἐκεῖ ὅπου ἦσαν αἱ πόρνοι γυναῖκες παίζων καὶ γελῶν, ὡς εἶχε συνθήκη· καὶ ὡς τὸν εἶδε μία ἀπὸ ἐκείνας ὅτι ἦτο τρελλός, ἔδραμε καὶ τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τὰς χεῖρας καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὸν οἶκον. Ὁ δὲ κατ' ἀλήθειαν ἐμπαίκτης τοῦ διαβόλου δὲν ἐναντιώθη, αἱ δὲ ἄλλαι ὡς τὸν εἶδαν, ἔδραμον καὶ τὸν ἐτριγύρισαν ὄλαι καὶ ἤρχισαν νὰ γελοῦν καθὼς

ἔχουν συνθήκη, καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν ἀδιάντροπα: «—Ταλαίπωρε καὶ πῶς τὸ ἔπαθες;» ὁ δὲ δὲν ἀπεκρίνετο, ἐκείναι δὲ τὸν ἐροῦσαν κατὰ τοῦ τραχήλου. Ὁ δὲ Ἀνδρέας βλέπων τὸν διὰβόλον τῆς πορνείας ὅπου ἔστρεκεν εἰς τὸ μέσον τῶν, καὶ ἦτον ὡς ἀράπη, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν του τρίχας δὲν εἶχεν ἀλλὰ κοπρίαν μὲ στάκτην ἀνακατωμένα, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ὡς τῆς ἄλεπου, ἐβάστα δὲ καὶ εἰς τὸν ὤμὸν τ.υ. ἓνα παλαιόρρουχον καὶ ἐξήρατο ἀπ' αὐτοῦ τριῶν εἰδῶν δυσωδία, σηπώδης, βορβορώδης καὶ κοπρώδης, ὥστε ἀπὸ τὴν πολλὴν δυσωδίαν συγκαινόμενος ὁ μακάριος, ἔπτυε συχνὰ εἰς τὴν γῆν. Βλέπων δὲ ὁ δαίμων ὅτι τὸν ἐσυχαινέτο, ἔλεγε τοιαῦτα: «ἔμὲ οἱ ἄνθρωποι μὲ ἔχουν εἰς τὰς καρδίας τῶν ὡς μέλι γλυκό, καὶ οὗτος ὁ ἐμπαίκτης τοῦ κόσμου μὲ συχαίνεται καὶ πίνει.» Καὶ ὁ Ἀνδρέας τὸν ἐβλεπεν αἰσθητὰ, αἱ δὲ πόρνοι δὲν τὸν ἐβλεπον· καὶ καταγέλασας τὴν ἀσχημίαν του ὁ μακάριος, ὠργίσθη κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐδίωξεν.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΟΙ ΡΩΜΑΙΟΙ

(Ἐκ τοῦ Σουετωνίου, ἐν τῷ βίῳ Κλαυδίου).

Ὁ Αὐγουστος ἔγραφε περὶ τοῦ Κλαυδίου εἰς τὴν Λιβίαν: « Misellus atque. nam ἐν τοῖς σπουδαίοις, ubi non aberravit ejus animus, satis apparet ἡ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ εὐγένεια».

Η ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

(Ἐκ τῶν τοῦ Tocqueville)

Ἡ ἐλευθερία γεννᾶται ἐν τῷ μέσῳ τῶν θυελλῶν καὶ ἐγκαθίσταται ἐπιπόνως ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολιτικῶν ἐρίδων· ἀλλὰ δὲν καρποφορεῖ εἰμὴ μόνον ἀφοῦ γηράσει.

Η ΚΑΤΑΓΩΓΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Λαμαρτίνου)

Chacun est du climat de son intelligence;
Je suis concitoyen de toute âme qui pense;
La vérité c'est mon pays.

(Καθεὶς ἀνήκει εἰς τὸ κλίμα τῆς διανοίας του. Εἶμαι συμπολίτης παντός διανοουμένου. Πατρίς μου εἶνε ἡ ἀλήθεια).

ΜΟΥΣΑΙ ΕΡΙΝΝΥΕΣ

(Ἀρχαῖον ἐπίγραμμα)

Εἰσὶ καὶ ἐν Μούσησιν Ἐριννύες, αἶσε ποιούσι Ποιητὴν, ἀνθ' ὧν πολλὰ γράφεις ἀκρίτως.

Τοῖνυν σοῦ δέομαι, γράφε πλείονα· μείζονα γάρ σοι, Εὐξασθαι ταύτης οὐ δύναμαι μανίαν.

ΜΕΡΟΛΗΠΤΙΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

(Ἐκ τοῦ βιβλίου Paris pendant la Terreur, τοῦ Ed. Biré)

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεμούρ γράφει εἰς τὰ Ἀπομνημονεύματά της ὅτι, ὁ εὐπατρίδης Σαίντ-Ἐγκλάν (φονευθεὶς κατὰ τὰς ταραχὰς τῆς Σφενδόνης) παριστάνετο ἄλλοτε μὲν ὡς ἔχων τὴν κόμην ξανθὴν, ἄλλοτε δὲ ὡς ἔχων αὐτὴν βαθέως μαύρην, ἀναλόγως τοῦ φρονήματος τῶν διηγουμένων τὰ κατ' αὐτόν. Παρωμοίως καὶ ἡ Καρλότα Κορδαὶ παριστάνεται ὡς ὠραία ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Μαροσαί, καὶ ὡς δυσειδῆς ὑπὸ τῶν ὀπαδῶν του.

Ε-Ο-Ι-Μ-Ι-Μ-Ι-Μ-Ι-Μ

ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΤΟ ΒΟΤΑΝΙ

Τῆ φωλιά, πού ταιριασμένο
Χτίζει με τεχνίτη χάρι
Τὸ μικρὸ κι ἀγαπημένο
Τῶν χελιδονιῶν ζευγάρι,

Ἄν κανένας σὲ γλαστράκι
Τῆ φυτέψη καὶ φροντίξη
Κάθε μέρα με νεράκι
Τακτικά νὰ τὴν ποτίξη,

Ὑστερ' ἀπὸ ἕνα μῆνα
Ἡ μικρὴ φωλιά θὰ βγάνη
Δυὸ φυλλάκια — κ' εἶν' ἐκεῖνα
Τῆς ἀγάπης τὸ βοτάνι.

ΑΠΟ ΤΑ ΣΕΡΒΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ
ΒΟΓΣΛΑΒ ΡΑΣΙΤΣ

ΠΑΤΡΙΔΑ*

Ἀπὸ μακριὰ στὶς ἀχαρὲς τῆς ξηνητιάς τις στράτες
Ἡ πονεμένη μας ψυχὴ σὲ σὲ γαργαπετά,
Στὰ πονεμένα σου βουνά, στὰ κρούσταλλα ποτάμι ο,
Στὶς κρεμαστὲς νεροσυρμές, σὲ δάση ὄνειρευτά.

Ὡ, τὸνομά σου τὸ γλυκό, πόσο μάς καίει τὰ χεῖλια!
Πατρίδα μου, ἡ λαχτάρα σου μάς ἔγινε καημός.
Μακριὰ σου ἂν παραδέρνουμε στῆς ξηνητιάς τις στράτες
Μὰς φέρνει πύ κοντὰ σου τοῦ πόθου ὁ σπαραγμός.

Σὲ σέ, πού ὄλα τάφήσαμε, τίς πρώτες τίς χαρὲς μας,
Τοὺς πόνους μας τίς πρώτους, τοὺς πρώτους στεναγμούς,
Λύπες, ἀγάπες, ὄνειρο, πρόσωπα λατρεμένο,
Τόσους κρυφοὺς μας πόθους, ὅσους καὶ χωρισμούς.

Ἡ ξηνητιά, τὸ διάστημα, βουνὰ ἄγνωρα καὶ κάμποι,
Ἡ πελαγήσια ἢ καταγιά, τὰ σύγνεφα, τὰ θάμπη,
Ποτέ δὲ θὰ τῆ σβύσουνε στὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας
Τὴν ἄγια τὴν εἰκόνα σου, Πατρίδα μου χρυσή.

Νά, τὰ ψηλά μας τὰ βουνά, καὶ νά, ὁ δικός μας ἥλιος!
Πῶς λάμπει, πῶς ζεσταίνει τὴν κρύα μας τὴν καρδιά!
Τὰ δάσα μας, οἱ χλωρασιές, τὸ φιδωτὸ ποτάμι,
Νά, οἱ ἄσπρες κατοικίες μας, τὰ δόλια μας χωριά.

Στὰ ἀπομεινάρια τῆς φωτιάς, στὶς στέγες μας ἄπάνω,
Νά, τὰσπρα περιστέρια μας παίζουν ἐρωτικά.
Στὴν καμαρούλα τὸ μωρὸ λησμονημένο κλαίει
Καὶ στὸ κατώφλι τὰ παιδάκια μας τὰ λατρευτά.

Ὅποιος κι ὅποια μυρισθοῦνε
Τὰ δυὸ φύλλ' ἀπ' τὸ χορτάρι,
Τρυφερὰ θ' ἀγαπηθοῦνε
Σὰν χελιδονιῶν ζευγάρι.

Η ΛΥΓΑΡΙΑ

«— Ἄν περνᾷς καὶ δὲν με πιάσης,
Τὴν ἀγάπη σου νὰ χάσης!»

Τραγουδεῖ δροσιὰ γεμάτη
Τὴν ἀυγὴ ἢ Λυγαριά,
Καὶ ἀπλώνει στὸν διαβάτη
Τ' ἀνθισμένα της κλαριά.

Κι' ἂν ἐκεῖνος τύχη γέρος,
Στῆς ἀγάπης τῆ φωνῆ,
Ξεπερνᾷ στὸ ἄλλο μέρος
Καὶ τὴν κεφαλή κουνεῖ.....

Μ' ἂν διαβαίη ὅλη χάρι
Μαυρομάτα λυγερή,
Κι ἂν περνᾷ πολληκάρη,
Κόβουν λ' γαριᾶς κλαρί,

Γιατί ἔχουν μιὰ τρομάρα
Μὴ τοὺς ἔπιασ' ἢ κατάρα.

Γεώργιος Δροσίνης

Κρυφοσφυγγίζει στὴν αἰλὴ τὰ μάτια δακρυσιμένα
Παράξια μας νοικοκυρὰ Σερβίδα ἢ ποθεινὴ,
Πού ὅσο κι ἂν ἐξεγείλισε κι ὅσο ἂν τὴν πνίγει ὁ πόνος,
Κόμπο δένει τῆ θλίψη τῆς μ' ἀντρικία ὑπομονῆ.

Πατρίδα μου χιλιάκριβη, πατρίδα ἀγαπημένη,
Ποτέ μας δὲν κρυφτήκαμε, μὰ ἔτσι ἤθελε ὁ καιρός.
Ἄνάποδα κι ἀντίμαχα μάς τάφερε ὄλα ἢ Μοῖρα,
Νὰ σὲ καταπατήσῃ ὁ μισητὸς ἐχθρός.

Φτάνει πιά. Παραδέρνουμε ἀρκετὰ σὲ ξένες χώρες,
Σὲ θάλασσες ἀπέμακρες καὶ περιγιάλια ξένσ.
Πολλὰ εἶδανε τὰ μάτια μας θαμάσματα κι ἀνθρώπους,
Μὰ ἡ ξηνητιά εἶναι ξηνητιά, κι ὁ πόθος μας σὲ σένα.

Λαὸς μάς εὐεργέτησεν εὐγενικὸς καὶ ξένος,
Μὰ ἐμεῖς πάντα γλυκότερα ποθοῦμε ὃ, τι δικό.
Ἄχ, πόσο εἶναι γλυκότερη ἢ αὐγούλα στὴν Πατρίδα
Καὶ ἡ ξερὴ κόρα τὸ ψωμί σὲ σπῆτι πατρικό.

Στὰ χεῖλια πάντα ἡ προσευκὴ, τὰ μάτια βουρλωμένα.
Κι ἂν κάπου τραγουδήσαμε, μὰ ἀπ' τὴν καρδιὰ ποτέ.
Καιρός τώρα, Πατρίδα μου, ν' ἀνοίξεις τὴν ἀγκάλη,
Νὰ μάς δεχτεῖς. Νίκη μ' ἐμᾶς, δίκαιε Θεέ, χρησμέ!

Κ. Πασαγιάννης

* Ἀπὸ τὸ βιβλίον Σερβικὰ Τραγοῦδια τοῦ κ. Κ. Πασαγιάννη, πού θὰ κυκλοφορήσῃ προσεχῶς (Βιβλιοθήκη Δημητράκου).

ΕΠΙΔΟΡΓΙΑ

Ἡ κυρία ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, κούουσα ἔξαφρα
εἰς τὴν κουζίαν μεγάλου πάταγο συντριβομένων
σκευῶν, φωνάζει πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν :

— Μαρία!... Τί γίνεται αὐτὸ μέσα;

Ἡ ὑπηρέτρια :

— Ἐγινε πλεόν, κυρία...

Ὁ κ. Κ... συναντᾷ ἔξαφρα εἰς τὸ ἐστιατόριον
τὸν φίλον του Νίκου, ὅστις τὸ πρωτὸν εἶχε φορτωθῆ
καὶ τοῦ ἐπήρε δανεικὸς 2 δραχμάς, καὶ τὸν
βλέπη νὰ τρώγη μακαρίως κοτόπουλο.

— Βρὲ ἀλιτήριε! τοῦ λέγει μὲ ἀγανάκτησιν, ἔρχεσαι
καὶ μοῦ πέρνεις δανεικὸν καὶ ἔπειτα κάθουσαι
καὶ τρώς κοτόπουλο;

— Μὰ τί θέλεις νὰ κάμω ἀπαντᾷ ἀταράχως ὁ
Νίκος· διὰν δὲ ἔχω λεπτὰ, δὲ ἠμπορῶ νὰ φάγω κοτόπουλο,
καὶ ὅταν ἔχω, θέλεις πάλιν νὰ μὴ φάγω,

Ὁ μικρὸς μαθητὴς προσπεθεῖ μετὰ τὴν σφενδόνην
τοῦ νὰ κτυπήσῃ μερικὸν συρσίτες, χωρὶς ἐννοεῖται
νὰ κατορθώη τίποτε.

Μιὰ κυρία, διερχομένη κείθεν, τὸν ἐπιπλήττει :
— Παληόπαιδο!... Δὲ ἐντροπέουσαι νὰ κυνηγᾷς
τὰ πουλιά; Ἐγὼ ποτέ μὴ δὲν ἔβλαψα πουλὶ στὴ
ζωὴ μου.

Καὶ ὁ μικρὸς μετὰ πεπληθόσεως :

— Μὰ οὐτ' ἐγὼ, κυρία μου.

**

Πρὸς ἕνα ζωγράφον φίλος του :
— Εἶδα τὰ ἔργα σου εἰς τὴν Ἐκθεσίν· ἦσαν τὰ
μόνα πού ἠμποροῦσε κεῖς νὰ ἰδῆ!...

— Ἐλα δά!... με ὀλακεύεις.

— Γιατί μπροστὰ ὁ ἄλλο ἔστειλε πολλὸς κόσμος
καὶ δὲν ἠμποροῦσα νὰ λησιάζω.

Μεταξὺ ἐνὸς ζεύγους μνηστευμένων, εἰς τὸν
χορόν.

— Μ' ἀγαπᾷς πάριε, Ἐλένη μου;

— Γιατί μ' ἐρωτᾷς; Δὲν σοῦ ἔδωσα πρὸ ὀλίγου
τὴν ἀπόδειξιν; Δὲ ἔχουσε μαζὶ σου;

— Καὶ τί σημαίει αὐτό;... Τί ἀπόδειξις εἶνε;

— Ἄ! καιμέν· Γιώργου!... Δὲν μπορεῖς νὰ
καταλάβης ἐνὸς τι βεννὸς χορευτῆς εἶσαι!

Ἡ κυρία πρὸς τὸν σύζυγον :
— Ἦλθε σήμερον ὁ γιατρός, ἐκτύπησε τὴν γλῶσσάν
μου καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ δυναμωτικά.

Ὁ σύζυγος ἐντρομος :
— Δυναμωτικά!... Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...
Δὲν πιστεύω νὰ εἶπε γιὰ τὴ γλῶσσά σου.

Μεταξὺ φίλων :
— Ἐχετε σεις ὑπηρέτριαν;
— Τὸ πρωτὸν εἶπα ἀπὸ τὸ σπῆτι εἶχαμεν, ἀλλὰ
τώρα δὲν ἔξω ἂν τὴν ἔχομεν ἀκόμη.

~~~~~

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ ἀνθρώπος ἐπιθυμεῖ ὅσα δὲν ἔχει καὶ δὲν
ἠξεύρει νὰ μεταχειρισθῆ ὅσα ἔχει.

Εἰς τὴν χώραν τῶν ὑποσχέσεων ἠμπορεῖς ν' ἀποθάνης
εὐκολώτατα ἀπὸ τὴν πείναν.

Εὐκόλον εἶναι νὰ χλευασθῆ ἀγαθὴ πράξις·
δύσκολον εἶναι νὰ εὗρη μιμητὰς.

Τὸ μέλλον ὑπόσχηται μόνον, ἐνῶ τὸ παρὸν πληρῶναι·
καὶ πρέπει νὰ τὰ ἔχη κανεὶς καλὰ μ' ἐκεῖνον ὅστις
κρατεῖ τὰς κλείδας τοῦ Ταμείου.

Ὁ ἀνθρώπος διὰ ν' ἀποφύγῃ τὰς ἀνίας καὶ τὰς θλίψεις
τῆς ζωῆς ἔχει ἀνάγκην ἑνασχολήσεως, ἀλλ' ἔχει
περισσότερον ἀνάγκην ἐξυψώσεως. Ἀναπνέει
τις ἀνετώτερον εἰς τὰ ὑψηλά μέρη.

Ὁ βίος εἶναι κωμῳδία διὰ τὸν ἔξυπνον ἀνθρώπον,
τραγωδία διὰ τὸν εὐαίσθητον.

Φρῦνος ἐμεῖ τὸν ἰόν του ἐπὶ λαμπυρίδος. «Τί σοῦ
ἔκαμα;» ἐρωτᾷ τὸ φωτοβόλον ἔντομον. Ἐκεῖνος
δ' ἀπαντᾷ : «Διατί λάμπεις;»

Ντομάτες στο ζεϊδι.

- 1 δκά ντομάτες.
- 2 κουταλ. τής σούπας άλάτι.
- 3-4 κρεμμύδια.
- 200 δρ. ζεϊδι δυνατό και καλό.
- όλίγα γαρύφαλλα και μερικους κόκκους πιπέρι (άκοπάνιστο).

Κατασκευή.

Εκλέγομεν ντομάτες καλές και όχι πάρα πολν ώριμες. Σκουπίζομε με μία καθαρη πετσέτα και τις τρυπούμε με μία χονδρη βελόνα του πλεξιματος σε διάφορα μέρη. Έπειτα τις τοποθετούμε σ' ένα πήλινο βάζο κατά σειράν, μαζί με τo άλάτι, και αφήνομε να σταθούν χωρις να κινήθουν 2 ήμέρες. Μετά ταυτα σουρώνομε καλά, και τις βάζομε πάλι σε πήλινα ή υάλινα δοχεία. Ανάμεσα δε ρίπτομε τὰ κρεμμύδια τὰ όποια έχομε κόψει εις ψιλές στρογγυλές φέτες. Έν τῷ μεταξύ έχομεν βράσει καλά τὸ ζεϊδι, μαζί με τὰ γαρύφαλλα, τὸ πιπέρι και όλίγο άλάτι. Αφού βράση τὸ σουρώνομεν, τὸ αφήνομεν να κρυώση και έπειτα περιχύνομε με αὐτὸ τις ντομάτες πού εἶνε στα βάζα και έπειτα τὰ σκεπάζομε με χαρτί αδιάβροχο και πανί ερμητικῶς.

Με τὸν τρόπον αὐτὸ διατηροῦνται πολὺν καιρὸ, μποροῦμε δε να τις μεταχειρισθοῦμε για γαρνίρισμα, για ψητό, για σουπες και για ὅ,τι δήποτε.

Αγγουράκια στο ζεϊδι.

- Αγγουράκια.
- όλίγο μάραθο.
- κρεμμυδάκια.
- κόκκους από πιπέρι, άλάτι άφθονο, καλό ζεϊδι.

Κατασκευή.

Εκλέγομε μικρὰ και καλά αγγουράκια και τὰ βάζομε σε μία λεκάνη με νερό. Τ' αφήνομε δύο ήμέρες και αλλάζομε τὸ νερὸ κάθε μέρα. Έχομε έπειτα κατάλληλα πήλινα δοχεία, εις τὰ όποια τοποθετούμε πρῶτον μερικὰ αγγουράκια, έπειτα μάραθο και κρεμμυδάκια ψιλοκομμένα, άλάτι, και πιπέρι. Έπειτα πάλι αγγουράκια, και τὰ χορταρικά, και οὕτω καθ' έξης εως να γεμίση τὸ δοχείον.

Απ' επάνω χύνομε τὸ ζεϊδι ζεστό άφού τὸ βράσομε καλά προηγουμένως. Τὸ ζεϊδι πρέπει να τὰ σκεπάζη καλά. Μετά 8-10 ήμέρας εἶνε έτοιμα. Έάν έν τῷ μεταξύ απερόφησαν τὸ ζεϊδι πρέπει να προσθέτωμεν και άλλο.

Βύσσινο ρυκό.

- 1 δκά ζάχαρι,
- 1 δκά βύσσινα ακαθάριστα.
- Καθαρίζομε τὰ βύσσινα από τὰ κουκούτσια με μία φουρκέτα τής όποιας τις άκρες εμπήγομεν σ' ένα φελλὸ δια να κρατῆται ευκολώτερα. Βάζομε τὴν άκρη τής φουρκέτας προσεκτικὰ στο βύσσινο δια να ξεκολλήση τὸ κουκούτσι, χωρις να σκίσωμεν τὸν καρπό. Επίσης μαζεύομε τὸν χυμὸ πὸυ στάζει.
- Έπειτα, βάζομε σε μία κατσαρόλα χάλκινη τὴν ζάχαρι, τὰ βύσσινα, τὸ χυμὸ και 1 ποτῆρι νερὸ και

τὰ βάνομε στη φωτιά, αφαιρούμε τὸν άφρὸ απ' επάνω, εως ὅτρου δέση.

Τὸ δέσιμον δοκιμάζομεν όταν τὸ σιρόπι αναλύεται σ' ένα ποτῆρι νερὸ χωρις να κινή κόμβους. Έννοεῖται ὅτι τὸ σιρόπι δοκιμάζεται άφού αφήσωμε μία κουταλιά να κρυώση.

Liqueur Vissinoroska.

Ποτὸ βύσσιν.

- 1 δκά καλὸ κονιάκ.
- 1 δκά βύσσιν.
- 1 δκά ζάχαρι

Κατασκευή.

Αφαιρούμε από τὰ βύσσινα τὰ κοτσάνια μόνον, και τὰ βάζομε μαζί με τὰ κουκούτσια σ' ένα υάλινο δοχείο. Ρίπτομε τὸ κονιάκ και τ' αφήνομε να σταθῆ έτσι 1 μήνα.

Κατόπιν δένομε τὴ ζάχαρι καλά, τὴν προσθέτομε στα βύσσιν, σφραγίζομε τις μποτίλλιες και τὸ έχομε έτοιμο δια χρῆσιν.

Υπόλοιπα τροφίμων.

Όταν μὰς μείνου τροφίμα καιμιά φορὰ από τὸ μεσημέρι και θέλομενὰ τὰ παρουσιάσωμε πάλι στο τραπέζι, καλὸν εἶνε ἀ τὰ προσφέρωμε υπό άλληνη μορφήν, πρῶτον δια να μη φαίνεται, ὅτι εἶνε τὸ ἴδιον φαγητόν, κα δεύτερον δια να προκαλοῦμε περισσότερο τὴν ὄρεξι τῶν δαιτυμόνων.

Αἰ. κατωτέρω **συνταγαι** εἶνε κατάλληλοι δια τροφίμα πὸυ μένουν.

Κροκέτες από ψάρι.

Η συνταγή κατάλληλη δια ψάρι βραστό πὸυ ἔμεινε.

Δια τὸ μίγμα.

- Διάρκεια κατασκευῆς ὥρες.
- Όσο ψάρι βραστό ἔχει.
- 1 αυγὸ.
- όλίγο μαϊντανό.
- 1 κουταλιά μικρῆ βούτυρο.
- άλάτι-πιπέρι.
- 2-3 αυγά
- άφθονη γαλέττα κοπανισμένη ή ψωμί ξεροῦ κοπανισμένο και κοσκινισμένο
- 50 δρ. βούτυρο ή λίπος ή τηγάνισμα.

Κατασκευή.

Αφού καθαρίσωμε τὸ ψαἰ από τὰ κόκαλα τὸ περνοῦμε από τὴ μηχανή το κρέατος, καθῶς και τὸ μαϊντανό. Ρίπτομε στο μίγμα και τὸ αυγὸ ὀλόκληρο, άλάτι και πιπέρι και άκατεύομε καλά. Σχηματίζομε με τὰ χέρια κανονικὰ στρογγυλὰ σχήματα τὰ κυλάμε πρῶτα εις τ' αυγὰ τὰ όποια εἶνε λίγο κτυπημένα, και έπειτα στην κοσκινισμένη γαλέττα, και τηγανίζομε εις τὸ βούτυρο.

Σερβίζομε με ὅτι δήποτε σὰτα φρέσκη.

Κροκέτες από μακαρόνια.

Συνταγή κατάλληλος δια μακαρόνια πὸυ ἔμειναν τὸ μεσημέρι ή τὴν προηγουμένην ήμερα.

Περνοῦμε τὰ μακαρόνια από μηχανή τοῦ κρέατος δύο φορές, προσθέτομε κατόπι 1-2 σαρδέλλες τοῦ βαρελιου λωμένες, 1 αυγὸ και άκατεύομε καλά.

Πλάθομε έπειτα με καθαρά χια κομψὰ στρογγυλὰ σχήματα, τὰ κυλοῦμε σ' έναυγὸ κτυπημένο έπειτα σε ψιλοκοπανισμένη γαλέττα, και τηγανίζομε σε βούτυρο ή λίπος.

Πῶς διατηροῦνται διάφορα τροφίμα

Πῶς διατηρεῖται τὸ γάλα :

Τὸ γάλα εἶνε τὸ τροφίμον εἰεῖνο, τὸ όποῖον χαλὰ ευκολώτερον από κάθε άλλο. Ας ένθυμηθῆ λοιπὸν κάθε νοικοκυρά, ὅτι ἄ β ρ ο σ τ ο ν γάλα δέν μπορεί να διατηρηθῆ. Πρέπει να τ βράσωμεν άμέσως μόλις τὸ αγοράσωμε, σε μία κατσαρόλα καθαρή. Καλύτερον εἶνε να τὸ βράσωμε σε νερό, δηλαδή τὴν κατσαρόλα με τὸ γάλα τὴν βάζωμε σε μία άλλη μεγαλύτερη με νερό και άλάτι (00 δρ. άλάτι—3 δκ. νερό—και τούτο δια να βράση τ νερό σε θερμοκρασίαν ἄνω τῶν 100σ). Από τς στιγμῆς δε πὸυ θ' αρχίση ὁ βρασμός τοῦ νεροῦ αφήνομε τὸ γάλα να βράζη με τὸ ρολόι 10' τῆς ὥας. Έπειτα τὸ κατεβαζόμε και τὸ φύγομεν άμέσως. Έάν μὲν εἶνε καλοκαίρι σε πάγο, ἔάν δε χειμῶν κρυὸ νερό, και έπειτα τὸ βάζομε σε ένα μέρος δροσερὸ, ὅπου μπορεί να διατηρηθῆ 2—3 ήμέρες τὸν χειμῶνα, και 1—1 1)2 τὸ καλοκαίρι.

Σ η μ.—Εἶνε περιττὸν προσθέσωμεν, ὅτι ὅχι μόνον τὸ γάλα ἀλλ' οἰονδήποτε τροφίμον δια να διατηρηθῆ πρέπει να εἶνε φρέσκον και καλόν.

Πῶς διατηροῦνται αυγά :

Δια να διατηρήσωμε σὰ ἐπὶ πολὺν καιρὸν μεταχειρίζομεθα τοὺς ἑξῆς τρόπους.

α') Τὰ τυλίσσομεν σε ένα εις σιγαρόχαρτο ή εφημερίδας και έπειτα τάζομε εις πίτυρα, ή άχυρα, ή καθαρή κοσκινισμένη άκτη.

β') Τὰ βάζομε εις άλάτι ὡς ἑξῆς:

Παίρνομε ένα μικρὸ ζυλίνο κιβώτιο και βάζομε από κάτω μία μικρῆ ρώση από άλάτι ψιλὸ και στεγνὸ. Έπάνω εις τὸ άλάτι τοποθετοῦμε τὰ αυγά ένα ένα, με τὴ μύτη πὸυ τὰ κάτω και τὰ σκεπάζομε πάλι με άλάτι. Έπάνω τῆ δεύτερη στρώση βάζομε πάλι αυγά, και οὕτω ἑξῆς, ὅσας στρώσεις χωρεῖ τὸ κιβώτιον.

Τοποθετοῦμε ἔπει τὸ κιβώτιον σε μέρος ὅχι ὑγρόν. Και οἱ δύο τρόποι εἶνε ἀσφαλεῖς και διατηροῦν τὰ αυγά πολλοὺς μή.

Εὐνόητον ὅτι πρὶν τὰ βάλωμε όπουδήποτε πρέπει να καθαρίσωμεν από μερικὰ ἑξ αὐτῶν πὸυ εἶνε ἀκρῶτα.

Πῶς διατηρεῖται τὸ βούτυρον.

Δια να διατηρωμεν βούτυρον μαγειρικῆς διαλέγομεν :

α') Δοχεῖα πῆλ ή ἐκ πορσελάνης ὅχι ζυλίνα και ὅχι πολὺ μεγάλα, ἔχομε μεγάλην ποσότητα προτιμότερον να τριαμοιράσωμεν εις διάφορα μικρά.

β') Έάν ἐβλυστον ὅπως κοινῶς λέγομεν, πρέπει να τὸ λῶμεν εις τὴ φωτιά, έπειτα να τὸ αφήσωμεν να δροθῆ και κατόπιν τὸ βάζομεν εις τὰ δοχεῖα, εις τὸν ὅθον τῶν όποιων ρίπτομε ὀλίγο άλάτι.

γ') Τὰ δοχεῖα τοποθετοῦμε εις μέρος δροσερόν και ὅχι πληρὸν άλλων τροφίμων από τὰ όποια τὸ βούτυρον μπορὰ πάρη μυρωδιά.

δ') Οὐδέποτε πρέπει να παίρνωμε βούτυρον με μετάλλινα κελια, πάντοτε με ζυλίνα. ἐκτός δε τούτου, πρέπει ἀποφεύγωμεν να βάζομε τὸ κουτάλι,

κατὰ μήκος, και ν' ανοίγωμε τρύπας εις τὸ βούτυρο αἱ όποια διευκολύνουν τὴν εἶσοδον τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος.

ε') Τὸ καλοκαίρι πρέπει να τὸ τοποθετήσωμε εις πολὺ δροσερὸ μέρος, διότι γίνεται «τσαγκὸ».

Έάν μολαταῦτα τὸ βούτυρο ἔγεινε τσαγκὸ μποροῦμε να τὸ ἐπαναφέρωμεν εις τὴν ἀρχικῆ του κατάστασι ἔάν τὸ δουλέψωμε (ζυμώσωμε) καλά με γάλα. Τοὺς αὐτοὺς κανόνους πρέπει να τηροῦμε και δια τὴν διατήρησιν τοῦ λίπους. Τὸ όποῖον φυσικὰ προηγουμένως θὰ λυώσωμε. Εἴτε χοιρινὸ, εἴτε βοδινοῦ, δια να λυώση πρέπει να τὸ κ ψωμε πρῶτα εις μικρὰ κομμάτια και να τὸ φέρωμε έπειτα στη φωτιά με λίγο νερό, (1 δκά λίπος, 1 φλ. νερό) και με ένα κρεμμύδι ὀλόκληρο, 1 μῆλο και ὀλίγους κόκκους πιπέρι. Όταν λυώση, τὸ σουρώνομεν και τὸ βάζομε εις πήλινα δοχεῖα με άλάτι ὅπως τὸ βούτυρο. Τὰ δοχεῖα τὰ δένομεν με ένα κομμάτι πανί.

Πῶς διατηρεῖται τὸ λάδι :

Η διατήρησις τοῦ λαδιου ἑξαρτᾶται ἐκ τῆς ποιότητος. Έάν ἔχωμεν μεγάλην ποσότητα, τὸ βάζομεν εις πίθους—κοινῶς πιθάκια—τὰ όποια πρέπει να καθαρίσωμε π ο λ ὺ κ α λ ἄ προηγουμένως. Αφού δε μείνη ἀρκετὸ καιρὸ ὥστε να διυλυσθῆ, τὸ μεταφέρομε εις άλλο δοχεῖον, εις τρόπον ὥστε τὸ κατακάθισμα να μείνη στο πρῶτο. Τὸ μέρος πὸυ θὰ βάλωμε τὰ δοχεῖα πρέπει να εἶνε δροσερὸ και ὅχι ὑγρό.

Πῶς διατηρεῖται τὸ κρέας :

Δια να διατηρηθῆ τὸ κρέας, εις τὴν βιομηχανίαν ὑπάρχουν ἄπειροι τρόποι, τοὺς όποιους ὅμως δέν μπορεί να ἐφαρμόση ή νοικοκυρά στο σπῆτι. Εἰς τὸ σπῆτι, δέν έχομε παρά περιορισμένα μέσα, και αὐτὰ δέν διατηροῦν τὸ κρέας περισσότερον τῶν 4—5 ήμερῶν.

1) Τρόπος, εἶνε να κρεμάσωμε τὸ κρέας εις μέρος δροσερὸ διατηρεῖται φρέσκο 24 ὥρας.

2) Να βάζομε τὸ κρέας εις τὸν πάγο. Βεβαίως ἔάν ἔχομε παγωνιέρα, εἶνε τὸ καλύτερον, διότι ἐκεῖ μπορεί να διατηρηθῆ περισσότερο καιρό. Έάν ὅμως δέν ἔχομε παγωνιέρα, τὸ βάζομε εις ένα δοχείον και τὸ δοχείον αὐτὸ, μέσα σε άλλο μεγαλύτερο και μεταξύ τῶν δύο δοχείων τὸν πάγο. Ο πάγος δέν πρέπει να ἐφάπτεται τοῦ κρέατος διότι τότε τὸ κρέας χαλᾷ. Χάνει τὸ χρώμα του και τὰς θρεπτικὰς του οὐσίας.

3) Τρόπος εἶνε να τυλίξωμε τὸ κρέας εις μία πετσέτα τὴν όποιαν ἐβρέξαμε προηγουμένως στο ζεϊδι. Όταν στεγνώση τὴν βρέχομε πάλι.

4) Τρόπος να βάλωμε τὸ κρέας εις τὸ ζεϊδι—αὐτὸ λέγεται μαρινάρισμα—. Συσταίνομε δε τὸν τρόπον αὐτὸν ιδιαιτέρως δια τὰ κυνήγια.

Τὸ μαρινάρισμα γίνεται ὡς ἑξῆς: Βάζομε τὸ κρέας, ή τὸ κυνήγι σε μία λεκάνη πήλινη προσθέτομε ὀλίγο κρεμμύδι, χονδρὸ πιπέρι, λίγα φύλλα δάφνης και έπειτα νερὸ με ζεϊδι, 1)2 νερὸ και 1)2 ζεϊδι) τόσο ὥστε να σκεπασθῆ τὸ κρέας καλά με τὸ ὑγρὸ. Τὸ σκεπάζομε μ' ένα πιάτο καλά δια να μὴν ἐπιπλέη τὸ κρέας.

Κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸ τὸ κρέας μπορεί να διατηρηθῆ τὸ μὲν καλοκαίρι εως 4 ήμέρας, τὸν δε χειμῶνα εως 6 ήμέρας. Όταν βγάλωμεν τὸ κρέας από τὸ ζεϊδι δια να τὸ μαγειρεύσωμε πρέπει φυσικὰ να τὸ πλύνωμε.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι πολλαὶ τῶν μολυσματικῶν νόσων εἶνε μεταδοτικαί. Ἐν τοῦτοις εἶνε γνωστὸν ἐπίσης ὅτι πολλὸν ὀλίγοι ἐκ τῶν περὶ τὸν ἀσθενῆ λαμβάνουν τ' ἀναγκαῖα μέτρα προφυλάξεως αὐτῶν, οἱ δὲ περισσότεροι εἴτε ἐξ ἀγνοίας, εἴτε ἐξ ἐνδιαφέροντος, παραμελοῦν τελεῖως πᾶσαν προφύλαξιν.

Εἰς μάτην ὁ θεράπων ἰατρός παραγγέλλει τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν περὶ τὸν πάσχοντα προσώπων καὶ εἰδοποιεῖ ἐγκαίρως τοὺς οἰκείους του. Αἱ συστάσεις του σπανίως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Ὅτε δὲ μετὰ τινος ἡμέρας προσβληθῆ ἔκ τῆς αὐτῆς νόσου ἄλλοις τις ἐκ τῶν τοῦ οἴκου, τότε ὅλοι ἀποροῦν διὰ τὴν σύμπτωσιν!...

Ἀνάγκη πᾶσα λοιπὸν, ἐπαναλαμβάνομεν, νὰ ἐκτελεθῆται ἡ παραγγελία τοῦ ἰατροῦ καὶ νὰ λαμβάνονται τὰ δέοντα μέτρα, τὰ σχετικὰ μὲ τὴν διάρκειαν καὶ μὲ τὴν περιόδον τῆς ἐπιώσεως καὶ τῆς μεταδόσεως τῆς νόσου.

Ἰδοὺ τινες σχετικαὶ πρὸς τοῦτο καὶ χρησιμώταται ὁδηγίαι :

Διφθερίτις. — Ἡ διάρκεια τῆς ἐπιώσεως τῆς διφθερίτιδος διαρκεῖ κατὰ μέσον ὄρον τέσσαρας ἡμέρας· ὁ ἀνώτατος ὄρος δὲ τῆς διαρκείας εἶνε ἡμέραι ἕξ. Ἡ μόλυνσις δύναται νὰ ἐπέλθῃ καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῆς νόσου, προσέτι δὲ καὶ ἀρκετὸν καιρὸν ἀκόμη μετὰ τὴν ἴασιν. Τὰ ὄρια ἀκόμη δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ ἢ ἐπισιτήμη.

Τυφοειδὴς πυρετός. — Ἡ ἐπιώσις αὐτοῦ διαρκεῖ κατὰ μέσον ὄρον δώδεκα ἕως δεκατέσσαρας ἡμέρας. Ἐνίοτε διαρκεῖ ἢ περίοδος τῆς ἐπιώσεως μόνον ὀκτὼ ἕως ἑννέα ἡμέρας, ἐξαιρετικῶς δὲ κάποιε καὶ εἰκοσιτέσσαρας. Ἡ μόλυνσις γίνεται καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς νόσου, ἀκόμη καὶ δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὴν ἴασιν.

Μολυσματικὴ γρίπη. — Ἡ ἐπιώσις διαρκεῖ τρεῖς ἕως τέσσαρας ἡμέρας· τὸ δὲ στάδιον τῆς μόλυνσεως δύναται νὰ διαρκέσῃ καὶ δέκα ἡμέρας μετὰ τὴν ἐκδήλωσιν.

Γλαυρά. — Ἡ διάρκεια τῆς ἐπιώσεως αὐτῆς ποικίλλει ἢ συνήθως διάρκεια εἶνε δεκαοκτὼ ἡμερῶν ἢ δὲ περίοδος τῆς μόλυνσεως διαρκεῖ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας πρὸ τῆς ἐκδηλώσεως τῆς νόσου καὶ κατόπιν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἐξέλιξιν.

Ἀρτεμοσευλογιά. — Ἡ διάρκεια τῆς νόσου εἶνε δεκατεσσάρων ἡμερῶν, ἢ δὲ μόλυνσις συμβαίνει κυρίως κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐκδηλώσεως.

Εὐλογιά. — Ἡ ἐπιώσις διαρκεῖ δώδεκα ἡμέρας· ἢ μόλυνσις δύναται νὰ γίνῃ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον τῆς νόσου, ὁ ἐξ αὐτῆς δὲ κίνδυνος κυρίως ὑφίσταται κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἐμπυήσεως καὶ διαρκεῖ μέχρι τῆς πλήρους ἀποξηράσεως τῶν φλυκταινῶν.

Πυροτίδες. — Ἡ διάρκεια τῆς παθήσεως αὐτῆς εἶνε δύο μέχρι τριῶν ἑβδομάδων. Εἶνε λίαν μεταδοτικὴ κατὰ τὰς πρώτας τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας· κατόπιν εἶνε πολλὸν ὀλιγώτερον.

Τὰ ὀριζόμενα ἀνωτέρω χρονικὰ διαστήματα, καὶ ἰδίως τ' ἀναφερόμενα εἰς τὴν περίοδον τῆς μόλυνσεως, πρέπει νὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν ἐκδήλωσιν τινος ἐκ τῶν ἀνωτέρω νόσων.

Καθαρισμὸς Ταπήτων.

Ὁ καθαρισμὸς τῶν ταπήτων εἶνε πάντοτε δύσκολος εἰς τὴν ἐκτέλεσιν του. Σηκώνονται μόνον σύμφερα σκόνης, χωρὶς νὰ ἐπιτυγχάνεται θετικὸν ἀποτέλεσμα. Τὸ σκούπισμα πρέπει νὰ εἶνε ὑγρὸν, ὅθεν τὸ καλλίτερον εἶνε νὰ σκουρπίζεται εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τάπητος πίτυρον μουσκευμένον εἰς ὀλίγον νερὸν κρύον καὶ στραγγισμένον μὲ τὸ χεῖρ· ἀφοῦ τὸ πίτυρον γαίην τοιουτοτρόπως σχεδὸν ξηρὸν, σκουρπίζεται ἐπάνω εἰς τὸν τάπητα καὶ εἰςεῖτα σκουρπίζεται.

Ἡμπορεῖτε ἐπίσης νὰ ρίψετε ἐπάνω εἰς τὸν τάπητα μικρὰ κομματάκια χαρτί μαλακὸν ἐλαφρῶς ὑγρὸν, ἢ καὶ γλῶνην, ἢ καὶ κάλυκας ὄσπριον ἢ φύλλα ἐλαφρῶς ὑγρὰ ἐπίσης. Αἱ κηλίδες καὶ ἡ σκόνη φεύγουν μὲ αὐτὸ τὸ μέσον καὶ τὰ χρώματα τοῦ τάπητος ἀποκτοῦν τὴν προτέραν στιλπνότητα.

Ἐὰν ὁ τάπης εἶνε κόκκινος, τὸ χρώμα του ἀνακτᾷ τὴν ζωηρότητά του, ἐὰν περασθῆ ἀπὸ ἐπάνω του σφουγγαρόπανον καθαρὸν, μουσκευμένον εἰς νερὸν μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἔροίφθῃ ὀλίγον ὄξος ἢ ἀλάτι, ἀφοῦ πρώτῃτα στρωθῆ ἐπιμελῶς.

Φύλλα τσαγιοῦ ὑγρὰ προτιμῶνται δι' αὐτὸν τὸν σκοπὸν, ἐὰν τὰ χρώματα τοῦ τάπητος δὲν εἶνε πολὺ ἀνοιχτά, οὔτε πολὺ ἐλαφρά. Ἐπίσης καὶ ἡ ἀμμωνία, εἰς δόσιν ἐνὸς συνήθους κουταλιοῦ μέσα εἰς πεντακόσια δραῖα νεροῦ, ζωογονεῖ τὰ χρώματα τῶν ταπήτων.

Ἀνανέωσις τῆς στιλπνότητος τῶν μαύρων ὑφασμάτων.

Διὰ νὰ ἀνανεώσῃτε τὸ χρῶμα ὄλων τῶν μεταχειρισμένων μαύρων ὑφασμάτων, ρίψατε εἰς ἓνα ποτήρι νερὸν μίαν κουταλιάν ἀμμωνίαν· ἔπειτα ἀπλώσατε τὸ ὑφασμα ἐπάνω εἰς μίαν σανίδα καὶ τρίψατέ το μὲ μίαν βούρτσαν καθαρὰν βουτηγμένην εἰς αὐτὸ τὸ ὑγρὸν. Ἀμέσως ἔπειτα βουτήξατέ το καὶ πλύνατέ το μὲ νερὸ κρύον καὶ κατόπιν, χωρὶς νὰ τὸ στύψετε, ἀφήσατέ το νὰ μισοξηρανθῆ καὶ σιδερώσατέ το ἀπὸ τὴν ἀνάποδην ὄψιν.

Τὸ στίλβωμα δερματίνων ἀντικειμένων.

Διὰ νὰ γίνῃ στίλβνὸν ἀντικείμενον ἀπὸ δέρμα κτρινον ἢ μαῦρον, τρίψατέ το δυνατὰ μὲ ἓνα πανί, εἰς τὸ ὁποῖον νὰ στάξετε μερικὰς σταγόνας ὁποῦ λεμονίου.

Τὸ ὄξος ὡς ἀπολυμαντικόν.

Σκουρπίσατε μὲ τὸν ψεκαστῆρα ὀλίγον ξεῖδι ἐντὸς δωματίου ὅπου ὑπάρχει δυσοσμία, καὶ ἡ ἀτμόσφαιρά του ἐντὸς ὀλίγου καθαρίζεται ἐντελῶς.

Διατήρησις γουναρικῶν

Διὰ νὰ διατηρῶνται τὰ γουναρικὰ καὶ νὰ προφυλάσσωνται ἀπὸ τὸν σκῶρον, τὰ ἐπιπάσσετε μὲ τὸ ἐξῆς μίγμα:

Κόνιν πυρέθρου 10 μέρη,
Καφουρά εἰς κόνιν 1 μέρος.

Ἡ στίλβωσις τῶν ἐπίπλων

Ἀλείψετε τὰ ἐπιπλα μὲ πανί βουτηγμένον εἰς διάλυσιν συγκεκριμένην ἀπὸ δύο μέρη ρετινολάδου καὶ ἐνὸς μέρους ὄξους. Ἀκολούθως τὰ τρίβετε μὲ πανί στεγνόν.

Τιμᾶται ἄδετος . . . Δρ. 40.—
» δεδεμένη » 65.—